BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 95 ► 1 Nisan / Nîsan 1995 ► 30.000 TL.

Umut isyanda, kurtuluş devrimde!

Faşist Türk ordusu, bir kez daha Güney Kürdistan'da!

İşgalci faşist Türk devletine ÖLÜM!

Gazi halkı "Artık yeter!" dedi!

içindekiler

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
6700 Strasbourg, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, L 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

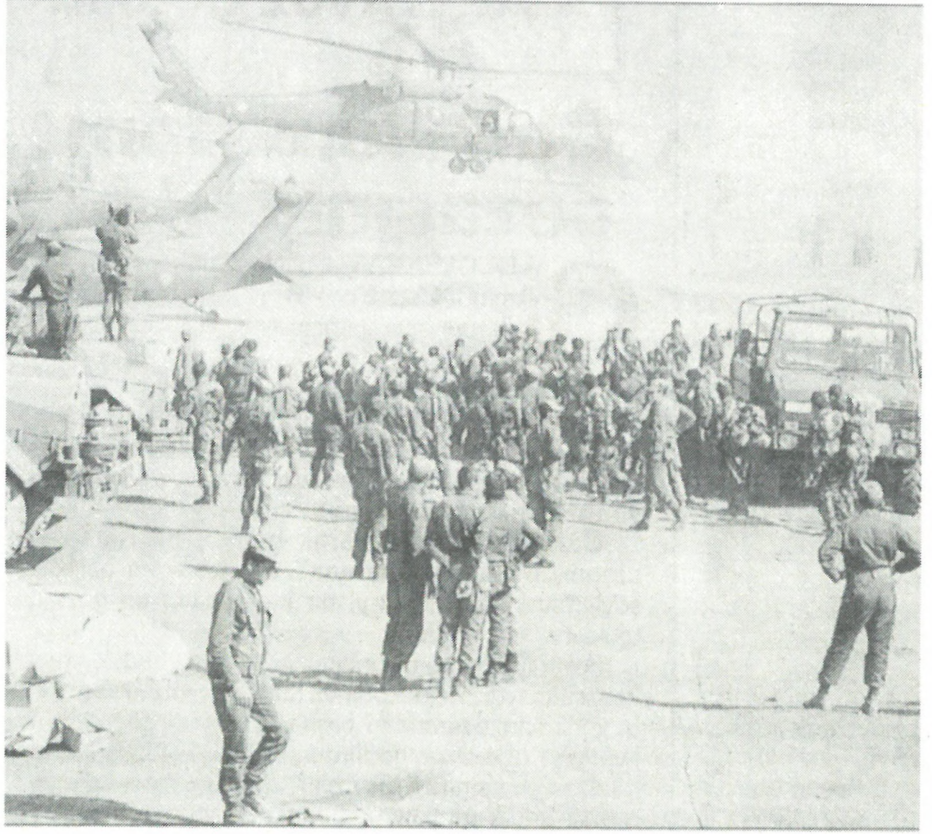
BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Faşist Türk ordusu, bir kez daha Güney Kürdistan'da! Kürt ulusuna ayrılma hakkı!

İŞGALCİ FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!

FAŞİST Türk hakim sınıfları, ülkede Newroz'u "Nevruz"-laştırıp, onun isyancı geleneğinin içini boşaltıp "kutlarken", ordu da bir kez daha Güney Kürdistan'a girdi.

20 Mart'tan itibaren 35.000 kişilik bir kara gücü, ağır zırhlı araçlarla ve havadan da uçak ve helikopterler desteğinde Güney Kürdistan'a saldırdı.

Resmi ağızlar yine aynı teraneyi okudular: Güney Irak'ta otorite boşluğundan yararlanan PKK, kamplar kurmuştu. Bu kamplarda yetiştirilen gerillalar, Türkiye'de terörist saldırılar düzenliyordu. Türkiye, bu eylemle "savunma hakkını" kullanıyordu, amaç PKK'yı yok etmekti, sınır güvenliğini sağlamaktı, sivillere katiyen zarar verilmeyecekti vs. vs.

Biz geçmişte bu teranelerin ne sonuçlar verdiğini gördük. Bunda da değişecek bir şey yoktur. Faşist Türk devleti de, PKK'ya böyle bir eylemle vereceği askeri zararın pek büyük olmayacağını bilmektedir.

O halde bu yeni saldırının gerçek hedefi ve anlamı nedir? Esasında tek şey: Faşist TC, Ortadoğu'da kendisinin içinde olmadığı hiçbir çözümün mümkün olmadığını, özellikle Batılı emperyalist devletlere bir kez daha göstermek; her şeyden önce de Kürt halkına bağımsız bir Kürdistan'ın mümkün olmadığını anlatmak istiyor.

Güney Kürdistan'daki KDP/KYB çatışmasında da, KDP'ye destek veriyor. Bunun için köyler bombalanıyor. Bunun için faşist TC'den kaçıp Güney Kürdistan'a sığınan yüzlerce Kürt köylüsü esir alınıp, geri sürülüyor, bunun için o kadar kan dökülüyor.

Faşist Türk hakim sınıfları, Kürt ulusunun ulusal uyanış ve direnişini bütün zulümlerine rağmen engelleyemediler. Bu yeni zulüm de, bu durumda bir değişiklik yapmayacaktır. Faşist Türk hakim sınıfları, bu yeni zulümleri ile, Kürt halkına bir kez daha, Türk devleti yıkılmaksızın kurtuluş olmadığını pratikte öğretmektedir. Onlar bir kez daha rüzgar ekiyorlar, fırtına biçecekler.

Kürt halkı, er geç, kurtuluşun Türk, Fars, Arap milliyetçiliğine karşı Kürt milliyetçiliğine sarılmakta değil, faşist TC, faşist Irak, dinci faşist İran ve faşist Suriye rejimlerine karşı; Türk, Arap, Fars, Ermeni, Çerkez vb. bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerle birleşerek savaşmakta, bu rejimleri yıkarak işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik rejimlerini kurmakta, sınıf mücadelesi ile Sosyalizme ilerlemekte olacağını görecektir.

Devrim kasırgası, o zaman bugünün zalimlerini, dünün Dehakları gibi, önüne katıp, kahredecektir.

Biz bu bilinçle, faşist Türk ordusunun yeni saldırısını lanetliyoruz...

- Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı!
- Faşist Türk devletine ölüm!
- Halkların kardeşliği için tek yol DEVRİM!

23.03.1995 ▲

Newroz piroz be!
Newroz ateşi ile devrim ocağını körükle!
Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Türk, Kürt, Arap, Ermeni, Çerkez, Roman, Laz, ... ulus ve milliyetlerden işçiler!

Emekçiler!Gençler! Tüm ezilenler!

21 Mart Kürt halkının özgürlük, bağımsızlık, zulme başkaldırı simgesi olarak kutladığı Newroz bayramıdır. Bu yıl Newroz'u kutlamaya hazırlandığımız şu günlerde, KuzeyKürdistan'da değişen bir şey yok. Faşist Türk devleti, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız, gerici, kirli savaşı tırmandırarak, en barbar yöntemlerle sürdürüyor. Kürt ulusuna karşı yürütülen kirli savaşta, devlet kural, sınır tanımıyor. Her yol mübah olarak görülüyor!

Faşist Türk devleti, soykırım ve katliamlar yapma konusunda tecrübeli bir devlettir. 1915 yılında 1,5 milyonun üzerinde Ermeni'yi soykırımdan geçiren, Koçgiri'de, Ağrı'da, Zilan'da, Dersim'de, yüzbinlerce Kürt köylüsünü, emekçisini kadın, yaşlı, çocuk demeden katleden bu devlettir.

TC devleti, Ermeni soykırımı, Kürt ulusu ve diğer milliyetlerin ezilmesi, horlanması, haklarının gaspı temelinde, zoraki birlik temelinde kurulmuştur. Zoraki birlik temelinde kurulan bu devlet, işçilerin, köylülerin, emekçilerin devleti değildir. İşçilerin, tüm ezilenlerin devleti, devrim ile yaratılacaktır.

İşçiler, emekçiler!

Faşist Türk devleti, Kuzey Kürdistan'da, ordusu, polisi, özel timi, korucusu, kontrası, itirafçı çeteleri, ... kısaca iti ve MİT'i ile, Kürt ulusuna karşı kirli bir savaş yürütüyor. Kürt yerleşim birimleri bombalanıyor, köyler boşaltılıyor, yakılıyor, yıkılıyor, yüzbinlerce Kürt köylüsü, emekçisi zorla göçettiriliyor, göçetmek istemeyen insanlar öldürülüyor, toplama kampları oluşturuluyor, insanlar yargısız, sorgusuz kalediliyor, işkence tezgahları, faili belli cinayet şebekeleri harıl harıl çalışıyor, ormanlar yakılıyor, gerilla kadın çıplak sergileniyor, tecavüz ediliyor... kısaca KuzeyKürdistan kan ve revan içinde yanıyor.

Bütün bu katliamlar, soykırım denemeleri, kirli savaş, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini durduramadı, durduramayacak!

Türk ulusundan işçiler! Emekçiler!

Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı yürüttüğü kirli savaşın suç ortağı olmayın! Bu savaş sizin savaşınız değildir! Faşist devlet zoraki birliği korumak için, Kürt ulusunun hakkı olan haklarını veremek için savaşıyor. Bu nedenle savaş Türk hakim sınıflarının savaşıdır. Bu devlet sizi de ezmekte, sizleri de sömürmektedir. Kürtlerin ezilmesi temelindeki özgürlük, özgürlük değildir. Başka bir halkı ezen bir halk özgür olamaz! Bunu unutmayalım. Türkiye'de demokrasi, Kuzey Kürdistan'da özgürlük olmadan mümkün değildir. Bunun için; Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine elinizi uzatın, kirli savaşa dur deyin. Kurtuluş için, demokratik devrim için örgütlenin! Mücadeleyi yükseltin!

Kürt ulusu ve diğer milliyetlerden, işçiler! Emekçiler!

Bizlere karşı azgınca saldıran, haklı mücadelemizi bastırmak için elinden geleni yapan, faşisit Türk devleti; aynı zamanda Türk ulusu ve diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerin de düşmanıdır. Bu devlet onları da ezmekte, sömürmekte, baskı altında bulundurmaktadır. Bu nedenle, düşmanımız birdir. Düşmanımız bir olduğu için, mücadele de bir olmak zorundadır. Ortak düşmana karşı, ortak mücadele, ortak örgütlenme olmalıdır.

Türk hakim sınıflarının bir bölünün tartıştığı, "siyasi çözüm", "federasyon" ve ulusal kurtuluş mücadelesinin önderi olan PKK'nın önerdiği, "siyasi çözüm" bizleri kurtuluşa götürecek çözümler değildir. Fakat bu çözümler ancak, Kuzey-Kürdistan'da akan kanı durdurabilecek, düzen için çözümlerdir. Kürt ulusuna özgürlüğü, bağımsızlığı getirmeyecektir. Milliyetçiliğin ezilen bir ulusu, kurtuluşa götürmeyeceği bir kez daha görülüyor. Bunun için çözüm milliyetçilikte değil, enternasyonalizmdedir.

Kürt sorununun çözümü, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kullanabileceği şartları yaratmaktan geçmektedir. Faşist Türk devleti yıkılmadan, bu devletin varlığı şartlarında, "siyasi çözüm" olarak adlandırılan çözüm, ulusal düşmanlığı ortadan kaldırmayacak, Kürt ulusal sorunu çözmeyecektir. Çözüm ulusal düşmanlığın olmadığı, ulusların ve milliyetlerin eşit haklara sahip oldukları, gönüllü birlik temelinde bir arada yaşadıkları demokratik halk iktidarıdır. Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin kurmay heyeti olan Bolşevik Parti önderliğinde, faşist Türk devleti yıkılacak, işçilerin-köylülerin devrimci diktatörlüğü kurulacak, durmaksızın sosyalizme yürünecektir. Bunun için Kuzey Kürdistan'da milliyetçiliğin, reformizmin alternatifi BOLŞEVİZMDİR. BOLŞEVİK PARTİDİR! Bolşevik Parti saflarında örgütlen, yerini al!

- Yaşasın çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği!
- Bimre devleta faşista Tirk!
- Bimre koletî, bijî azadî!
- Bijî Partiya Bolşewik Kurdistana Bakur!
- Bolşewizme biserkeve!

15 Mart 1995

BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY KÜRDİSTAN)
Çukurova Bölgesi

GAZİ DİRENİŞİNİN BAZI DERSLERİ:

Umut isyanda,

Direniş, alevilerin sünnilere karşı direnişi değil, emekçilerin ezilmeye, sömürülmeye, aşağılanmaya, işkenceye, katliama karşı direnişidir. Gerçek budur! Bu direnişin "halkın oyuna gelmesi" olarak gösterilmesi, tam da hakim sınıflara layık bir çarpıtma, bir sahtekarlıktır.

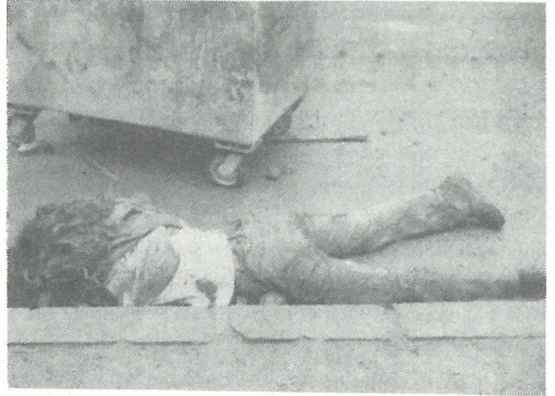
12 Mart gecesi, Gazi Osmanpaşa ilçesinde, 4 kahve ve 1 pastanede oturan emekçiler, hain bir saldırının hedefi oldular...

Kirli eller, yalnızca o an, o mekanlarda olma "suçu"na sahip insanları, otomatik silahlarla taradılar. Biri alevi dedesi olan 2 kişi bu saldırıda öldü, onlarca kişi yaralandı.

Saldırı, Gazi halkının gözünde bir işkence merkezinden başka bir şey olmayan polis karakolunun 200 metre ötesinde gerçekleşti. Bir taksi ile olay yerine gelen saldırganlar, görgü tanıklarının ifadelerine göre, 15 dakika süren "iş"lerini tamamladıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi, ellerini kollarını sallayarak, karakolun önünden geçerek sırra kadem bastılar.

Bu 15 dakika içinde, polis ortalıkta görünmedi. Katiller, kayıplara karışmadan

Gazi Mahallesi, halka ateş açan polisin şahsında, devlet ile halkın doğrudan doğruya karşı karşıya geldiği bir çatışma alanına dönüştü. Gazi Mahallesinin çeşitli yerlerinde, barikatlar kuruldu. Polis, bütün gece boyunca aldığı takviye ile barikatları kaldırmak için kerelerce saldırdı. Bu saldırılar her seferinde geri püskürtüldü. Direnişçi kitle, hakim sınıfların hesaplarının tersine, azalacağına büyüdü. 13 Mart sabahı göstericilerin sayısı yalnızca Gazi Mahallesinde 20 bini buldu.

kurtuluş devrimde!

önce de, "suçu", tesadüfen katilleri müşteri sanmak olan taksi şöförünü de hunharca katlettiler.

Bu saldırı, Gazi Mahallesi emekçileri için bardağı taşıran son damla oldu. Kahvelerin tarandığı haberi yıldırım hızıyla yayıldı. Televizyonlar, naklen maç yayınları sırasında, alt yazılarla olayı duyurdular. Gazi Mahallesi halkı sokaklara döküldü.

Çoğu alevi ve sol eğilimli emekçiler olan mahalle sakinleri, bu karşı-devrimci terörist eylemin kurbanlarının kendilerinin de olabileceği bilinciyle kinlerini sokağa taşıdılar. Gazi Mahallesi halkı, taranan kahveler ve pastane ile aynı cadde üzerinde bulunan ve saldırının hedefleri arasında olan "Hacı Bektaş-ı Veli Kültürünü Tanıtma Derneği" önünde toplanmaya başladı. *"Polis nerede?"*, *"Katil polis!"*, *"Gazi faşistlere mezar olacak!"* sloganları yükseldi kitleden. Kısa sürede 2000'i aştı toplanan kitle...

Haberin duyulması ile birlikte, İstanbul'un diğer semtlerinden de yüzlerce insan Gazi Mahallesi sakinleriyle dayanışmalarını dile getirmek, faşist katillere ve onların koruyucusu devlete kinlerini göstermek için Gazi Mahallesine gelmeye başladılar.

Gazi Mahallesindeki Cem Evi yöneticileri sürekli olarak kitleyi yatıştırmaya çalışan konuşmalar yapıyorlardı. Topla-

nan kitle için bıçak kemiğe dayanmıştı. Kitle, en son Ekim 1994'de mahalle sakini simitçi Bayram Duran'ın işkence ile öldürüldüğü karakola doğru hareketlendi.

Karakol önünde barikat kuran faşist devlet güçleri, kitleye dağılma çağrısı yaptılar. Kitlenin kararlı tutumunu gören polis ateş açtı. Fakat açılan ateş, kitleyi dağıtamadı. Tersine, kitlenin kini daha da bilendi.

Artık Gazi Mahallesi, halka ateş açan polisin şahsında, devlet ile halkın doğrudan doğruya karşı karşıya geldiği bir çatışma alanına dönüşmüştü. Gazi Mahallesinin çeşitli yerlerinde, barikatlar kuruldu. Polis, bütün gece boyunca aldığı takviye ile barikatları kaldırmak için kerelerce saldırdı. Bu saldırılar her seferinde geri püskürtüldü. Direnişçi kitle, hakim sınıfların hesaplarının tersine, azalacağına büyüdü.

13 Mart sabahı göstericilerin sayısı yalnızca Gazi Mahallesinde 20 bini buldu. Alibeyköy ve Okmeydanı'nda da gösteriler oldu. 13 Mart sabahından itibaren asker devreye sokuldu. Yığınların polise nefretini ve polis gücüyle zaptedilemediğinin görüldüğü noktada, polisin önüne asker geçirildi. Çatışmalar durmadı. 13 Mart boyunca gösterici yığınlar birkaç kez karakola doğru yürüyüşe geçtiler. Her seferinde polisin ateşiyle karşılandılar. Yüzlerce yaralı, resmi verilere göre, o ana dek, 7 ölüye rağmen, Gazi halkı teslim olmadı, barikatları terketmedi. Katliamın hesabını istedi.

15.30'da İstanbul Valiliği, Gazi Osmanpaşa ilçesine bağlı Zübeyde, Gazi ve Esentepe mahallelerinde, ikinci bir emre kadar sokağa çıkma yasağı ilan etti.

Yoğun asker yığınağı karşısında, polisi düşman olarak kavrayan ve fakat orduyu hala güvenilir bulan direnişçilerin önemli bir bölümü evlerine çekildi. Barikat başında artık sayısı binlerle değil, yüzlerle ifade edilen bir kitle kaldı.

13 Mart gecesi, polis, Gazi Mahallesinden bütünüyle çekildi. Bölge bütünüyle askere teslim edildi. Gazi Mahallesi açısından direnişin bundan sonraki bölümü, esasta cenazelerin halka verilmesi karşılığında, barikatların barış içinde kaldırılması konusunda yürüyen pazarlıklarla geçti.

15 Mart'ta altı cenazenin, cenaze sahiplerine verilmesi ve mahalle halkı tarafından kaldırılması ile, hayat, hakim sınıfların deyimi ile "normal"e döndü.

Gazi direnişi, emekçi yığınlar arasında sempati ile karşılandı. Birçok şehirde Gazi direnişi ile dayanışma eylemleri yapıldı. Bu eylemlere de polis saldırılarında yüzlerce kişi yaralandı.

Yalnızca, İstanbul-Ümraniye 1 Mayıs Mahallesinde 15 Mart'ta yapılan gösteride, polisin açtığı ateş sonucu 5 kişi öldü.

Hakim sınıfların faşist devletinin neye yaradığı bir kez daha görüldü: Emekçilerin haklı talepleri için mücadelelerini kanla, ateşle, katliamla bastırmak!

"Provokasyon ve dış mihraklar" masalları

Gazi olayları, boyutları ve militanlığı itibarıyla, hemen hiç kimsenin beklemediği biçimde gelişti. Olaylar karşısında hazırlıksız yakalanan hakim sınıf sözcüleri damgayı bastılar: "Provokasyon"!

Hemen tüm yazılı sözlü medya, nerede ise tek sesle, "provokasyon" tespiti yaptı. Tabii, herkes sözkonusu provokasyonun öncelikle kendine karşı yöneldiğini söylüyordu, ama hepsinin birleştiği bir nokta vardı: Bu "provokasyon", büyümekte, gelişmekte, şimdi Avrupa ile bütünleşme yönünde büyük adımlar atmakta olan "Türkiye'ye" karşı idi.

Bu "provokasyon"un gerisinde de "dış mihrak"lar vardı. Dış mihrak dediklerinin en başında, Yunanistan'ın ismi, hem de Başbakan tarafından adlandırıldı. Onun kulağına bu ismi fısıldayanın askeri güçler olduğu, bizzat burjuva medya tarafından duyuruldu.

Andaki hükümetin, olayları yarı resmi yorumu şöyledir: Vatanımızı, milletimizi bölmek isteyen bir dış güç, bu somutta Yunanistan, kimi bölücü grupları taşeron olarak kullanarak, Gazi halkını kışkırtmış, devletle çatışmaya sokmuştur. (Bunu sahibinin sesi Başbakan, askeri kaynaklara dayanarak söylüyor.)

Kahvelerin taranmasını yapanlarla, daha sonra barikatları kuranlar aynıdır. Öyle olduğu, taranmadan 15 dakika sonra gösterilerin başlaması ile bellidir! (Bunu zehir hafiye İçişleri Bakanı söylüyor!)

Yarı resmi senaryo bu! Bunun dışında tabii daha onlarca provokasyon senaryosu var...

En popülerlerinden biri, Türkiye'nin Avrupa ile birleşmesini istemeyen ABD ajanlarının bu provokasyonu gerçekleştirmiş olması. (Bunu, zehir hafiye Mahir Kaynak ile, kötü ünlü Aydınlık/İP savunuyor.)

Bir başka senaryo şu: İslamcı köktendinciler Türkiye'nin Avrupa ile bütünleşmesini istemiyor. Bunlar bu yüzden laik Türkiye'yi bir kaos içine sürüklemek istiyorlar, bir Alevi-Sünni çatışması ile çıkacak kaos ortamında iktidara gelmek için kışkırtıcılık yapıyorlar. (Bunu özellikle Batı Avrupa medyası savunuyor. En başından itibaren haberler ve yorumlar, köktendinci terörizmin laik alevilere saldırdığı biçiminde verildi.)

Bütün bu senaryoların bir ortak noktası var, o da polise karşı direnmiş olan halk yığınlarının ve bu direnişte ön saflarda yeralan devrimcilerin provokasyonun aleti olarak görülmesidir. İşte bu noktada, provokasyon teorisinin gerçek anlamı çıkmaktadır ortaya.

Yığınların haklı bir direnişi, sonuçta bir oyunun parçası olarak gösterilerek karalanmakta, yığınlara direnme yerine, teslim olma öğüdü verilmektedir. Öyle ya provokasyona gelmemek lazım!!!

Bu noktada, amacı, yığınların haklı direnişini karalamak olan tüm provokasyon teorilerini kökten red ediyoruz. GAZİ DİRENİŞİ HAKLIDIR, ÖRNEKTİR! Gazi'de direnenler, bu direnişle dayanışmalarını dile getirenler, ARTIK YETER diyenler, haklıdır!

Devrimciler bu direnişin en ön safında yer alarak doğru yapmıştır. Silahsız halka ateş açan polise karşı –az da olsa– yer yer silahla karşı koymaları haklıdır...

Olan nedir? Gazi halkının yıllardır

Polis,Gazi mahallesinde, emekçilerin üzerine açtı, onlarca kişi açılan ateş sonucu katledildi...

polisten çektiğinin haddi hesabı yoktur. Alevi mezhebinden emekçiler, güya laik olan devletin baskısı altındadır. Alevilere karşı, en son Sivas'ta olduğu gibi katliamlar gündemdedir. Gazi halkına hakim sınıfların sunduğu işsizlik, yoksulluk, susuzluk, pislik, aşağılanma, işkence vb.'dir. Bıçak kemiğe dayanmıştır.

Gazi, bir barut fıçısıdır! 12 Mart'taki hunhar cinayet, bardağı taşıran son damla olmuştur yalnızca. Bu damlayı kim hangi amaçla damlatmış olursa olsun, asıl suçlular, sorumlular, bardağı dolduranlardır. Hakim sınıflar ve onların faşist devletidir.

Onlardır halkı soyup soğana çevirenler. Onlardır halkın aşına ekmeğine göz koyanlar. Onlardır hak arayana işkence, zindan, katliam reva görenler. Onlardır ülkeyi emekçiler cehennemine, ezilen uluslar hapishanesine, ezilen mezhepler ve dinler için tam bir cendereye, kadınlar için bir eza yuvasına çevirenler. Gazi halkı buna YETER demiştir. Gazi direnişinin gerçek anlamı budur!

Bu anlamın provokasyon teorileri arkasında, ya da "alevi-sünni" çatışması perdesi altında köreltilmesine izin vermeyeceğiz.

Evet ezilen alevi emekçileri bu direniş içinde çoğunluktadır. Ve evet alevilerin ezilmişliklerine, alevilere onlar alevi olduklarından yönelen aşağılama ve katliamlara duydukları tepkiler de bu direnişte önemli rol oynamıştır. Fakat direniş, alevilerin sünnilere karşı değil, emekçilerin ezilmeye, sömürülmeye, aşağılanmaya, işkenceye, katliama karşı direnişidir. Gerçek budur! Bu direnişin "halkın oyuna gelmesi" olarak gösterilmesi, tam da hakim sınıflara layık bir çarpıtma, bir sahtekarlıktır.

Bu, Gazi'de halkın "artık yeter" demesine yol açan, onun nefretini taşıran son damlanın, yani 12 Mart'taki kahve ve pastane taranma olayının kimler tarafından hangi amaçlarla yapıldığının sorgulanması gerekliliğini dıştalamıyor tabii ki. Biz bu konuda şunları düşünüyoruz:

Bir başka senaryo

12 Mart'taki, daha sonraki Gazi direnişine ve devlet güçlerinin yeni bir katliamına yol açan kahve ve pastane taranması olayı, bir yanı ile ilerici, demokrat, devrimci emekçilere, Gazi'de yoğun olan alevi emekçilere bir gözdağı, onları sindirmek için gerçekleştirilmiş bir eylem olabilir.

Böyle bir amaçla, bu eylemi ya devletin özel savaş güçleri düzenler, ya da devletin bilgisi dahilinde, bu, bir taşerona yaptırılır. Eylem, eğer esas amacı bu ise, bu amacına ulaşmamış, tersine saldırının hedefi emekçi yığınların isyanını körüklemiştir. Eğer amaç bu idiyse, birileri fena yanılmış, evdeki hesap çarşıya uymamıştır.

Gazi Mahallesi'ndeki katliamın baş suçlusu faşist TC devletidir! Katliamlardan kurtulmanın tek yolu devrimdir! Katliamlara karşı dur! Sessiz kalma!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Bir katliam ve vahşete daha tanık olduk. Faşistler yine can aldılar, kan döktüler...

Kana doymuyor bu vampirler, kan içtikçe daha fazla kan ve daha fazla can istiyorlar. ..

Faşist saldılardan biri de, 12 Mart akşamı saat 20 sularında yapıldı. Bir grup faşist, Gazi mahallesinde dört kahvehaneyi, bir cem evini ve bir pastahaneyi silahlarla taradı. İlk verilere göre iki kişi öldürüldü, onlarca kişi yaralandı. Katliam alanına çok yakın olmasına rağmen ve telefonlarla bildirilmesine rağmen polis güçleri; olay yerine bilinçli olarak geç gelerek, faşist canilerin eylemlerini "başarı"yla tamamlaması için destek sunmuştur. Gazi mahallesinde her zaman cirit atan polisin, olay günü ortalıkta gözükmemesi, saldırının nereden geldiğine ilişkin yeterince bilgi sunmaktadır.

Olaydan sonra, faşist devlet güçleri; mahallenin telefon, elektrik ve tüm diğer ulaşım olanaklarını kesti; Zübeyde, Esentepe ve Gazi mahallelerinde sokağa çıkma yasağı ilan etti. Faşist polis ve askeri güçler mahalleyi abluka altına alarak, saldırıyı protesto eden kitlenin üzerine ateş açtı ve ilk resmi verilere göre 16 kişiyi öldürdü ve 300'ün üzerinde kişiyi yaraladı. Faşist TC devletinin bu katliamına hiç de yabancı değiliz. Çokca örneği vardır katliamlarının. 1 Mayıs 1977 İstanbul'da, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta yapılan katliamlar, katliamların bazılarıydı.

Kadın ve erkek işçiler, emekçiler...

Katliamları destekleyen, tezgahlayan ve yapan faşist devlet olduğu halde; "bölücüler, dış mihmraklar" teraneleri okunmaya başlandı.

TC devletinin böl-parçala-yönet politikası; çeşitli milliyetlerden emekçileri birbirine düşman edip kırdırma politikası olmuştur. Bu politikasını, her fırsatta milli, dini ve kültürel farkları gündeme getirerek çirkin emelleri için kullanmıştır ve kullanacaktır. Faşist devlet böylece; işçi-emekçi ve tüm ezilenleri kendi esas meselelerinden uzak tutmak istemiş ve istemektedir!

Sözde "laik" olan ama gerçekte laik olmayan devlet, diyanet kurumu aracılığıyla sünni-din devleti olmuş ve yıllardan beri, diğer din ve mezhepler üzerinde baskı ve karalama kurumu olmuştur. Alevilerin üzerindeki baskı ve terör, genelde tüm diğer din ve mezhepler üzerinde uygulanan baskı ve terörün bir parçasıdır. Faşist devletin sözcüleri, bu açık, çirkin emellerine rağmen; pişkin tavırlarla, olayları "üzüntü"yle kınıyorlar. Katliamları kınama, failleri yakalama nutukları atıyorlar. Maraş katliamının baş sorumlularından birinin bugün "milletvekili" olarak parlamentoda olması, gerçeği bütün çıplaklığıyla ortaya sermektedir. Bırakalım cezalandırmaktan bahsetmeyi, tersine failleri ödüllendirmektedir. Bu devlet varlığını sürdürdüğü sürece, gelecekte de bu, böyle olacaktır.

Kadın ve erkek arkadaşlar...

Kahvehaneleri taramada ölen iki kişi idi. Ancak, faşist devletin polisi ve askeri; olayı protesto eden kitlelerin üzerine ateş açarak en az 16 daha kişiyi katlettiği hal-

Bu hunhar saldırı, bir diğer yanı ile, hakim sınıfların kendi içlerindeki iktidar dalaşmasının bir parçası olarak işlev görmektedir. Zamanlaması itibarıyla, Türkiye'nin Batı Avrupa ile bütünleşme yönünde adımlar attığı bir dönemde ve buna bağlı olarak, yine Batı Avrupa tipi gerici burjuva demokrasisi yönünde adımlar atmanın gündeme getirildiği bir dönemde, Kuzey Kürdistan'da olağanüstü halin kaldırılmasının tartışıldığı bir dönemde, vb. bu gelişmelerden hoşnut olmayan hakim sınıf kesimlerinin işine gelen bir fonksiyona sahiptir.

Bu bağlamda iki kesim böyle bir eylemin doğrudan faili olabilir:

1.) Bugün Türkiye'nin özellikle Kürdistan bağlamında ve iç güvenlik konuları bağlamında resmi siyasetini belirleyen "askeri çözüm"cü hakim sınıf kanadı. Bunlar, gelişmenin sivilleşme, Kürdistan konusunda siyasi çözüm, Batı tipi gerici burjuva demokrasisi yönünde olduğunu gördükleri noktada, siyasi ortamın sertleştirilmesinden fayda umabilirler.

2.) Türkiye'nin giderek çok daha açık bir biçimde "Batı kulübünün" içinde yer almasından rahatsız olan radikal islamcı kesim. Bu her ikisi de, siyasi ortamın sertleşmesinden çıkar ummaktadır.

Bunun yanında, emekçilerin bölünmüşlüğünün sürdürülmesi ve derinleştirilmesi, hakim sınıflarının tüm kanatlarının çıkarınadır ve bunu hepsi kullanırlar.

Bütün bunlar yanyana konduğunda, ortaya, eğer ortada bilinçli bir provokasyon varsa, onun adresi de çıkar. Bu adres, şu veya bu biçimde hakim sınıfların adresidir.

Eylemin gelişmesi gözönüne alındığında, Gazi halkına kan kusturan polisin, ilk katliam sırasında ortada görünmemesi olgusu bilindiğinde, bu eylemin bizzat devletin içinde yer alan kimi güçlerce gerçekleştirildiğinden yola çıkılmalıdır.

---

de "provakasyon var" diyerek kendilerinin dışında hayali provakatör arıyorlar.

Sivas'ta Madımak Oteli'ni yakan canileri, arkadan seyredip destekleyen aynı devletin faşist polis ve askeri kurumları; Gazi mahallesinde katliamı lanetleyenlerin üzerine ateş açması gayet açıktır. Katliam teşebbüsünü protesto etmek provakasyon değil, provakasyon; olsa olsa, tamamen haklı olan protestocu kitlenin üzerine ateş açmaktır. Provakatörler, olayın gerçek faillerini gizlemeye çalışıp, gerçek hedeften saptırmaya çalışan, başka alanlara kaydırmaya çalışanlardır. Provakatör; devlettir ve devletin partileridir, devletin basınının ta kendisidir.

Kitlenin üzerine ateş açan polisleri görüntüledikleri halde, insanlarla alay edercesine "gördünüz mü, polis havaya ateş ediyor" diyerek, bile bile yalan söyleyip olayı saptıranlardır, gerçekleri gizleyenlerdir provakatör olanlar. Alevi-sünni çatışması yaratmak isteyen bu faşist saldırıyı protesto edenler, provakatör olarak gösterilemez. Provakatör olarak gösterilmesi gerekenler; provakasyonu protesto eden kitlelere ateş açıp çatışmayı körükleyenlerdir.

Faşist devletin bütün oyunlarını boşa çıkarmalıyız. İşçi, emekçi ve tüm ezilenlerin, din-mezhep ve milliyetlere göre düşmanlık tohumlarının yeşertilmesine, birbirine kırdırtılmasına karşı tek vücut olalım. Bütün ezilenlerin ortak bir düşmanı vardır ve o da; kendisini ezen faşist TC devletidir. Bu çirkin oyunlara son vermek; bu çirkin oyunları üreten, emperyalizmin uşağı ve işbirlikçisi, "dış güçler"in ülkemizdeki gerçek uzantısı faşist TC devletinin varlığına; işçi sınıfı önderliğinde halk yığınlarının, şiddete dayalı Demokratik Halk Devrimi'yle son verildiği zaman mümkündür.

Din ve mezhep temelindeki her yapı, her zaman, her türlü sömürünün dayanağı olmuştur ve olacaktır. Din ve mezhep temelindeki örgütlenmeye hayır! Din ve mezhep imtiyazlarına, bazı din ve mezheplerin baskı altına alınması ve horlanmasına hayır! Yaşanan bütün bu olaylar, bir gerçeği, bir kez daha ortaya çıkarıyor:

- Ya faşizm, ya devrim!
- Ya barbarlık, ya Sosyalizm!
- Faşist-dinci baskılara son!
- Yaşasın tüm milliyetlerden, tüm din ve mezheplerden işçi ve emekçilerin birliği ve mücadelesi!
- Bolşevizm yenecektir!

13 Mart 1995

BOLŞEVİK PARTİ
Marmara

KATLİAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ!
YAŞASIN DEVRİM-SOSYALİZM MÜCADELEMİZ!
BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA

GAZİ'DEKİ KATLİAMIN BAŞ SORUMLUSU FAŞİST DEVLET'TİR!
KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!
BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA

KATLİAMLARDAN KURTULUŞUN TEK YOLU DEVRİMDİR!
İŞÇİ VE EMEKÇİLER; DEVRİM İÇİN ÖRGÜTLENİN!
BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA

YAŞASIN TÜM MİLLİYET, DİN VE MEZHEPTEN İŞÇİ-KÖYLÜ VE TÜM EZİLENLERİN BİRLİĞİ!
BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA

ALEVİ MEZHEBİ VE TÜM DİĞER MEZHEP VE DİNLER ÜZERİNDEKİ BASKIYA HAYIR!
MEZHEP VE DİN TEMELİNDEKİ ÖRGÜTLENMEYE HAYIR!
BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA

MARAŞ, ÇORUM, SİVAS VE GAZİ MAHALLESİ KATLİAMLARININ SON BULMASI DEVRİME BAĞLIDIR!
BOLŞEVİK PARTİ

Bu bağlamda, halk yığınları açısından "oyuna gelme", alevi-sünni çatışmasına yönelme biçiminde olabilirdi. Fakat emekçi yığınların sağduyusu böyle bir yönelmeyi engelledi. Bu alanda da bilinçli bir provokasyon vardı ise, yığınlar tarafından boşa çıkarıldı.

Kimi sonuçlar ve dersler...

Önce Gazi'deki direnişin ne olduğu doğru tespit edilmelidir.

Gazi'deki direniş, her şeyden önce emekçilerin, yığınların kendiliğinden gelişen militan bir protesto eylemidir.

1980, 12 Eylül'ü sonrasında, büyük şehirlerde, kendiliğinden kitle katılımı ve militanlığı açısından en önemli eylemdir. Bu eyleme, örgütlü bir dizi devrimci militan, devrimci örgütler de katılmışlardır. Ancak, eylemin belirleyici özelliği, kendiliğindenliğidir.

Ordu devreye girdikten sonra, eyleme kendiliğinden kitle katılımında önemli bir düşüş olmuş ve direnişin ağırlığı, örgütlü devrimci güçlerce üzerlenilmiştir.

Direniş eylemi, bütün kendiliğindenciliği ve örgütsüzlüğüne rağmen, emekçi yığınların devrimin gerçek öznesi olduğunu ve harekete geçen emekçi yığınlar karşısında, devletin hiç de göründüğü kadar güçlü olmadığını görmek isteyen herkese göstermiştir.

Polis ve ordu, en geniş kitle katılımı döneminde, 20000 kişiye varan silahsız bir eylem karşısında, yer yer çok aciz durumlara düşmüştür.

Bir kez daha görülmüştür ki, yığınlar eğer bir Bolşevik önderlik altında birleşip harekete geçerse, bu devlet, bir iskambil kulesi gibi çökertilebilir. Direnişte, Bolşevik bir önderliğin eksikliği, sürekli görülmüştür. Buradan biz Bolşevikler için çok önemli görevler çıkmaktadır.

Gazi'deki direniş, İstanbul'un bir semtinde, emekçi yığınların hunharca bir cinayete göz yuman ve öteden beri Gazi halkına kan kusturan polise karşı bir protesto eylemi, polise karşı esasta silahsız bir başkaldırısıdır. Kullanılan az sayıda silah, esasta örgütlü devrimci güçler tarafından çok mevzi olarak kullanılmıştır.

Bu yüzden, bu direnişe "silahlı isyan" yaftalarını asmak, kendi kendini kandırmak olur. Bu olgunun tespiti de, çok önemlidir. Bu, aynı zamanda yığınların silahlanmasının gerekliliğini, bu alanda yapacak çok işin olduğunu göstermektedir.

Bu başkaldırının henüz bir bütün olarak faşist devlete karşı bir başkaldırı olmadığı, direnişteki yığınların önemli bir bölümünün, devletin polisten de önemli silahlı kurumu olan orduya karşı tavrıyla ortadadır. Ordunun devreye girmesiyle kitle katılımında önemli bir düşüş yaşanmıştır. Yani, emekçilerin önemli bir bölümü, hala bir bütün olarak devleti değil, devletin belirli kurumlarını düşman olarak görmektedir.

Hal böyle iken, hemen bütün oportünist-revizyonist mihraklar bu direnişe ***"doğrudan faşizme karşı"*** *(Bkz. Atılım sayı 24; TKP/ML MK SB 14.03. tarihli açıklaması; DHKC Bülteni sayı 9, vs.)* bir nitelik atfetmekte yarışa girdiler. Kitle kuyrukçuluğu, yalnızca eylemlerde değil, eylemlerin değerlendirmesinde de kendini hep yeniden gösteriyor.

Onlar, bu konuda, kitleye yağ çekmeyi, "önderlik" sanıyorlar. Kendi hayallerini gerçek yerine geçiriyorlar. Örneğin TKP/ML Menşevikleri Gazi direnişinin, diğer bir dizi şey yanında; *"Halkın büyük bir çoğunluğunun düzenden ve parlamento gibi tüm diğer kurumlarından umudunu kestiğini, silahlı mücadeleye hazır olduğunu kanıtladığı"*'nı *(yukarıda sözü geçen MK açıklamasından.)* söylüyor.

Onlar bunu söylediği sırada, Gazi'de emekçi yığınların büyük çoğunluğu uzlaşmadan yana tavır takınıyordu. Ordu, çoğunluğun gözünde polis saldırılarına karşı bir garanti olarak görülüyordu! Gazi dışından dayanışma eylemleri, devrimcilerin yoğun olduğu semtlerle sınırlı kalıyordu! vs. vb. Ama ne gam! Önemli olan, hayatın, parti çizgisine uydurulmasıdır Menşevikler için! Ve parti çizgisi, halkımızın büyük çoğunluğunun silahlı mücadeleye hazır olduğunu tespit etmektedir! Öyle ise, bu direniş de onun ispatıdır!

Gazi direnişi, Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimlerinin içiçeliğini bir kez daha gösterdi. Bu bağlamda, Vali'nin neden zamanında jandarmayı ve sonra

orduyu çağırmadığı sorusuna verdiği cevapta, elde *"Doğudaki savaş nedeniyle yeterli güç olmadığını"* açıklaması, sorunun yalnızca askeri yönü ile ilgili olan ve fakat hiç de önemsiz olmayan bir detaydır. Bu, bugün Kuzey Kürdistan'daki haksız savaşa dur demenin en iyi yolunun, şehirlerde de devrimci savaşı geliştirmek olduğunu göstermektedir bize. Türkiye işçi sınıfının gerçek anlamda dur dediği bir savaşı, hakim sınıflar yürütemez. Bunun bilincinde adımlar atılmalıdır.

Gazi direnişi, bunlar yanında, büyük şehirlerin bir mahallesindeki bir kitle eyleminin, ülkenin bütünü açısından ne kadar önemli olduğunu; böyle bir eylemin diğer alanlardaki kitleleri harekete geçirme, örgütleme, kendi ve devlet güçlerini sınama açısından, kırlık alandaki gerilla eylemleri ile karşılaştırıldığında çok daha önemli olduğunu, yine görmek isteyene gösterdi.

Sorun, bu bağlamda öğrenmesini bilmektir...

Oportünistlerin öğrenmeye, hiç mi hiç niyetli olmadıklarını da göstermiştir, bu direniş...

BİZ ÖĞRENELİM!

Mücadele alanları, direnişler bizim okulumuzdur!

ÖĞRENDİKLERİMİZ IŞIĞINDA ÖRGÜTLENELİM! ÖRGÜTLEYELİM! BOLŞEVİZMİ MÜCADELE İÇİNDE EGEMEN KILALIM!

20 Mart 1995 ▲

Devlet desteğinde faşist katiller saldırılarını artırıyor!

Faşizme ölüm! Tek yol devrim, sosyalizm!

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler! Emekçiler! Gençler!

12 Mart gecesi, faşist katiller sürüsü, İstanbul Gaziosmanpaşa'da bulunan Gazi mahallesinde 5 kahve ve 1 pastahaneyi tarayarak yeni bir katliam gerçekleştirdiler. Bu saldırı, faşist devletin beslemeleri olan it sürülerinin ne ilk saldırısıdır, ne de son saldırısı olarcaktır. Bu it sürüleri, özellikle son dönemlerde saldırılarını yoğunlaştırdılar. Çeşitli üniversitelerde devrimci, demokrat öğrencilere saldıranlar, işçilere saldıranlar, oruç tutmayanlara saldıranlar, kendilerinden olmayan herkese düşman olan ve saldıran bu it sürüledir. Gazi mahallesindeki saldırıyı gerçekleştirenlerle, dün Maraş, Çorum, Sivas katliamlarını gerçekleştirenler aynı it sürüsüdür. Bu saldırıyı dinci, şeriatçı faşistlerin mi, yoksa MHP'li faşistlerin mi yaptığı hiç önemli değildir. Önemli olan dinci, şeriatçı da olsa, MHP'li de olsa, faşistin faşist olduğunu görmektir. Biri din adına, biri ırkçılık adına yapmaktadır. Bu nedenle bunlar arasında özde farklılık yotur. Şeriatçı faşistle, ırkçı faşist arasında ayrım yapmak, tercih yapmak, kırk katır mı kırk satır mı? ayrımını ve tercihini yapmaya benzer.

Faşist it sürülerinin saldırısı sonrasında, asıl katliam devlet tarafından yapıldı. Gazi mahallesi başta olmak üzere, İstanbul ve çeşitli şehirlerde sokağa dökülen, tepkisini dile getiren, yürüyen on binlerce insana, faşist devletin polisi kurşun yağdırdı. Onlarca insan öldürüldü. Yüzlercesi yaralandı. Yüzlercesi göz altına alındı. Ölü sayısının açıklandığı gibi 30 değil, çok daha fazla olduğu bilinmelidir. Faşist it sürüleri saldırdığı zaman, ortalıkta görünmeyen devletin polisi, saldırıya karşı çıkan, tepki gösteren, yürüyen insanlara karşı şahin kesilmektedir. Saldıranlar değil, saldırıya uğrayanlar, tepki gösterenler coplanmakta, kurşunlanmakta, gözaltına alınmaktadır. Böyle olmasının nedeni ise şudur: devletin kendisi bütün kurumları ile faşisttir. Sivil faşistler bizzat devlet tarafından örgütlendirilmekte, desteklenmekte ve beslenmektedir.İt itin kuyruğunu ısırmaz!

Son olayların da gösterdiği gibi, bu devlet, bu devletin polisi, ordusu bizlere düşmandır. Bu devlet işçilerin, köylülerin, emekilerin devleti değildir. Bu devlet bir avuç zenginin, kapitalistin devletidir. Görevi sömürücü sınıfların, kapitalistlerin huzur ve güven içinde yaşamalarını sağlamak, sömürü düzeninin sürmesini sağlamaktır. Hak arayanı coplayan, içeri tıkan, işkenceden geçiren, faşist saldırılara karşı çıkanı kurşunlayan, yaralayan, gözaltına alan, düşüncelerini açıkça söyleyenleri içeri tıkan bu faşist devlettir.

İşçiler, emekçiler!

Faşist saldırının Alevi mezhebinden insanların yoğun olarak yaşadıkları bir yerde yapılması, bu anlamda saldırının Alevilere yönelmesi izlenimini vermesine rağmen, sorun Alevi-Sünni çatışması değildir. Sorun ezen, ezilen çatışmasıdır. Alevi-Sünni çatışmasını yaratan ve körükleyen, dini düşmanlığı yaratan ve körükleyen, ulusal düşmanlığı yaratan ve körükleyen bu faşist devlettir. Böl ve yönet! Bu devletin siyasetidir. Çeşitli ulus ve milleyetlerden, çeşitli mezheplerden işçilerin, emekçilerin birleşmesi, sömürü düzeninin sonu demektir. Ama nafile! Hiçbir katliam, hiçbir saldırı, böl ve yönet politikası, bu faşist devletin, bu sömürü düzeninin çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler tarafından yıkılmasını engelleyemeyecektir.

Barbarlığın, faşizmin alternatifi, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimidir. Halkların kardeşliği devrim ile yaratılacaktır. Devrim alternatifi için, haydi mücadeleyi yükseltmeye! Haydi BOLŞEVİK PARTİ saflarında örgütlenmeye! Haydi örse çekiç olmaya!

Cellatların döktüğü kan / Birgün kendilerini boğacak, / Bu kan denizinin ufkundan, / Kızıl bir güneş doğacak! / Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık, / Enternasyonalle kurtulur insanlık!

► Faşist Türk devletine ölüm!
► Faşizmin alternatifi devrim! Barbarlığın alternatiifi Sosyalizm!
► Ulusal ve Mezhep örgütlenmesine hayır!

15 Mart 1995

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye) Çukurova Bölgesi

Ölü doğan bir proje

KISA süre önce, *"Devrimci Oluşum Geçici Yürütme Komitesi"* imzalı, 28 Aralık 1994 tarihli, *"Devrimci Demokrat Kamuoyunun Dikkatine, TKP/ML'ye açık mektup"* başlıklı bir yazı geçti elimize.

Andaki tüm Türkiye Devrimci Hareketi örgütlerini gerçek bir Marksist-Leninist parti inşasının önünde engel olarak gören, bu yüzden de, "bağımsız tüm grup ve kişilere" var olan örgütsel yapılar dışında belirlenmiş görev tespitleri temelinde birleşme çağrısı yapan bu yazıdaki bazı temel sorunlar üzerine kısaca tavır takınmak istiyoruz. (Sorunun özünün ne olduğunu göstermek amacımız. Bu yüzden yazının tüm yanlışları üzerinde durmuyoruz. Bazı temel meselelerle bilinçli olarak sınırlıyoruz kendimizi...)

Sorun "gelenekçilik mi, yenilikçilik mi?" sorunu değil, oportünizm-revizyonizm mi, Marksizm-Leninizm mi sorunudur!

Yazının yazarları, daha en temel çıkış noktasında soruna yanlış yaklaşmakta; durumu yanlış tespit etmekte, yola yanlış bir çıkış noktasından başlamaktadırlar. Yazıya damgasını vuran temel anlayış ve çıkış noktası, "gelenekçiliğe" karşı, "yenilikçi" olmak gerektiği düşüncesidir. Yazıda "gelenekçilik" red edilirken, "yenilikçiliğe" övgüler düzülmektedir. Sorunun yazıda konulduğu biçimde ortaya konması bütünüyle yanlıştır.

Felsefi olarak her geleneği kötü, gerici; her yeniliği iyi, ilerici gören bir yaklaşım, yazıda üzerine çok sözedilen diyalektiğe uygun bir yaklaşım değildir. Diyalektik, gelenek ve yeniliği birbirinin mutlak alternatifleri olarak karşı karşıya koymaz.

Her "yeni", eskinin içinden çıkar ve eskinin (buna isterseniz gelenek deyin) içinde gelişmeye engel olmayan unsurlar temelinde gelişir ve hatta eskinin içinde gelişmenin engeli olan, bu yüzden red edilen unsurların izlerini de bir süre üzerinde taşır. Süreç içinde yeni eskir. Onun içinde, yeni bir yeni çıkar. O da şimdi eskiyen yeninin izlerini taşır kendi içinde. vb. Yeni eskinin tümden değil, ilerlemenin önünde engel olan bölümlerinin reddi temelinde ortaya çıkar ve gelişir.

Siyasi olarak, her geleneğin reddi, her yeniliğin kabulü ve övgüsü, bizi bazı hallerde Marksizm-Leninizm adına revizyonizmin, devrim adına karşı-devrimin yanına götürebilir.

Modern revizyonizmin ortaya çıkmasında en temel gerekçelerden birinin "yenilik", "yenileşme ihtiyacı" ve iddiası olduğu hiç unutulmamalıdır. Sadece modemi değil, revizyonizmin ilk biçimleri de, Marksizmin en temel ilkelerinin toplumdaki yeni gelişmelere cevap vermediği, Marksizmin yenilenmesi gerektiği iddiası ile ortaya çıkmış; en temel ilkeleri çarpıtırken bayrağına "gelenekçiliğe", "dogmatizme" karşı mücadeleyi, "yenilik" uğruna mücadeleyi yazmıştır.

Marksizmin yaşayan özünün, somutun somut tahlili olduğu doğru düşüncesi, yenilikler nedeniyle kapitalizmin özünün değiştiği, bunun için de "değişen şartlarda" Marksizm-Leninizm'in proleter dünya devrimi konusundaki ilkesel yaklaşımlarının eskidiği yalanıyla birleştirilerek, devrimden uzaklaşılmıştır. Revizyonizmin kulağa hoş gelen "gelenekçiliğe karşı" savaş çığlıkları, "yenilikçilik" propagandaları, gerçekte Marksizm-Leninizm'e –hem de yer yer Marksizm-Leninizm adına!– saldırının en temel araçları olmuştur.

Bugün devrimci örgüt ve çevreler içinde de hakim olan, kesinlikle doğru anlaşılan bir gelenekçilik –yani Marksizm-Leninizm'in felsefe-politik ekonomi-siyaset alanındaki en temel görüşlerine, ilkelerine sahip çıkmak, onları her türlü saldırıya karşı kararlılıkla savunmak ve pratiğinin çıkış noktası yapmak– değil, tersine "yenilikçilik" adına Marksist-Leninist ilkeleri geçersiz ilan etmektir, kendi revizyonist tahlillerini Marksizm-Leninizm'e katkı, "yenilik" vb. olarak yutturmaktır.

Yani sorun, hangi gelenek, hangi yenilik sorularına verilecek somut cevaplarda yatmaktadır.

Bu sorulara somut cevap vermek yerine, genelde bir anti-gelenekçilik ve yenilikçilik propagandası, onu yapanları niyetten bağımsız, objektif olarak Marksizm-Leninizm'e saldıranlarla aynı safa koyar.

Biz Bolşevikler hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta şunu ilan ettik:

Bugün bütün Komünistlerin en temel görevi, Marksizm-Leninizm'in, özellikle modern revizyonizm tarafından çarpıtılmış, birçok noktada tanınmaz hale getirilmiş temel ilkelerine sahip çıkmak, bunları pratiklerine ışık tutan bir fener olarak kavramak, her türden oportünizm ve revizyonizmin saldırılarına karşı savunmaktır.

Biz bugün bu ilkelerin savunulmasının öncelikli olarak hangi noktalarda yoğunlaştırılması gerektiği düşündüğümüzü de "Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları" başlığı altında ortaya koyduk.

En başta da emperyalizmde kapitalizmin en temel özelliklerinin değişmediğini, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra olan gelişmelerin de, emperyalizmin özünde bir değişiklik anlamına gelmediğini, Leninizm'in emperyalizm tahlillerinin bugün de geçerli olduğunu ortaya koyduk.

Bu anlamda biz "gelenekçi"yiz. Marksizm-Leninizm'de bugün de pratiğe ışık tutan ilkelere kıskançlıkla sahip çıkıyoruz.

Biz kuşkusuz yenilikçiyiz de, fakat eleştirdiğimiz yazının yazarlarının anladığı anlamda değil; gerçekten yeni olan, henüz cevap verilmemiş sorunları Marksist-Leninist teori ışığında inceleme, çözümleme, cevap verme, Marksizm-Leninizm'i kendi ülkemizin pratiğine uygulama ve geliştirme anlamında yenilikçiyiz!

Ve bu, "gelenekçiliğimiz"le çelişen bir şey değil, tersine o geleneğin bize dayattığı yükümlülüktür...

TKP/ML'de sorunun özü gelenekçilik değil, Marksizm-Leninizm yerine oportünizmin savunulmasıdır!

Yazıyı kaleme alanlar için TKP/ML'in en temel yanlışı gelenekçiliktir, onun yeniliğe açık olmamasıdır vb. vb. Sorunun böyle konması, savunulan geleneğin ne olduğu sorusunun sorgulanmaması, getirilmek istenen yeniliğin içeriğinin tartışılmaması, bütünüyle yanlıştır.

Biz TKP/ML'deki temel sorunun ne olduğunu bundan 14 yıl önce koyduk:

Kurulduğu dönemde ve bizim içinde yer aldığımız dönemde TKP/ML, Türkiye-Kuzey Kürdistan şartlarında Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü temsil eden komünist bir ve tek örgüttü. Çizgisi önemli ölçüde "Mao Zedung Düşüncesi"nin, Marksizm-Leninizm'e katkı olarak savunulan yanlışlarını da içinde barındırıyor, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi bağlamında da bu yanlışların etkisi kendini gösteriyordu. Bu yanlışların mücadele ile parti çizgisinden sökülüp atılması, o dönemde Marksist-Leninistlerin görevi idi.

Biz Bolşevikler TKP/ML saflarında 1975'den başlayarak, görebildiğimiz ölçü

daha...

de bu yanlışlara karşı ilkeli bir mücadele yürüttük ve mücadelede, Birinci Konferansın özeleştirisinde (1978) yansıyan önemli başarılar da elde ettik. Ve fakat, Parti içinde Menşevik kanat Parti çizgisinin doğrularına değil yanlışlarına sarılıp, bunları daha da sistemleştirme yolunu tuttu.

Parti içinde iki çizgi, Bolşeviklerin temsil ettiği Marksist-Leninist çizgi ile, Menşeviklerin temsil ettiği revizyonist çizgi çatıştı. Sonunda revizyonist çizgi çoğunluğu elde etti, partiye hakim oldu. Marksist-Leninistleri Partiden tasfiye yolunu seçti. Bu noktada Bolşevikler ayrılıklarını ilan ederek, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Marksizm-Leninizm'e yeni bir örgütsel yapı kazandırdılar.

İbrahim'de ve İbrahim sonrası TKP/ML'deki Marksist-Leninist öz, 14 yıldır Bolşevik Parti'de yaşıyor ve hatalarından arındılarak gelişiyor, serpiliyor, kök salıyor, büyüyor.

TKP/ML'in Bolşevikler ayrıldıktan sonra geri kalan bölümünün temel sorunu gelenekçilik değil, İbrahim'i savunma adına, Marksizm-Leninizmi savunma adına, Mao Zedung Düşüncesini savunma adına, yanlışları –hem de yanlışlığı ideolojik mücadele ile gösterildiği halde– savunmak ve evet yanlışları, oportünist revizyonist görüşleri sistemleştirmektir.

"Gelenek", TKP/ML'in menşevik kanadının şahsında oportünizmin savunulması geleneğidir! Sorunun özü budur. Yazarlar bu özü görmüyor. Kendileri içinden geldikleri bu özle hesaplaşmadığı sürece, onlar istedikleri kadar "yenilikçi" görünsünler, henüz oportünist "geleneğin" çerçevesi içinde hareket etmektedirler. TKP/ML'i bugünkü haliyle bile "Komünist Hareketin Genel Programına en yakın" tespit etmek, bu çerçeve içinde hareket edildiğinin bu yazıdaki en açık ifadesidir. Bu noktada da "gelenekçi", "yenilikçi" tartışmasının fazla bir anlamı da kalmamaktadır.

Tarih ve anın konusunda bilgisizlik mi, bilinçli çarpıtma mı?

Devrimci Oluşum Geçici Yürütme Komitesi için TKP/ML tarihinde bir Bolşevik-Menşevik ayrılığı yaşanmamıştır. TKP/ML içinden çıkıp da, Marksist-Leninist alternatif yaratma iddiasında olanların, önce kendi tarihleri ile hesaplaşmaları gerekir. GYK, tarihi nerede ise 1987'den başlatıyor. Son bölünme (1987) ve yeniden birleşme (1992) ve yeniden bölünme (1994), yazıda TKP/ML tarihi konusunda tavır takınılan tek dönem.

Kaldı ki, bu bağlamda takınılan tavır, yine çizgi konusunda ne düşünüldüğünün açıkça ortaya konduğu bir tavır da değil, yine esasta "gelenekçilik", "yenilikçilik" sahte ikilemi içinde kalınıyor. Kendileri konusunda tek "özeleştirici" tavır, "her şeye rağmen örgüt içinde kalma" anlayışının yanlışlığının tespit edildiği noktada takınılıyor. Bu noktada "çizgiye şu veya bu ölçüde muhalif" olduklarını söylüyorlar.

Peki ama muhalefetin içeriği ne idi?

Nerede belgeler?

Hangi mücadele yürütüldü?

Halbuki TKP/ML'in tarihindeki bölünmeler 1987'de başlamıyor! Geçmişte de bölünmeler var. Ve hepsinden önemlisi, 1981'de Bolşevik/Menşevik ayrılığı var. Marksizm-Leninizm adına konuşanın, hele hele TKP/ML içinden çıkıp geliyorsa, bu konuda tavır takınmak noktasında özel sorumluluğu vardır.

Çünkü onlar Marksist-Leninist örgüte edilen ağız dolusu küfürün de (ideolojik mücadele sıfırdır. Getirilen yüzlerce sayfa eleştiriye Menşeviklerden gelen ideolojik-siyasi cevap suskunluk olmuştur. Fakat çokça, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yokluğumuz, sınıf mücadelesi içinde olmadığımız ahkamları kesilmiştir.) pratik ortaklığını yapma konumunda idler. GYK yazısında bu sorumluluğun yanından bile geçmiyor.

Anın değerlendirilmesinde de GYK hiç ayrımsız bir "Türkiye Devrimci Hareketi" tespiti yapmakta ve tüm Türkiye Devrimci Hareketi için, onu oluşturanların "mevcut statükoyu koruma, onun içine hapsolma ve adeta Gelenekleri Koruma ve Kollama Cemiyetleri niteliğinde" olduklarını söylemektedir.

Önce, "gelenekleri koruma" bağlamında, Türkiye Devrimci Hareketini oluşturan örgütler içinde yer alan devrimci oportünist örgütlerin Marksizm-Leninizm'in geleneklerine sahip çıkmadıklarını söylemek zorundayız.

İkincisi, Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin tek komünist örgütü Bolşevik Parti açısından da sorunun "gelenekçilik", "yenilikçilik" ikilemi içinde tartışılmasının yanlış olduğunu yinelemek zorundayız.

Hepsinden önemlisi, Türkiye Devrimci Hareketi genellemesi yapılıp, komünistlerle oportünistlerin bir bağlamda da olsa aynı gösterilmesinin siyasi açıdan yanlış olduğunu, gerçeklerin üzerinin örtülmesi anlamına geldiğini tespit etmek zorundayız.

GYK hem tarihi, hem anı değerlendirirken, Bolşevik Parti'yi yok sayıyor. Bu bilmemezlikten midir? Bilmemezlik Marksizm-Leninizm adına konuşanlar için özür olamaz, olmamalı. Bilmediği konuda en azından bilmediğini söyleme yükümlülüğüne sahiptir Marksist-Leninistler.

Kaldı ki, Bolşeviklerin özellikle Menşeviklerle temel ayrılık noktaları konusundaki görüşlerinin legal olarak yayınlanmış olduğu bilindiğinde (*Bkz. TKP/ML 3. Konferans Eleştirisi, Mao Zedung ve Çin Devrimi, Stalin Eleştirileri Üzerine, AEP Değerlendirmesi, Ekim Devrimi Üzerine, İbrahim Kaypakkaya'nın Değerlendirilmesi*) Marksizm-Leninizm adına konuşanlar ve yeni bir oluşum iddiasında olanlar için bu konularda suskunluğun hiçbir özürü olamaz.

Geriye ne kalır: Bilinçli çarpıtma, oportünist suskunlukla geçiştirmeye çalışma!

Eğer tavır buysa, "yenilikçi" olduğu iddiasında olanlar bu noktada, içinden geldikleri oportünist örgütün çok kötü bir geleneğinin çok kötü bir biçimde sürdürücüsü olma konumundadırlar. Bunun Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından bir ilişkisi olmadığını GYK da bilmesi gerekir.

Çözüm önerisi: Çözümsüzlük!

GYK'nın getirdiği çözüm önerisi şudur: TKP/ML içinde olup da bu arkadaşların anladığı anlamda yenilikçi olanlar; yine aynı şekilde TKP/ML bünyesi dışında faaliyet yürüten "yenilikçiler" güçlerini birleştirmeli ve partileşme yönünde adımlar atılmalıdır.

Mevcut yapılardan "hayal kırıklığına uğrayanlar" birleşmeye çağrılmaktadır sonuçta. Yani söylenilenlerin özüne inildiğinde, bu birleşme çağrısının gerçekte iki temeli vardır; "hayal kırıklığı" ve "yenilik" isteği! Marksist-Leninist bir parti inşası için bunların temel alınamayacağı açıktır. Bu çözüm önerisi, gerçekte, olası devrimci enerjilerin boş işlerle çarçur edilmesi ile sonuçlanacak bir çözümsüzlük önerisidir.

Bizim GYK çevresindeki devrimcilere çağrımız şudur: Bugün Ku-zey Kürdistan-Türkiye'de, Marksist-Leninistlerin görevi, Bolşevik Parti'nin inşasına katılmaktır. Bolşevik Parti'nin temel görüşlerini inceleyin! Bolşeviklerle tartışın! İçinden geldiğiniz örgütün oportünist-revizyonist görüşleriyle hesaplaşın. Marksist-Leninist çizgi temelinde, Marksist-Leninist örgütte, Bolşevik Parti'de birleşin! Takınılacak tek doğru, Marksist-Leninist tavır budur!

1 Şubat 1995

BOLŞEVİK PARTİ
Merkez Komitesi

DEVRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNUN DİKKATİNE...

Tarihin yinelendiği mi, yenilendiği mi? tartışması felsefi planda, Marksizm ile idealizm arasında oldukça eski ve küllenmiş bir çatışmadır.

İdeolojik temellerini, maddi hayatın bilimsel referanslar içindeki dinamiklerinin gelişim ve hareket seyrine oturtan ve yenilenmeden yana saf tutan MARKSİST HAREKET; bu felsefi teorik kapışmada, ideolojik gücünün maddi ve anlaşılır zeminine de işaret etmektedir.

Maddi hayatın öz benliği ile en dolaysız bir temas; ve, dialektik hareketin kanunlarıyla yoğrulan, ufkunu gelişen ve gericileşen ikileminde, devrimci dinamiklerin seyir zemini üzerine oturtan, bilimsel-devrimci yorum gücüyle Marksist hareket; dünden yarına uzanan sınıf savaşımları ekseninde, felsefi-teorik bir taraf olmanın ötesinde, DEVRİMCİ SİYASETİN inşasında da bir temel oluşturmuştur.

Çünkü sorun dünyayı salt yorumlamak değil, onu DEĞİŞTİRMEKTİR.

Marksizmin olguları bu teorik-pratik bütünlüğü içinde ele alış tarzı, devrimci siyasetle devrimci teori arasındaki dialektik ve ertelenemez ilişki ağı; maddi hayatın tüm yönlerinin yorum ve değiştirme eylemi içinde yer alanlar tarafından, doğru-devrimci yorum ve tavırlara ulaşmak açısından, vazgeçilemez bir silahtır.

Doğru-devrimci siyaset, doğru ideolojik-teorik kavrayışın ürünüdür.

Bu günün en doğru ve devrimci yorumu; yarının devrimci siyasetinin oluşumunda, sınıf hareketinin siyasalaşma ekseninin yükseltilmesi eyleminde devrimci bir görevdir.

Marksizm kendi inkarı üzerinden, kendi koyduğu statükoları, kendisinin yıkma eylemi üzerinden gelişerek, Devrimci Proletaryanın teorik-pratik gelişimini bugünlere taşımıştır.

Mevcut teorik-siyasal statükonun, devrimin siyasallaşma eyleminde gericileşmeye zemin tuttuğu an ve mekanda; ideolojik başkaldırı ve devrimci isyan devrimciliğin vazgeçilmez önkoşuludur. Ve esasta Marksizm gücünü; kendi koyduğu statükoları parçalayabilme, eskiyeni gericileşeni, bu güne cevap vermeyeni red etme yetisinden almaktadır.

Devrimci Marksizm açısından değişmeyen tek statüko; devrimci siyasal hareketin ilerleyen bir çizgide sürekliliğinin korunup, gözetilmesidir.

ESKİYENİ ve GERİYİ İNKAR MARKSİZM'İN DOĞASIDIR.

Bugün genelde Türkiye Devrimci Hareketinin, özelde ise, içinde devrimci oluşumumuzun şekillendiği TKP/ML'in bulunduğu hat; kendi koyduğu belirlemeleri aşıp, devrimci çizgiyi her geçen gün daha ileri bir mevziye taşıma hattı değil; tersine, mevcut statükoyu koruma, onun içine hapsolma ve adeta Gelenekleri Koruma ve Kollama Cemiyetleri niteliğindedir.

İçinde TKP/ML'nin de bulunduğu, 1970'lerde şekillenen devrimci hat; tarihsel bağlantısı ve süreci içinde, devrimci bir dinamiğe sahip olmakla beraber; bu hareketin gerek teorik temellerini ülke zemini üzerinde sağlam bilimsel kavrayış ve örgüler üzerine oturtamaması, gerekse birincinin kaçınılmaz bir devamı olarak; toplumdaki temel sınıflarla temasının ve ilişki tarzının güdük ele alınması, ara sınıflar temeli üzerine oturmasıyla, başlangıçtaki devrimci eyleminin sürekliliğini, kendini tekrar zemini üzerinde sorgulayan bir ele alış tarzı sergilemiştir.

Hayatın kendi kendini tekrar etmediği yerde, devrimciliği dar statükolar içinde kendi kendini tekrar eden bir hatta tutmanın, kaçınılmaz bir sonucu olarak; TKP/ML'nin de içinde bulunduğu bu yapılar süreç içinde marjinalleşmiş, toplum ve maddi hayatla teması çok ince ve güdük bir ölçüde süregelmiştir.

Uluslararası ölçekte, Uluslararası Komünist Hareketin bugünü izah ve yorum gücünde gösterdiği bir takım teorik yetmezlikler ve sorunlar; sosyalizmin kalelerinin bürokrat burjuva diktatörlüklerine dönüşmesiyle dünya dengelerinde emperyalist burjuvazi lehine gelişen yeni statükolar; ülke somutunda TDH'nin 12 Eylül yenilgisinin bilimsel ve tutarlı tarzda halen ortaya dökülememiş muhasebesinin yarattığı açmazlar, Ulusal soruna ilişkin en ilerisinden, en gerisine kadar geleneksel yaklaşımların teorik ve pratik iflası... Tüm bunlar, dünü kurtarma değil, GELECEĞİ KAZANMA mantığıyla TKP/ML içinde şekillenen DEVRİMCİ OLUŞUMU; iki tavır, iki çizgi, iki yorumla karşı karşıya bırakmıştır.

Ya mevcut stakükocu gelenekleri tarihsel ve toplumsal zemini üzerinde, bütünlüklü ve köklü tarzda sorgulayarak; gücünü ve cesaretini ML'den alan bir zihniyetle GERÇEKTEN VAR OLABİLMEK İÇİN; "TAMAMEN Y[illegible] OLMAYI" göze almak, böylelikle ideolojik yeniden şekillenim ve devrimci siyasetin gerçek anlamda var olması eyleminde pratik olarak da var olabilmek: ya da "TAMAMEN YOK OLMAMAK" adına, kendini bu süreçte "dondurup", korumak!...

Birincinin olduğu yerde kendi dışımızdaki kocaman bir dünyaya bunun olanak ve avantajlarına, devrimci dinamiklere açılmak; ikinci çizgide ise, toplumun geniş katmanlarıyla var olan kopukluğu, dar sokakta siyaset mantığını, mevcut marjinalliği kutsamak ve abartmak adına sürdürmek!..

Devrimci çıkışsızlık ortamındaki bireysel savrulmaları, ideolojik başkaldırıyı sınıf mücadelesi pratiğinden soyutlanmış, devrimci örgüt bilinci dışında araya[illegible] esasta ideolojik düzlemini geleneksel statükocu mantığa karşı devrimci bir zemin yerine, Reformist bir eksende oturtan oluşumların, kaçınılmaz bir sonuç olarak içine düştükleri "tamamen yok oluş" olgusunu; yaslanılan marjinal nesnelliği kutsamanın ve abartmanın teorik kanıtı olarak sunan ve özde gelenekselliği ifade eden statükocu yaklaşım tarzı: İKİ ADIM İLERİ ATMAK İÇİN, BİR ADIM GERİ ATMANIN kaçınılmaz olduğu, tarihsel ve toplumsal koşulları kavramaktan uzaktır.

"Hiç olmazsa!" "devrimciliği", gelinen noktada devrimciliğin tamamen erozyona uğramasının, bilip de müdahale etmeme anlamında baş suçlusudur.

TKP/ML Komünist Hareketin GENEL programına EN yakın hareket ol-

TKP/ML'YE AÇIK MEKTUP

makla beraber; Gerek asgari programda, gerekse de azami programda Geleceği Kazanan değil, Geçmişi koruyan statükocu tarzıyla; esasta, artık miyadını doldurmuş marjinal bir yapıdır. Kendi statükosunu aşamayan TKP/ML'nin, bugünkü statüsü budur.

Teorik ve Pratik bütünlüğüyle, çizgisindeki eklektik, taşınımcı, sosyal hayatın olgularıyla çatışan yanlarını aşıp; 72'lerdeki ilk adımı ilerletmek yerine, ona dogmatik ve ruhani tarzda sarılması; devrimciliği 72' notlarının tekrarı ve İbrahim'cilik mirasının tüketilmesi ekseninde yorumlamasıyla; TKP/ML'nin resmi çizgisi, bugün tamamen dibe vurmuştur.

TKP/ML devrimci hattını, kendini inkar temelinde sürekli ilerleyen, siyasal istikrara sahip bir çizgide tutamamış; tarihinin siyasal karakterini hep geriye sarılmak, sosyal pratiğe rağmen geride tutunmak temelinde belirleyen bir çizgide yer alarak; gelinen aşamada kendi gelişim ve dönüşüm umut ve dinamiğini, yine kendi elleriyle öldürmüştür.

TKP/ML içindeki geleneksel statükocu çizgiden rahatsız olan; dar sokakta siyaset ekseninin ortaya çıkardığı marjinal devrimcilikten, başka bir söylemle Dersim devrimciliği diye tabir edilen, kasaba devrimciliğinden sıyrılma çabası içinde olan güçler açısından, bugün ön planda olan; TKP/ML'nin siyaset arenasında iki çizginin kapışma ve hesaplaşma kulvarının niteliği değil; TKP/ML'nin ciddi ve güvenilir bir yapı hüviyetini uzunca bir süredir kaybetmiş olmasıdır.

Yenilenmeye engel niteliğiyle, yenilenmeye mahkum bir yapılanmanın, fiziksel bünyesiyle sürdürülecek ilişki tarzını ve sözkonusu ideolojik hesaplaşmanın sürdürüleceği platformu belirleyen; mevcut oluşumun yapısal karakteriyle bağlantısı içindeki devrimci dinamiklerinin niteliğidir. Devrimci dinamiklerini eritmiş, devrimci gelişim olanakları son kertesine kadar daralmış, Gelinen son noktada "eroincilik" ve "darbecilik" ikilemi dışında siyasal bir taraf yaratamamış, toplum gündeminden kopuk marjinal bir dergah olmanın ötesinde, siyasallaşma ekseninde hiçbir umut taşımayan dar bir platformda; üstüne üstlük dogmatik ve şabloncu şekillenmenin bugünü izahat da, yine eskiden ve geriden medet uman, "suç ve suçluları" bireysel yok oluş zemininde, ideolojik ve siyasal çizgiden bağımsız ve ayrık tarzda, sil baştan dizme eğilimini geleneksellelştirmiş bir yapı içinde kalmaktansa; köktenci, bütünlüklü ve mevcut ideolojik hesaplaşmanın niteliğine en uygun tarzda, cepheden tavır alış, bugün devrimci çizginin karşı karşıya kaldığı tutarlı tek ve en devrimci çıkıştır.

Çünkü sorun salt doğru bir program oluşturmak, programda oportünizmi alt etmek sorunu değildir. Toplumun sınıfsal kümelenmesine cevap verebilecek, genel planda iyi düşünülmüş bir program sorunu elbetteki önemlidir. Ancak tek başına sihirli bir tılsım olarakta görülemez. Aslolan toplumun bugünkü siyasal kümelenmesinin sağlıklı bir analizi üzerinde; programdan taktiğe, kitleselleşme ve kadrolaşma siyasetinden önderlik çizgisine, örgüt içi ve dışı siyasallaşma hareket tarzından, birey-örgüt-toplum ilişkisinin düzenlenişine, vb. bir bütün olarak eski çizginin sorgulanmasıdır. Yeni partileşme süreci bu bütünsellik içinde ele alındığı taktirde umuttur.

"Oportünizmin tarihsel bir sürecin toplumsal bir ürünü" olduğu gerçeğinden hareketle; Ortaya çıkan tüm olguların biçimde birbirinden kopuk, bağımsız ve ayrık tarzda görünme, gösterilme çabasına karşın, onlar esasta akımsal bağlantıları içinde anlamlı ve anlaşılırdır.

Bugün için ne "birlik" ne "ayrılık" olayı; ne siyasal istikrarsızlığın göstergesi olması bakımından, siyasal ilkesizlikler kronolojisi; ne "darbecilik", ne "eroincilik"; ne parti kültürünün içinde taşıdığı zaaflar; ne her MK'nın kaçınılmaz oportünistliği; ne siyaset yerine, birbiriyle uğraşma aymazlığı; toplumsal zemini ve tarihsel şekillenmesi içindeki akımsal ve çizgisel bağlantısından kopuk ele alınamaz. Alınırsa, bilimsel olmaz. Tüm bunlar; TKP/ML geleneğinin çizgiden, kültürel ve ideolojik şekillenmeden kaynaklanan kaçınılmaz ürünleridir.

İşte tam da bu noktada oportünizmin tarihsel şekillenişini tüm boyutlarıyla sorgulayan, TKP/ML ŞAHSINDA TDH'nin geleneksel statükoculuğuna başkaldırı içinde olanların; mevcut geleneklerin, artık dibe vuran çaresizliğine karşı ortak bir Yeni Kültür yaratma çaba ve enerjisi içinde olan güçlerle, ortak cephede yürümesi kaçınılmazdır.

Mevcut statükolarla ve statükocu ideolojik gericilikle mücadele, salt TKP/ML bünyesindeki devrimcilerin sorunu ve onların tekelinde gelişecek bir hesaplaşma olarak görülemez.

Aynıların aynı yere, ayrıların ayrı yere cephelenişi; gelenek mi gelecek mi? çatışmasının kapalı kapılar dışında sürdürülmesi, aynı zamanda devrimci toplumsal bir mevzinin oluşturulması sürecidir de.

Bugün için Türkiye ve Kuzey Kürdistan devriminin en acil ihtiyacı olan; ileriyi geriye, genişliği darlığa kurban etmiyen, toplumun geniş kesimleriyle organik bağlar içinde olan; her türlü sosyal şoven ve dar milliyetçi zihniyetlerin dışında, her iki ulusal bölge için Enternasyonal dayanışma, bütünlük ve koordineyle yürüyen; programdan taktiğe, önderlikten kitlelere uzanan bir açılımda, gerçek anlamda devrimci Komünist Partilerin yaratılması: Her türlü statükocu bağnazlığa karşı yeni çizgi, yeni kültür, yeni kadro bütünlüğü içinde, toplumla ulaşabileceği en geniş açılım etrafında sağlam ve sağlıklı ele alınmış bir partileşme süreciyle mümkündür.

K. Kürdistan'daki ulusal hareketi bir yana bırakırsak; geleneklerin devrimci dinamiklerin %5'lik payı içindeki kısır döngüsünde birşeyleri "değiştirmeye" çalışmaktansa; toplumun ezici çoğunluğunun boşluktaki bünyesinde filizlenmek, siyasette kitleselleşmeyi ve kitlesellikte siyasallaşmayı hedefleyen bir oluşum için, en tutarlı hareket tarzıdır.

Ağaçları herşey görüp, ormanı yok saymak; merkebe konçerto yazdırmak kadar anlamlıdır. Devrimci ufukla bağlantısı ancak bu ölçüdedir.

TKP/ML BÜNYESİNDEKİ DEVRİMCİLER, YOLDAŞLAR;
TKP/ML geleneğinin dogmatik ve

statükocu şekillenmesinin bizleri getirdiği nokta ortadadır. Mevcut dogmatik şekillenmenin ve bağnaz zihniyetin TKP/ML için yapısal bir özellik taşıdığı ve TKP/ML tarihinin sürekli kendini tekrar ve başa dönme kimliğiyle karakter kazandığı tarihsel bir gerçekliktir.

Tarihinin son dönemecinde; 94'ten 87 çizgisinin tekrarına dönüş bunun en son tezahürüdür. Resmi çizginin ve TKP/-ML'nin umut olmadığını bile bile, "dışarı çıkarsak bir şey yapamayabiliriz" mantığı yeninin ideolojik cesaretini törpüleyen ve kendi kendini eriten bir anlayış olarak terk edilmelidir. Umut olarak görülmeyen bir yapıyı, halka umut olarak göstermek suçtur. "Çaresizlik" devrimciliğin değil, oportünizmin kültürüdür.

92'Birliği resmi çizgiyi referans alan, her iki kesim açısından, mevcut siyasal tıkanıklığın kaçınılmaz bir sonucu olarak gündeme gelmesine rağmen; çizgiye şu ya da bu ölçüde muhalif olanlar tarafından da bir umut ışığı olarak desteklendi.

Her türlü ilkesizliğine rağmen, kötünün içindeki iyiyi filizlendirmek espirisiyle; 92'birliği TKP/ML camiası açısından motive edici bir eylem niteliğine sahipti. Mevcut birliğin yaratacağı enerjiyle, nispeten daha geniş ve güçlü bir teşkilatla kongre sürecine hazırlanmak, o dönem en doğru tavırdı.

Ancak TKP/ML için, tarih yenilenmedi; YİNELENDİ!..

Bu birliğin parçalanış şekli ve siyasal çizgisinin muhasebesi, resmi çizginin kendi iç sorunudur. Ve resmi çizgiye inananlar açısından; mevcut mevzilenişi darbecilik ekseninde ele alış tarzı, çizgi ve kültürü tartışma ekseni dışında tutanlar için tutarlı ve kaçınılmaz bir tavırken; darbeciliğin çizgisini TKP/ML'nin çizgisel ve geleneksel bağlantısı içinde yorumlayan ve bir bütün olarak çizginin sorgulanması ihtiyacını güdenler açısından ise; tek başına darbecilik bir taraf olmanın ölçütü olamaz.

Darbecilik bardağı taşıran, tarihi "tekerrür" zihniyetiyle geriye çeviren bir ve en son damladır. TKP/ML kültürünün zorunlu, ancak sadece bir noktadaki ürünüdür.

TKP/ML'nin fiziksel-siyasal-ideolojik bileşenlerinin gücü, olanakları ve prestiji ortadayken; gelinen aşamada süreci 87'den itibaren albaştan yaşamanın, mevcut çizgiyle hesaplaşmayı bir avuç üye içinde, çok dar ve kısır bir platformda sürdürmenin anlam ve cazibesi yoktur.

TKP/ML'nin tarihsel süreci içindeki siyasal şartlar, yeni partileşme sürecini bugün için daha geniş bir yelpazede ve daha geniş olanaklar içinde sürdürmeyi; sözkonusu oluşum sürecinin ideolojik-politik-örgütsel alt yapısını, değişen siyasal şartlara uygun olarak, farklı bir zeminde ele almayı gerektirmektedir.

Bunun dışındaki her tavır, tüm iyi niyetine rağmen, objektif olarak, statükoya ve statükoculuğa hizmettir. TKP/ML'yi umut olarak görmeyenlerin alması gerekeken tavır, tüm güç ve olanakları birleştirerek, yeni bir devrimci oluşuma gitmektir.

Sağlıklı bir işlerliğe ve geniş bir yelpazede nispeten devrimci dinamiklere sahip bir yapılanmada izlenecek hareket tarzıyla; marjinalitesini ve kısırlaşmayı son kertesine vardırmış, bilimsel ölçütlerde sağlıklı ürünler doğuracak bir işleyişe olanak vermiyen bir yapıda izlenecek ha-reket tarzını karıştırmak; sonuçları zararlı siyasal yanılgılara götürür. Bu gerçek kavranmalı ve güçler birleştirilmelidir.

Bu oluşumun ide-politik alt yapısını oluşturmak için; makul ölçülerde ele alınmış, sınıf mücadelesi pratiğinden kopmamış, örgüt zihniyet ve ruhunu nispeten daha gevşek bir zeminde de olsa koruyan bir araştırma ve inceleme programı; bunun yanında, fiziksel bünyeyi kendi dışımızdaki, toplumsal mücadeleyle temas içinde olan, ortak noktası siyasal açıdan; mevcut statükoları red edip, bilimsel esaslar üzerine oturmuş yeni siyasal açılımlar arayan; ideolojik planda ise, Marksizm Leninizm (Maoizm sağlıklı temelde bilimsel bir incelenmeye muhtaç olmasıyla, araştırma konusudur.) ekseninde arayışını sürdüren, bağımsız tüm grup ve kişilerle genişletilerek, partileşme süreci ekseninde ele alınmalıdır.

Gelinen aşamada bu görev ertelenemez devrimci bir görevdir.

TKP/ML BÜNYESİ DIŞINDA FAALİYET YÜRÜTEN, TÜRKİYE VE KUZEY KÜRDİSTAN'LI DEVRİMCİLER-KOMÜNİSTLER;

Devrimciliği dar statükolar içinde kalıp kalmamaya indirgeyen, kendi yaşadığı yalnızlaşma ve kopukluğu devrimcilikte ısrar eden tüm kesimlere dayatan geleneksel devrimcilikten arınmış bir tarzda; ide-politik açılımını bilimsel ve ML bir zeminde ifadelendiren, ML'yi klasik seviyede tekrardan çıkartıp bugünki gerçekler temelinde gelişip güçlendiren ve Devrimci hareketin sağlıklı bir muhasebesi temelinde, iktidar perspektifi ile donanmış siyasallaşma hareketinin bugün için doruk noktasını ifade edecek; Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimi için koordineli, yeni bir partileşme süreci; gönlü ve ufku dünya haklarının ve proletaryanın muzaffer devrimi için çarpan tüm devrimcilerin, bilimsel sosyalistlerin ortak çaba ve enerjisi ile yaratılacaktır. Doğru bir çizgiye erişmek için yanlış da olsa bir çizgi üzerinde yürümenin zorunluluğun bilinciyle mevcut geleneklerin açmazlarının yarattığı hayal kırıklığını üzerimizden atmalı, yanlış da olsa geçmişimizi bizi bugüne taşıyan, üzerinde muhasebe yürütüp doğru sonuçlara ulaşacağımız bir miras, tecrübe ve birikim süreci olarak ele almalıyız. Unutmayalımki geçmişi olmayanın geleceğinin aydınlık olması tesadüfidir. Bu eksende bilgi, birikim, enerji ve güçlerimizi birleştirelim. Doğruyu yakalamak kaygısından başka bir kaygı gütmeyenlerin, yöntemde bilimsel ölçütleri gözetenlerin farklı gelenek ve kültürden gelmelerinin yaratacağı sıkıntı geçicidir. Ortak mücadele ekseninde birleşelim.

YAŞASIN DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ!

KAHROLSUN DÜNYA GERİCİLİĞİ!

DEVRİMCİ OLUŞUM
GEÇİCİ YÜRÜTME KOMİTESİ

28 ARALIK '94

"Kürdistan Sürgün Parlamentosu" hakkında biraz daha...

BİLİNDİĞİ gibi, 12 Ocak 1995 tarihinde, Brüksel'de yapılan bir toplantı ile, "Kürdistan Sürgün Parlamentosu"nun kurulacağı, kamuoyuna resmen duyuruldu. Bu tarihten sonra kuruluş çalışmaları iyice hızlandı.

Geçen sayımızda, "Kürdistan Sürgün Parlamentosu"nun kuruluşu hakkında bir ilk tavır takınmış ve kurulması istenen bu parlamentonun rolünün ne olacağı hakkında şu tespiti yapmıştık:

"Kurulmak istenen "Kürdistan Sürgün Parlamentosu", esas olarak, Kürt sorununa "siyasi çözüm" için sürdürülen diplomasinin bir ürünüdür. Bu bağlamda, varlığının "en yüce" nedeni de, emperyalist kuruluşlar ve devletlerle ilişkiler geliştirip, faşist Türk devletine masaya oturması için "baskı" yaptırmaktır." (Bolşevik Partizan sayı 94, sayfa 27)

"Kürdistan Sürgün Parlamentosu"na yüklenen diğer görevlerin tümü, bu göreve bağlı olan görevlerdir. Aktardığımız bu tespitin doğruluğu, bizzat kuruluşu için yürütülen çalışmalar ve kurulan ilişkilerde savundukları görüşlerle bir kez daha onaylandı.

ERNK Avrupa Temsilcisi Ali Garzan'ın tavrı şöyledir:

"Parlamento, diplomatik kanalları da açabilir. Kürdistan sorununun uluslararası çözümünü imkan dahiline koyabilir. (...) Diplomatik faaliyetleri derli toplu hale getirerek, ortak temsille kamuoyu önüne çıkacaktır. Politika ve ilişkileri bu temelde düzenlemenin adı olacaktır." (Özgür Ülke, 21 Ocak 1995)

Diplomatik ilişkileri geliştirirken yapılacaklar hakkında da şunu söylemektedir:

"Parlamento, Türk özel savaş sisteminin, siyasi ve demokratik çözüme kapalı olduğunu ve DEP'lileri bile TBMM'de barındırmadığını anlatacaktır." (aynı yerde)

Böylece yürütülecek politikanın neye yönelik olduğunu da ortaya koymaktadır. Yani, emperyalist devlet ve kuruluşların, "demokratik çözüme" hazır olmayan faşist Türk devletini zorlaması ve TC'nin bu istenilen "çözüm"e yanaşması.

Çıkış noktası ve temel talep bu olduğu için de, "Kürdistan Sürgün Parlamentosu Hazırlık Komitesi" üyeleri, değişik devletlerde ilişkiye girdikleri parti ve kuruluşların temsilcileri ile yaptıkları görüşmelerde, "Türkiye'de legal alanda politika yapmalarına izin verilmediği" konusunu işlemektedirler. Bu ilişkileri sürdürenlerden biri de Yaşar Kaya'dır. Avusturya ve Almanya'da yaptığı görüşmelerde şunları savunmaktadır:

"Kürt politikacıları olarak bizim Türkiye'de politika yapma olanağımız kalmadığı için bazı milletvekili arkadaşlarla yurtdışına çıkmak zorunda kaldık. Halkımızın haklı istemlerini siyasi alanda temsil etmek ve uluslararası alanda gerçekleri dile getirmek için böylesi bir çalışmaya gittik." (Özgür Ülke, 22 Ocak 1995)

Legal düzeyde Kürt kimliğini açıkça savunan Kürt politikacılarına *"Türkiye'de politika yapma olanağı"* tanınmadığı olgu tespitidir. Fakat bu tartışmada sorun, olgu tespiti yapmak değildir. Sorun, "aslında Türk devleti biraz demokratik olsa, politika yapmamıza izin verse idi, o zaman biz de böyle bir çalışmaya gitmeyecektik" görüşünü kabul ettirmektir.

Bu görüş, legal parti çalışmaları içinde oldukları için bu parlamentoda yer alamayacaklarını söyleyen, HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak tarafından da dile getirilmektedir. M. Bozlak şöyle tavır takınmaktadır:

"Sürgün Parlamentosu devletin Kürt sorunu konusundaki çözümsüzlüğünün bir sonucudur." (Özgür Ülke, 31 Ocak 1995)

Evet, değişik biçimlerde de sunulsa, tüm diplomatik ilişkilerinde işlenen temel yaklaşım budur.

Değişik burjuva partilerinin desteğini sağlayabilmek için vurgulanan başka bir istem ise, Türkiye'nin bölünmesini istemedikleridir. Bu tavır, "Özgür Ülke"nin yorumuyla şöyledir:

"Alman parlamentere Kürdistan Sürgün Parlamentosu konusunda bilgi veren Yaşar Kaya ise, parlamentonun yeni ve önemli bir siyasi adım olduğunu ve Türkiye'nin toprak bütünlüğünü savunduklarını söyledi." (Özgür Ülke, 28 Ocak 1995)

Aynı düşünceler, Avusturya'lı parlamenterlerle yapılan görüşmede de savunulmuştur. Der Standart gazetesi ile yapılan söyleşi, ***"Biz Türkiye'nin bölünmesinden yana değiliz"*** başlığı ile yayınlandı. *(Bkz. Özgür Ülke, 23 Ocak 1995)*

Kuruluş çalışmaları döneminde ilişki kurdukları parti ve kuruluşların hepsini burada aktarmayı gereksiz görüyoruz. Sorunun özü, hangi temelde siyaset yapıldığıdır.

Yapılan diplomatik çalışmalar, Kuzey Kürdistan-Türkiye bazında Kürt sorununu için savunulan "siyasi çözüm"de epey bir yol alındığını; PKK önderliğinde yapılan bu çalışmaların, PKK'nın reformizme bütünüyle battığını en açık şekli ile ortaya koymuştur. Emperyalist devletler, kuruluşlar ve örgütlerle ilişkiler küçümsenmeyecek düzeyde gelişmiştir.

Bu ilişkiler ve savunulan görüşler, "Kürdistan Sürgün Parlamentosu"nun temel varlık nedenini de açıkça ortaya koymaktadır. "Kürdistan Sürgün Parlamentosu", Kürt sorununun "siyasi çözümü" için, emperyalist devletlerin Türk devletine "baskı" yapmasını sağlama temel görevinin yanısıra, bu "çözüm" için oturulup anlaşılacak muhatap olma rolünü de oynamaya adaydır.

M. Silopi, parlamento hakkında takındığı tavırda şunları savunmaktadır:

"Parlamento (...) muhatap alınması gereken, görüşülmesi gereken taraf olacaktır. Ülkeye Ulusal Kurtuluş Mücadelesine dayandığı müddetçe barış için görüşmeye de oturacaktır. Yani bazılarının iddia ettiği gibi işlevsiz bir kurum değildir."

"Bu yeni ulusal kurumlaşma ile birlikte ulusal düzeyde dış siyaset yürütecektir. Yani bir örgüt değil de ulusun diplomasisi gelişecektir."

"O zaman tek adres bu halkın temsilcileri ve onun hazırlanan sürgündeki parlamentosudur." (Özgür Ülke, 19 Ocak 1995)

"Kürdistan Sürgün Parlamentosu"nun yapılabilecek pazarlıkların adresi ve muhatabı olarak görüldüğü, bu tavırdan açıkça ortaya çıkmaktadır.

"Kürdistan Sürgün Parlamentosu" ile hedeflenen bir şey de, faşist Türk devletinin "biz teröristlerle muhatap olmayız" gerekçesini elinden almaktır. Bu konuda Y. Serhat Bucak'ın tavrı gayet açıktır. Tavrı şöyledir:

***"Artık yeni süreçte Türk devletinin elinden tüm kozlar alınmalıdır. Biz de bu konuda üzerimize düşen tüm görevleri yerine getireceğiz. Artık Türk devleti, Kürtlerin meşru organı parlamentosu ile görüşmemek için bahaneler ileri süremez."** (abç) (Özgür Ülke, 26 Ocak 1995)*

PKK'nın savunduğu politikanın, bugün vardığı yer burasıdır. Yapılan politikanın temeli, faşist Türk devleti ile anlaşmaktır. O "büyük kurtuluş", "büyük özgürlük", "büyük iktidar", "büyük devrim", "büyük kişilik" ve hep "büyük", "büyük" lafları ile kitlelere sunulanın, gerçekte, hiç de "büyük"lükle alakasının olmadığını; "büyük" gösterilerek "küçük" işlerin yapıldığını bıkıp usanmadan kitlelere anlatmak, Marksist-Leninistlerin görevidir.

Bu konuda A. Öcalan'ın şu tavrı, sorunun özünü ortaya koymaktadır:

"Evet, Brüksel' deki Kürt Konferansı yoluyla olsun, yine çeşitli görüşmecilerin ısrarlı soruları karşısında olsun barıştan ne anladığımızı ortaya koyduk. Çok mütevazi haklar peşinde olduğumuzu, bunun siyasi görüşme yoluyla da gerçekleşebileceğini, söylendiği gibi ille de ayrılıkçılık gibi bir dayatmamızın olmadığını açıkça ortaya koyduk." (Berxwedan sayı 180, sayfa 8)

Evet, gerçekten de PKK "çok mütevazi" haklar peşindedir. Ve bu istenen hakların elde edilmesi, faşist Türk devletinin ***varlığını*** tehdit etmemektedir. Fakat sorunun özü tam da buradadır.

Biz Komünistler, halkın kötüler içinde daha az kötü olanın tercihine zorlanmasını, buna yönlendirilmesini yanlış buluyoruz. Elde edilebilecek tüm haklar, faşist Türk devletini yıkmaya hizmet etmesi için savunulmak zorundadır ve bu hakların elde edilmesi ile yetinilemez. Hele hele bu haklar, hiçbir şekilde Kürt ulusunun özgürlüğünü elde ettiği bir durum olarak gösterilemez.

Biz, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını, kendi özgür iradesi ile kullanacağı şartların, ancak ve ancak faşist Türk devletinin yıkılması, işçi sınıfı önderliğinde devrimci-demokratik iktidarın kurulması şartlarında mümkün olacağını savunuyoruz. Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan'da kurtuluşu için, faşist Türk devleti ile anlaşmak değil, onu yıkmak gerekir. İşte bahsedilecekse eğer, ancak böylesi bir durumda "büyük özgürlük"ten bahsedilebilir. Faşist Türk devleti ile anlaşma temelinde elde edilecek hakları, "büyük kurtuluş" ve benzeri biçimde göstermek siyasi sahtekarlıktır.

"KSP" HAKKINDA BİR BAŞKA TAVIR...

"Kürdistan Sürgün Parlamentosu" hakkında geçen sayımızda takındığımız tavır içinde, dikkat çektiğimiz bir yan da, Kürt sorununun "siyasi çözümü" için mücadele edenlerin iki ayrı kanada bölünmüş olması idi.

Bu konuda şu tavrı takınmıştık:

"Bir kanat, esas olarak PSK, Burkay takımı, legal partileşme çabası içindedir. PKK kanadı ise, "Kürdistan Sürgün Parlamentosu" nu oluşturmaya çalışmaktadır." (Bolşevik Partizan sayı 94, sayfa 27)

Bu yazımızı yazdıktan sonra, Kemal Burkay "Kürdistan Sürgün Parlamentosu" hakkında "Milliyet" gazetesinde de tavır takındı. Sözkonusu bu tavrı ile Burkay,

"Türk hükümetine MİLLİYET aracılığıyla »Biz parti olarak legal çalışmak istiyoruz, legal kapıların açılmasını istiyoruz.« mesajını gönderdi."

"Kürdistan Sürgün Parlamentosu" hakkında Burkay şu tavrı takınmaktadır:

"Eğer bir parlamento Kürt ulusal hareketi adına kuruluyorsa, o ulusal hareketin geniş bir katılımı gerekir. Oysa, geniş bir katılım yok, böyle bir organın işlevi ne olacak, rolü ne olacak konuşulmamış. En azından bu aşamada böyle bir girişime bizim katılmamız sözkonusu değil." (Milliyet)

Andaki durumda bu oluşuma katılmaktan yana olmayan Burkay, Parlamentoda yer almak için kapıyı açık bırakmaktadır. Öyle ya, ne olur ne olmaz? Eğer parlamentonun kabul göreceği konusunda ikna olursa, o zaman legal alanda politika yapabilmek için bu yolu da deneyecektir.

Kurulacak parlamentonun işlevi ve rolünün ne olacağının konuşulmadığını söyleyen Burkay, gerçekleri gözardı etmektedir. Yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, bu parlamentonun işlevi ve rolü, emperyalist devletlerin faşist Türk devletine "baskı" yapmasını sağlayarak, Kürt sorununa "siyasi çözümü" sağlamak ve bu çözüm için konuşulacak (siz pazarlıklar yapılacak okuyun) bir muhatap olmaktır.

Bu olguyu gözardı etmesinin temel nedeni, bizzat Burkay'ın kendisinin muhatap olarak kabul edilmesini istemesidir. Bunu dile getirmek için de Kürt hareketinin sadece PKK demek olmadığını vurgalamakta ve şu tavrı takınmaktadır:

***"Bizim partimiz legale çıkıp çalışmak istiyor. Türkiye muhatap arıyorsa, demokratik, barışçı yöntemlerle çalışmak isteyen Kürt partilerine alanı açmalıdır. Bize önce legal politik çalışma olanağı tanımalıdır."** (abç) (aynı yerde)*

"Demokratik, barışçı yöntemlerle" çalışmayı, silahlı mücadeleye alternatif olarak ileri sürmektedir. Burkay, kendilerinin "demokratik, barışçı" yöntemlerle mücadele ettiğini yıllardır Türk devletine anlatmaktadır. Bu tavrından da bu konuyu işleyerek, PKK'ya alternatif olarak görülüp, muhatap olarak kabul edilmesini istemektedir.

Andaki durumda takınılan bu tavır, taktik olarak değişik olsa da, strateji olarak aynı siyasetin bir başka biçimidir. PKK, legal alanda çalışmak ve "mütevazi haklar" elde etmek için, silahlı mücadeleye sarılmış, bu mücadeleyi diplomatik mücadelesine bağlı kılmıştır. Burkay şahsında PSK ise, kendisi silahlı mücadele vermeden, Türk devletini ikna etme temelinde legal alanda mücadele verme tavrını seçmiştir. Ayrı yollardan da olsa varılması istenen hedef aynıdır. Faşist Türk devleti ile anlaşma temelinde, legal çalışma yapabilmek ve bazı sınırlı ulusal hakları elde etmek...

Burkay, Türk hükümetine çağrıda bulunarak şöyle demektedir:

"Biz Türk hükümetine sesleniyoruz. Biz parti olarak legal çalışmak istiyoruz. Düşünme ve örgütlenme özgürlüğü istiyoruz. Ama Türkiye'de hala insanlar düşüncelerinden dolayı yargılanıyorsa, böyle bir rejim bizimle Kürt sorununun çözümü için nasıl dialog kurar? Nasıl bizi muhatap kabul eder? Bunun olmayacağını biliyoruz. Türkiye sorunu barışçı yoldan çözmek istemiyor. Bunu yapmak istediği zaman çözüm kolaydır. PKK bir engel değildir." (aynı yerde)

PSK, Kürt sorununun "çözümü" için her zaman faşist Türk devletinin sınırları ve varlığı çerçevesinde, elde edilecek bazı demokratik hakları elde ederek sorunu "çözme" yaklaşımına sahip olmuştur. PKK ise son yıllarda bu noktaya gelmiştir. Gerçekten de, faşist Türk devletinin varlığını sorun haline getirmeyen, onunla oturup anlaşmaya hazır olan bir konumda durmaktadırlar. Faşist Türk devleti bu konuda anlaşmak istese, bunlar çoktan hazırdırlar.

Gelinen yerde, açık devlet işbirlikçileri dışındaki Kürt örgüt ve partiler içinde muhatap olmaya aday olanlar, burada ortaya koyduğumuz iki kanattır. Sonuç olarak, ne zaman olacağından bağımsız, hangisi muhatap olarak kabul edilirse edilsin, sorunun özü aynıdır.

Ne PKK önderliğinde ve "Kürdistan Sürgün Parlamentosu" aracılığı ile yürüteceği politika, ne de PSK'nın politikası Kürt ulusunu gerçek özgürlüğüne kavuşturamaz.

Kürt ulusunun kurtuluşu, Kuzey Kürdistan-Türkiye bazında, her zaman söylediğimiz ve söyleyeceğimiz gibi, ancak ve ancak faşist Türk devletinin yıkılması temelinde mümkündür, onunla anlaşmakla değil!

BİR BAŞKA SORUN...

PKK'nın yürüttüğü diplomasinin bir yanı da, geçen sayımızda değindiğimiz, "ateşkes" çağrısı ve bunun için atılan adımlardır.

A. Öcalan'ın sözkonusu mektubu hakkında tavır takındıktan sonra, bu mektubun yansımaları konusunda da tavır takındık. İsmet İmset'in PKK'nın bundan sonra atması gereken adımın ne olması gerektiği yönlü önerisini de aktarıp, şu tespiti yapmıştık:

"Şiddete dayalı askeri çözümden yana olmadığını, bunda ısrar etmediğini PKK epeyce açıklamıştır. Bu olgu gözönüne alındığında, İ. İmset'in gösterdiği yoldan gitmelerinin önünde hiçbir engel yoktur." (Bolşevik Partizan sayı 94, sayfa 25)

Bu tavrı takınmamızdan kısa bir süre sonra PKK, "Cenevre Anlaşması"nı kabul edip, ona uyacağını belirterek, 23 Ocak 1995 tarihinde Uluslararası Kızılhaç, Birleşmiş Milletler'in ilgili kurumlarına resmen başvuruda bulunup bu anlaşmayı imzaladı. Bu, 24 Ocak 1995 tarihinde Cenevre Birleşmiş Milletler binası önünde yapılan basın toplantısıyla kamuoyuna bildirildi.

A. Öcalan imzalı deklarasyonda ortaya konan maddelerde PKK'nın "Cenevre Anlaşması"na uyacağı belirtildikten, Türk devletinin de bu anlaşmayı tanımasını istedikten sonra şu tavır takınılmaktadır:

"Sonuç olarak, biz bu savaşın sona ermesini ya da uluslararası sözleşmeler dahilinde sürmesi için, antlaşmaya taraf olan devletleri, Birleşmiş Milletler'i, AGİT'i, Avrupa Konseyi'ni ve Uluslararası Kızılhaç'ı ağırlığını koymaya çağırıyoruz." (Özgür Ülke, 25 Ocak 1995)

Burada yürütülen diplomasinin, hangi hedefe hizmet ettiği açıktır: Yürüyen "savaşın sona ermesi"! Şayet Türk devleti şu an buna yanaşmıyorsa –ki şimdilik durum böyledir– o zaman "uluslararası sözleşmelere" uygun olarak savaşın yürümesinden yanadırlar. Burada da esas istenen şey "savaşın durması"dır.

Sözkonusu anlaşmayı imzalaması PKK'ya ne getirmektedir? Bu soruya, M. Silopi şu cevabı vermektedir:

"Birincisi, PKK artık savaşan bir taraf olarak görülecektir.

İkincisi, PKK uluslararası bir olgu olarak ele alınacaktır.

Üçüncüsü, Kızılhaç gibi uluslararası kurumlar savaşla artık daha çok ilgilenecektir.

Dördüncüsü, Türkiye'nin taraf olmadığı bir antlaşmaya, PKK'nın taraf olması, PKK'nın prestijini arttıracaktır." (aynı yerde)

Bütün bu gelişmelerin gösterdiği olgu, PKK'nın diplomatik ilişkilerde epey yol aldığıdır. PKK'nın hedefi, PKK'nın "terörist" bir örgüt olduğunu söyleyen devletlerin, bu değerlendirmelerini geri alması ve savaşan bir taraf olarak kabul etmeleridir.

Bunun hangi zaman süresi içinde gerçekleşebileceği şimdiden söylenemez. Ama şu ya da bu biçimde gidişat bu yöndedir. Filistin-İsrail sorununda olduğu gibi "çözüm" bulunmaya çalışılmaktadır. Bu süreçte, andaki savaş varlığını sürdürmeye devam edecektir.

Hangi zaman sürecinde ve hangi biçimde gerçekleşirse gerçekleşsin, uğruna mücadele edilen "siyasi çözüm", Kürt ulusunun ulusal özgürlüğünü gerçekleştiremeyecektir. Bu "çözüm", çözüm değil, gerçekten bütün yönleri ile ele alındığında, burjuva milliyetçiliğinin doğal sonucu olan çözümsüzlüktür.

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun kurtuluşu için, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak mücadele birliği temelinde, faşist Türk devletinin yıkılması, olmazsa olmaz bir önkoşuldur.

Bunun için de, Marksizm-Leninizm bilimi temelinde, işçi sınıfına ve tüm emekçilere önderlik edebilecek BOLŞEVİK PARTİlerin yaratılması, güçlendirilmesi gerekir.

Reformizme, milliyetçiliğe karşı mücadelede BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'ın saflarında birleşmek, kurtuluşa varmanın tek garantisidir.

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak örgütlenmesi ve mücadelesi!!!

8 Mart 1995

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan)

Bugün, bütün dünyada ve ülkemizde burjuvazinin çanak yalayıcıları, KOMÜNİZM'in yıkıldığını, kapitalizm karşısında yenildiğini, DEVRİM'in ancak küçük bir azınlığın nostaljik bir saplantısı olduğunu, vb. vb. anlatıp duruyor. Yalan söylüyorlar!

Yıkılan, kapitalizm karşısında yenildiği söylenen Komünizm değil! Yıkılan, Sovyetler Birliği ve onun önderliğindeki "Doğu Bloku"!

Bu Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun ise, 60'lı yıllardan bu yana yalnızca adı sosyalist-komünist idi. Bu Sovyetler Birliği'nin, 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin ürünü olan Lenin ve Stalin önderliğindeki, gerçekten Sosyalist olan Sovyetler Birliği ile bir ilgisi kalmamıştı. 1956'da Sovyetler Birliği'nde iktidarı bütünü ile ele geçiren revizyonistler, proletarya diktatörlüğünü tasfiye edip, kendi bürokrat burjuva diktatörlüklerini hakim kılmışlar, sosyalizmin kazanımlarını tam bir mirasyedi hovardalığı ile har vurup harman savurmuşlardı.

İçte sosyalizm adına bürokrat burjuvazinin sosyal-faşist diktatörlüğü, dışta proleter enternasyonalizmi adına, sosyal-emperyalizm uygulanıyordu. Yıkılan, klasik emperyalizm karşısında yenik düşen; işte bu oldu!

Uygulanan tekelci bürokrat devlet kapitalizmi, üst yapıda "sosyalist maske"nin atılmasını gerektiriyordu. Öyle oldu! Bütün dünyada burjuvazinin çanak yalayıcılarının "Komünizmin ölümü" diye adlandırdıkları işte budur!

Gerçekte komünizm ölmedi! O gelecek için insanlığın tek kurtuluş yolu, barbarlığın tek alternatifi olarak varlığını sürdürüyor, sürdürecek. Burjuvazinin komünizmin ölüm çanlarını çaldığı son beş yıldaki gelişmeler, gerçekte, görmesini bilen ve isteyen herkese şunları çok açık olarak gösterdi:

* Emperyalizm, bir avuç emperyalist tekelin ve emperyalist büyük devletin dünya zenginliklerini talanı demektir. Emperyalizm en fazla kâr için işçilerin, emekçilerin en fazla sömürülmesi demektir.

* Emperyalizm, bugün dünya nüfu-

Haydi 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini

1 Mayıs geliyor! Uluslararası proletaryanın birliğinin, dayanışmasının, mücadelesinin simgesi olan gün geliyor...

Uluslararası proletaryanın, ezilen halkların mücadelesi ile dayanışmasının sembolü olan gün geliyor...

Bu gün; bütün dünyada işçi sınıfının ücret köleliği düzeni olan kapitalizme, emperyalizme karşı, DEVRİM mücadelesinde saflarını gözden geçirdiği, taleplerini gösterilerle ortaya koyduğu gündür. 1 Mayıs eylemleri, uluslararası proletaryanın en önemli devrimci geleneklerinden biridir.

Birçok emperyalist ülkede, işçilerin mücadeleleri sonucu 1 Mayıs'ın "Emek Günü" olarak kutlanma hakkı kazanılmış, burjuvaziden söke söke alınmıştır. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da olduğu gibi kimi ülkelerde ise, 1 Mayıs hala işgünüdür ve 1 Mayıs kutlamaları yasaklanmaktadır!

Burjuvazi, bütün ülkelerde 1 Mayıs'ın devrimci geleneğinin yaşatılmasını engellemek için elinden geleni yapmaktadır. Bunun için kaba kuvvete başvurma yanında, 1 Mayıs kutlamalarının içeriğinin reformcu tarzda doldurulması, en fazla başvurulan yöntemlerdir. 1 Mayıs'ın devrimci içerikten arındırılarak işçi sınıfı ile burjuvazi, sömürülenler ile sömürücüler arasında bir SOSYAL BARIŞ günü olarak kutlanmasında, işçi sınıfı içindeki burjuva ajanları, reformist ve revizyonist sendika ağaları başrolü oynamaktadır.

Biz komünistler, bu 1 Mayıs'ta şunu söyleyeceğiz:

İşçi arkadaş...

1 Mayıs, senin günündür! 1 Mayıs'ı devrimci bir biçimde kutlamak, senin elindedir ve senin görevindir! 1 Mayıs, sömürüye, sömürü düzenine başkaldırının günüdür. Görev, eldeki tüm araç ve imkanlarla, gösterilerimizi örgütlemek, burjuvazinin düzenine karşıtlığımızı dile getirmektir...

sunun en yoksul %20'si için, açlıktan ölme tehlikesi ile karşı karşıya olmak; dünya nüfusunun büyük çoğunluğu için işsizlik, yoksulluk, gelecek garantisi olmamak demektir.

* Emperyalizm, dünyanın bir avuç ezen ulus/devlet ile, milyonlarla ezilen, ulusal haklarından yoksun bırakılmışlar arasında bölünmesi demektir.

* Emperyalizm, emperyalist devlet ve tekellerin azami kârı için emekçilerin birbirlerine karşı ırkçılık, milliyetçilik temelinde saldırtılması, gerici, karşıdevrimci savaşlar ve evet çelişmelerin belli bir olgunluğa eriştiği noktada, dünyanın emperyalistler arasında yeniden paylaşımı için "dünya savaşı" demektir.

* Emperyalizm, kadın cinsi üzerinde erkek egemenliği, kadın cinsinin aşağılanması, cinsel baskı altında tutulmasının sürdürülmesi demektir.

* Emperyalizm, gelecek demek olan gençliğin, işsizliğe, umutsuzluğa, evet geleceksizliğe mahkum edilmesi demektir.

* Emperyalizm, azami kâr için yalnızca insanın değil, üretimin diğer temel direği olan doğal kaynakların da talanı, doğanın mahvedilmesi, yaşam temellerinin dinamitlenmesi demektir.

insanlığın geleceğinin tek umudu, tek yoludur.

YA EMPERYALİST BARBARLIK ve gittikçe daha fazla çöküş, YA DA bu gidişe proleter dünya devrimi ile son verilmesi: SOSYALİZM-KOMÜNİZM!

İnsanlığın önünde duran tek alternatif budur. Bugün bu alternatifin küçük bir azınlık tarafından görülmesi, onun doğruluğunu ortadan kaldırmaz. Emperyalist barbarlığa son vermek, uluslararası işçi sınıfının tarihi görevidir. Bütün dünyada sınıf bilinçli işçiler bu gerçeğin de bilincinde olarak 1 Mayıs 1995'de "Ya barbarlık, ya Sosyalizm!" şiarını eylemlerinin merkezine koyacaktır.

Sınıf bilinçli işçiler...

1 Mayıs'ı onun devrimci geleneğine uygun bir biçimde kutlamak, öncelikle sizin görevinizdir. Bu, diğer şeylerin yanında şu demektir:

* 1 Mayıs'ın normal bir çalışma günü değil, uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma, mücadele günü olduğunu pratikte gösterelim. Bunun için fabrikalarda, işletmelerde 1 Mayıs'ın önem ve anlamını tartışalım, 1 Mayıs'ta gösteriler örgütlenmesine önderlik edelim, yapabildiğimiz her alanda 1 Mayıs'ta üretimi durduralım, taleplerimizi yürüyüşlerle, mitinglerle vb.

yaşatmaya, meydanlara!

Kısacası: EMPERYALİZM BARBARLIKTIR!

Emperyalizmin propagandacıları bu barbarlığı hoş göstermek için bir sürü yalan söylüyorlar. Eşitlikten, kardeşlikten, demokrasiden, insan haklarından, barıştan, Batı'nın insani değerlerinden, özgürlükten, ulusların kendi kaderini tayin hakkından, kadın haklarından, vb. vb. söz ediyorlar.

Bu güzel lafların ardında çirkin, sömürücü, şovenist, ırkçı, saldırgan, gerici ve faşist özleri gizlenmeye çalışılıyor.

Fakat güneş balçıkla sıvanmaz! Barbarlık, güzel laflarla barbarlık olmaktan çıkmaz! Barbarlık, onda yapılacak kimi reformcuklarla, kozmetik düzenlemelerle de barbarlık olmaktan çıkmaz.

Sorun, kendisi barbarlık demek olan emperyalist sistemin PROLETER DÜNYA DEVRİMİ ile tarihin çöplüğüne gömülmesidir. DEVRİM bu yüzden, kimi hayalcilerin nostaljik bir takıntısı değil,

sokağa, meydanlara taşıyalım. Devletin ve onun yardımcısı sendika ağalarının oyunlarına, tehditlerine vb.'ne karşı hazırlıklı olalım.

* 1 Mayıs içerik olarak, ENTERNASYONALİST olmalıdır. Bu, Kuzey Kürdistan-Türkiye şartlarında her şeyden önce Türk şovenizmine karşı tavır takınmak, Kuzey Kürdistan'da yürüyen kirli savaş bağlamında, faşist Türk devletinin teşhirini merkeze koymak, bugün PKK önderliğinde yürüyen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin milli baskıya karşı yönelen demokratik özünden yana olduğumuzun açıkça ilanı ve Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız-koşulsuz savunmak demektir. Buna bağlı olarak PKK'nın milliyetçiliği ve reformizminin de teşhiri ve burjuva milliyetçiliği ve reformizm temelinde bir ulusal kurtuluşun da gerçekte mümkün olmadığı ortaya konmak zorundadır.

* Milliyetçiliğin her türüne karşı PROLETER ENTERNASYONALİZMİ bayrağına sarılınmak zorundadır. Proleter enternasyonalizmi aynı zamanda kendi ülke devrimini Proleter Dünya Devrimine bağlı, onun bir parçası olarak kavramak, ona uygun davranmak demektir. Bu, bu 1 Mayıs'ta da bütün dünyada işçi sınıfı ve ezilen halkların devrimci mücadeleleri ile dayanışma içinde olduğumuzu ortaya koymak görevini yükler bize.

* Yurtdışında yerleşik olan Türkiye-Kuzey Kürdistan kökenli devrimciler açısından; bu, kendilerini, bulundukları, yaşadıkları ülkelerin devrimlerinin parçası olarak kavramak, buna uygun mücadele yürütmek anlamına gelir.

* 1 Mayıs içerik olarak, DEVRİMCİ olmalıdır. Bu, şu demektir: Bütün dünyada köklü çözüm, nasıl Proleter Dünya Devriminde ise, ülkemizde de bütün sorunların köklü çözümü proleterya önderliğinde devrimdedir. Sınıf bilinçli işçiler bunun bilincinde olarak, bu 1 Mayıs'ta da DEVRİM şiarını merkeze koyacaklar, tek tek reform taleplerini de hep devrimci bilinci ve örgütlenmeyi geliştirme bakış açısıyla yargılayıp kullanacaklar veya red edeceklerdir. Yığınlara kötüler içinde daha az kötü olanın propagandasını yapmayı, ehven-i şer'i çözüm olarak göstermeyi ilke olarak red edeceklerdir.

* Ülkemizde; hakim sınıfların, emekçi yığınların ulusal, dinsel, mezhepsel temellerde ve cinsiyetleri temelinde bölünmüşlüğünden yararlanmak için, bu bölünmüşlüğü derinleştirme çabalarını teşhir edeceklerdir. Devrimcilik adına ulusal, dinsel, mezhepsel, cinsel bölünmüşlüğün derinleştirilmesine hizmet eden siyasetleri de red edecekler; emekçilerin birliği, halkların kardeşliği için mücadele bayrağını yükselteceklerdir. Bizim uğrunda mücadele yürüttüğümüz HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN TEK YOL'un DEVRİM olduğunu vurgulayacaklardır.

* İşçi sınıfının ve emekçilerin özel güncel talepleri bağlamında, sorunun esasının daha iyi şartlarda ücret köleliği için değil, ücret köleliği sisteminin kökten yıkılması için mücadele olduğunun bilincinde hareket edeceklerdir...

1 Mayıs 1995'i bu anlayışlarla kutlamak için görev başına! Haydi, her yerde 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya, meydanlara!

20 Mart 1995

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi

Sorunları, öncelikle ideolojik mücadele ile değil, örgütsel-idari tedbirler ve direktifler ile çözme anlayışının çizgi haline getirilmesi:

Örgütlenmeye ilişkin konular tartışılırken karşımıza en fazla çıkan kavramlardan biri "bürokratizm", getirilen en ağır suçlamalardan biri de "bürokratlık" suçlamasıdır.

Örgütsel çalışmanın sağlıklı gelişmesinin önündeki en büyük engellerden biri olan "bürokratik" uygulamalar, davranışlar veya sapmalar ciddi bir şekilde mücadele edilmesi gereken örgütsel hastalıklardır.

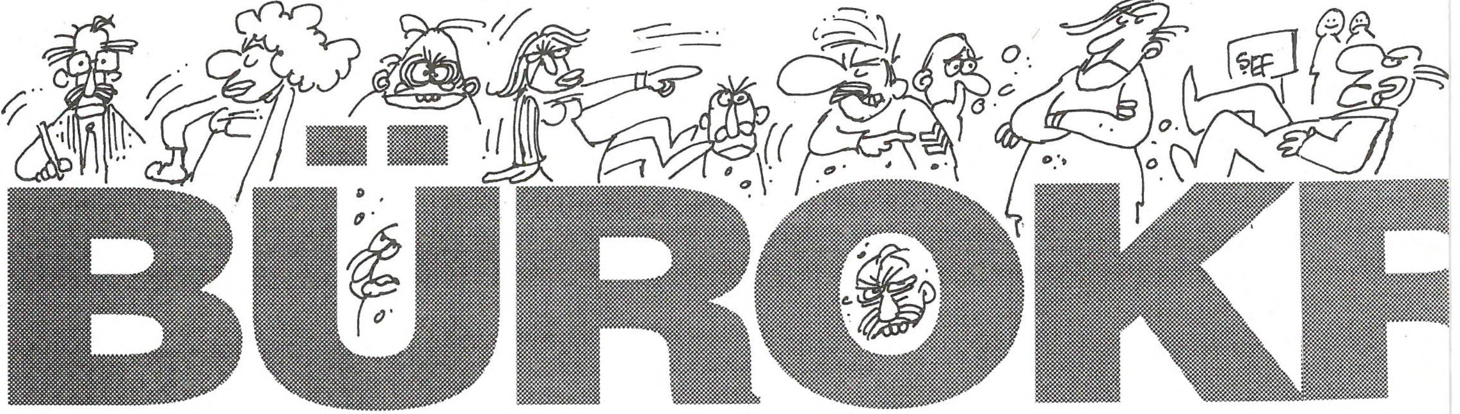
Biz, bilindiği gibi 5. Kongremizde, örgütsel alanda hatalarımızın esasının liberalizmden kaynaklanan hatalar olduğunu tespit etmiş; liberal hatalarımızdan arınmayı önümüze görev olarak koymuştuk.

Yine bilindiği gibi, bir aşırılığa karşı mücadele içinde, eğer doğru davranılmazsa, karşısında mücadele edilen aşırılığın diğer uçtaki, "tersteki" ikiz kardeşi olan aşırılık yönünde hatalar yapılmasının ortamı uygundur. Liberalizmin karşı uçtaki uçtaki düşman-ikiz kardeşi, bürokratizmdir. Şimdi, liberal hatalardan kopma mücadelesi içinde, bürokratik hatalar yapmaya uygun bir ortam vardır.

Bu nedenle biz, bu makalede, genel olarak "bürokrasi" sorununu ele alıp, özel olarak bizim içimizde "bürokratik" anlayışların zemin bulamaması için neler yapılması gerektiğine değineceğiz...

* * *

"Bürokrasi" kavramı, çeşitli anlamlarda kullanılır. "Bürokrasi", bir yandan devlet, parti, sendika, vb. örgütlenmelerde; hiyeraşik bir şekilde örgütlenmiş, sınırlı görev alanlarına sahip kademelere bölünmüş **idari yapının** ismidir. Yunanca kökenlidir, dilimize Fransızca'dan geçmiştir. Bir başka anlamı, yönetim işlerinde yazışmalara, direktiflere vb.'ne gereğinden çok fazla önem verilmesi, "kırtasiyecilik"-tir. "Bürokrat", geniş anlamı itibarı ile; "büroda çalışan görevli kimse", dar anlamı ile ise; "büroda kullanılan yöntemleri amaç haline getiren kimsedir".

BÜROKRASİ ÜZERİNE KLASİKLER

Bürokrasi, en ilkel biçimleri ile köleci toplumda da görülse bile esas gelişmesine feodalizmin son zamanlarında kavuşmuştur. Hakim sınıf olan feodallerin **devlet işleri**, devletler merkezileştiği ölçüde artmış, devlet işlerinin **yönetilmesinde** kullanılan **memurlar** da buna paralel olarak çoğalmış; devlet aygıtlarının büyümesine paralel olarak bürokratlar katmanı da büyümüştür. Giderek bunların etkisi de artmıştır. Feodalizmin yıkılmasından sonra bürokratik devlet aygıtı, burjuvazi tarafından **devralınıp** daha da geliştirilmiştir.

Emperyalizm çağında devletin muazzam bir aygıta dönüşmesi, burjuva devletin bu çağdaki en temel özelliklerinden biridir. Toplum içinden çıkan insanlardan oluşmasına rağmen, bürokrasi, adeta toplumun dışında, ondan ayrıcalıklı ve onun üstünde bir konuma sahiptir.

Emperyalizm çağında hakim emperyalist burjuvazinin devlet işlerini yönetmeye memur bürokrasi, yer yer kendini devletin esas sahibi, kendi kast amaçlarını devletin ve toplumun amaçları olarak görüp gösterme, buna uygun davranmaya yönelir. Bu yüzden devletin esas sahibi olan burjuvazi, bürokratizmin fazla gelişmemesi, kendine rakip haline gelmemesi için, kimi özel tedbirler alır.

Marx, daha 1843 yılında yazdığı *"Hegel'in hukuk felsefesinin eleştirisi"* nde, burjuva düzenindeki bürokrasinin temellerini şöyle açıklıyordu:

"Bürokrasi, kendini devletin en son amacı olarak görür. Bürokrasi, "biçimsel" amaçlarını, içerik haline getirdiği için, her yerde "gerçek" amaçlarla çatışma içine girer. O bu yüzden biçimi içerik, içeriği de biçim olarak göstermek zorundadır. Devletin amaçları bürokrasinin amaçlarına, bürokrasinin amaçları da devletin amaçlarına dönüşür. Bürokrasi, kimsenin içinden kaçamayacağı bir çemberdir. Onun hiyeraşisi bir bilgi hiyeraşisidir. Baş, aşağı kademelerin ayrıntıları bildiğini varsayar, aşağıdakiler de üstün bütünü bildiğini varsayarlar ve böylece karşılıklı olarak kendilerini aldatırlar." (Marx-Engels Eserler Cilt I, sayfa 268)

Bürokrasi, kendi idari amaçları yüzünden işine geldiği gibi; biçimin yerine özü veya özün yerine biçimi geçirdiğinden asıl amacı toplumsal ilerleme, sorunların halledilmesi vb. biçimindeki yararlılıklar değil, kendi otoritesinin kabul ettirilmesidir. Üstteki yöneticiler, alttaki memurların ayrıntıları, alttaki memurlar da bütünü bilmediklerinden, üstteki yöneticilere muhtaç olduklarından, ihtiyaca göre muazzam bir hiyerarşik-bürokratik mekanizma ortaya çıkar.

Burjuva devletinde, "bürokrat"ların esas amacı; kendi görev alanları ile ilgili sorunların çözülmesi veya ortadan kaldırılması değil, ellerindeki idari yetkiyi kullanmak, bir an önce terfi ederek sahip oldukları idari yetkinin kapsamını genişletmek ve mümkünse idari hiyerarşinin en üstüne yükselip, sınırsız yetkilere sahip olmaktır. Bu bürokratik aygıtın dışında oldukları sürece bu aygıtın yaptırımlarından yakınan insanlar bile, bir kez bu aygıtın parçası haline geldikten sonra, çok çabuk geçmişteki eleştirilerini unutup, bu aygıtın sunduğu imkanları kendi "bürokratik" tasarımları için kullanmaktan çekinmemektedirler!

Bürokratların bu *"ayrıcalıklı, yığınlardan kopmuş ve onlar **üzerinde** yeralan kimseler durumuna dönüşme eğilimi" (Lenin, Devlet ve İhtilal, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, sayfa 152)* üzerine Marksist-Leninist teorinin ustaları da kafa yormuşlar ve varolan deneyimlerden, burjuva devlet örgütlenmesinin temel yapısal özelliklerinden biri olan, bu özelliğin nedenleri ve sosyalist devrim ertesinde buna karşı nasıl savaşılabileceği ve "bürokratizmin" tamamen nasıl ortadan kaldırılabileceği üzerine dersler çıkarmışlardır.

Kısa süre için de olsa, proletaryanın burjuva düzeni yıkıp iktidarı ele geçirdiği 1871 Paris Komünü, bürokratik aygıtın parçalanmasına ilişkin zengin dersler ile doludur. Komün'ün devlet aygıtının yeniden örgütlenmesine ilişkin uygulamalarından Marx ve Engels bir dizi dersler çıkarmışlardır. Bu sonuçları Lenin, *"Devlet ve Devrim"* adlı eserinde şöyle aktarmaktadır:

*"İşçiler, siyasal iktidarı ele geçirdikten sonra, eski bürokratik aygıtı parçalayacak, temellerine dek yıkacak, onda taş üstüne taş bırakmayacak ve onu işçi ve hizmetlilerden oluşan yeni bir aygıtla değiştireceklerdir. Bu işçi ve hizmetlilerin bürokrat durumuna gelmelerini **engellemek** için, Marx ve Engels tarafından enine boyuna incelenmiş olan önlemler hemen alınacaktır: 1) Her işe seçimle gelme, her an görevden alınabilme; 2) İşçi ücretinden yüksek olmayan bir ödeme; 3) **Herkesin** denetim ve gözetim işlerini yapabilmesi, yani **herkesin** bir zaman için "bürokrat" durumuna gelmesi ve bu yüzden **kimsenin** "bürokrat" olmaması için gerekli önlemlerin hemen alınması." (age, sayfa 144-145)*

Lenin'in *"Devlet ve Devrim"* de ortaya koyduğu bu ilkesel görüşlerin pratiğe uygulanması; özellikle herkesin *"denetim ve gözetim işlerini"* yapabilir hale gelmesi, kuşkusuz zorlu bir süreç ve mücadele işidir. RKP/B'in VIII. Parti Kongresi'ne sunduğu raporda Lenin şu tespitleri yapar:

*"Bürokratizme karşı mücadele için, onun kalıntıtılarına karşı da tam zafer, ancak bütün halk yönetime katıldığında mümkündür. Burjuva cumhuriyetlerinde bu yalnızca mümkün olmamakla kalmıyordu, hayır bunun ötesinde, YASALAR BUNUN ENGELİ İDİLER. Ne kadar demokratik olursa olsun, en iyi cumhuriyetlerde bile emekçilerin yönetime katılmasını engelleyen binlerce yasa vardır. Biz bu engelleri kaldırdık. Fakat hala emekçi kitlelerin yönetime katılmalarını sağlayamadık, çünkü yasalar dışında, yasayla halledilemeyecek bir de kültür seviyesi sorunu var. Bu kültür seviyesinin düşüklüğü sonucu, programlar gereği **emekçilerin** yönetim organları olması gereken Sovyetler gerçekte **emekçiler için** yönetim; emekçi kitlelerin bizzat kendilerinin yönetimi değil, proletaryanın ileri kesiminin yönetimi durumunda. Biz burada çok zorlu bir eğitim çalışması dışında bir yolla çözülmeyecek bir görevle karşı karşıyayız." (Lenin, Eserler Cilt 29, sayfa 168-169)*

Lenin ve Stalin döneminde, bu zorlu görev ciddi bir biçimde ele alındı. Çözümü yönünde muazzam adımlar atıldı. Fakat buna rağmen, varılması istenen hedeflere varmak, öncelikle objektif nedenlerle mümkün olmadı.

Burjuva düzende kamu görevlileri, seçimle değil atama yolu ile işe alındıklarından, halka karşı değil, sadece amirlerine karşı sorumlu olduklarından, bu görevlerin herkes tarafından yapılabilir, denetlenebilir olması bir yana, belli bir eğitimi ve beceriyi gerektirdiğinden, geri

alınabilmeleri bir yana, bir dizi ülkede ömür boyu görevde kalma hakkına sahip olduklarından, normal işçilerin çok üzerinde maaş alıp, bir dizi vergi kolaylıklarına sahip olduklarından, "bürokrat" durumuna, yani *"ayrıcalıklı, yığınlardan kopmuş ve onlar üzerinde yer alan kimseler"* durumuna dönüşmektedirler.

Lenin'in belirttiği gibi; "sosyalist rejimde" ise, kamu görevlileri, *"seçimle işbaşına gelmeleri bir yana, ayrıca her an görevden alınabildikleri, ayrıca maaşları ortalama bir işçi ücreti düzeyine indirildiği... ölçüde, "bürokrat" olmaktan, "memur" olmaktan çıkarlar." (age. sayfa 153)*

Bu arada özellikle alınan ücret bağıntısında ülkemizdeki "kamu görevlilerinin", bir yandan örgütlenme ve sendikal haklara sahip olmadıkları için, diğer yanda devletin kendisi emperyalizme bağımlı yarı-sömürge bir devlet olduğu için, maaşları çoğu durumda "normal işçi ücretlerinin" altında olabilmektedir. Diğer konularda, örneğin; iş başına seçimle gelmeme, görevden yalnızca kendini atayanlara (amirlere ve devlete) karşı sorumlu olma vb. konularda ülkemizdeki memurların, yukarıda değinilen "kamu görevlilerinden" esasta bir farkları yoktur!

Lenin, sosyalist devrimden sonra bürokratizmin köklerinin kazınması için alınması gereken önlemler bağıntısında, yukarıda sayılanlardan başka "sosyalizm"in, *"iş gününü kısaltarak* ***yığınları*** *yeni bir yaşama yükselteceğini, halkın* ***büyük bir bölümünü, istisnasız herkese*** *"kamu görevleri" yapmasını sağlayan koşullara kavuşturacağını"* söylemekte ve devamla *"bürokratizmin yıkılması olanağını güvence altına alan şey işte budur. Ve genel olarak, her türlü devletin* ***büsbütün sönmesine*** *yol açacak olan şey de işte budur"* demektedir. *(age. sayfa 155)*

Halktan kopuk, halkın çıkarlarına karşı, ayrıcalıklı bir bürokratik kastın oluşması burjuva düzeninde kaçınılmazdır. Burjuva düzeninde memurlar, halk tarafından seçilerek değil, burjuva devlet tarafından atanarak göreve gelirler; görev yaparken halka karşı değil, amirlerine karşı sorumludurlar; halk tarafından denetlenemezler, yaptıkları "iş", halk için çoğu halde anlaşılmazdır, halkın çıkarlarına karşı davrandıklarında halk tarafından görevden geri alınamazlar, tam tersine ömür boyu işte kalma güvenceleri vardır; bu anlamda, burjuva düzeninde "bürokrasi" halka düşman bir yapılanma içindedir.

Bunu yıkmanın yolu, "yönetim işlerinin" halkın çıkarına uygun, demokratik bir şekilde örgütlenmesi, yani memurların halk tarafından seçilerek işbaşına gelmeleri, görevlerini kötüye kullandıklarında her an halk tarafından geri alınabilmeleri ve memurların ücretlerinin normal işçilerin üzerinde olmamasıdır. "Yönetim işlerinin" bu anlamda demokratik örgütlenmesi demek, burjuva bürokrasi aygıtının yıkılması demektir ve burjuvalar buna izin vermezler. Bu yüzden "yönetim işlerinin" demokratik bir şekilde örgütlenebilmesi için, yani "bürokrasinin" ortadan kaldırılabilmesi için herşeyden önce burjuva devletin yıkılarak parçalanması gerekmektedir.

"Her derde çare, eksiksiz bir idari" yapı oluşturmak mümkün değildir. Devrimden sonra "kırtasiye" işleri ile ilgili olarak yapılması gereken "mükemmel, hatasız" bir aygıt yaratmaya çalışmaktan çok –ki böyle bir aygıt yaratmak da mümkün değildir– yaratılan aygıt, belli dönemlerde, belli zamanlarda "kötü" niyetli veya beceriksiz insanların eline bile geçse, fazla zarar veremeyecekleri önlemlerin alınması, buna uygun düzenlemelerin gerçekleştirilmesi olmalıdır. Bunun yolu da; idari yapılanmayı, seçimle işbaşına gelme, her an görevden alınabilme ilkelerine uygun olarak, demokratik bir şekilde örgütlemekten ve idari işleri, herkesin anlayabileceği bir basitliğe indirerek alttan denetimin sağlanmasından geçmektedir!

Tüm burada aktarılanlardan, komünistlerin her türlü "kayıt-kuyut" işine, özel yönetim işlerine, masabaşı işlerine vb. karşı çıktığı yanlış sonucu çıkarılmamalıdır! Burjuva devlet örgütlenmesinin temel yapılarından biri olan "bürokrasi"yi doğuran bu işlere, sosyalist devrimden sonra da ihtiyaç vardır. Ama burada yürütülen tartışma, "bürolarda" bu "kırtasiye" işlerini yürüten insanların burjuva düzeninde nasıl halktan kopuk, halka karşı "bürokratlar" haline geldikleri ve sosyalist devrimden sonra "bürolarda" bu "kırtasiye" işlerini yürüten insanların "bürokratlar" haline gelmemeleri için nelerin yapılması gerektiği üzerinedir.

BİZİ SOMUTUMUZDA BÜROKRATİZMİN BAZI GÖRÜNTÜLERİ

Komünist partisinin örgütlenme ilkesi "demokratik-merkeziyetçilik"tir. Demokratik-merkeziyetçilik konusunda tüzüğümüzde şöyle denmektedir:

"II. PARTİNİN ÖRGÜTLENME İLKESİ: DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK

1. Partinin örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir.

2. Parti yukarıdan aşağıya inşa edilir. Bütün parti örgütlerinde aşağıdan yukarıya demokratik seçim ilkesi, şartların elverdiği genişlikte uygulanır.

3. Bütün parti için tek bir disiplin geçerlidir. Buna göre:

–En yüksek karar verici organ kongredir.

–Kongrenin kararları tüm parti için bağlayıcıdır.

–Birey partiye

–Azınlık çoğunluğa

–Alt kademeler üst kademelere

–Bütün parti –iki kongre arasında, onun kararlarını hayata uygulamaya önderlik etmekle yükümlü– Merkez Komitesine tabidir.

4. Partinin tüm seçilmiş örgütleri, kendini seçenlere düzenli rapor verir. Partinin tüm alt örgütleri, üst parti örgütlerine düzenli rapor verir.

5. Partinin ortaya çıkan sorunların tartışılması ve çözümünde temel ilkesi, "Eylem birliği – Eleştiri özgürlüğü' dür.

6. Tersi belirtilmedikçe, tüm kararlar basit çoğunlukla alınır." (Bolşevik sayı 23, Haziran 1988, sayfa 2)

Tüzük üzerine açıklamalarda şunlar söylenmektedir:

"Leninist Partinin işleyiş ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir!

Komünist partisi işçi sınıfının çok küçük bir bölümünü örgütlü olarak içinde barındırmasına rağmen, işçi sınıfının ve diğer devrimci sınıf ve tabakaların kendiliğinden hareketini bir hedefe yönlendirme görevini üstlenen bir örgüttür. Bu örgütün bu büyük görevini yerine getirebilmesi için eylemde "tek bir insan" gibi hareket etmesi mutlak gerekliliktir. Komünist partisi, üyelerinden "çelikten bir disiplin" talep eder. Bu disiplin kölece değil ***bilinçli*** *bir disiplindir. Bu disiplinin temeli, işçi sınıfının kurtuluşu için onun "örgütünden başka bir şeyinin olmadığı" bilincidir. Komünist Partisinin belli işleyiş kuralları vardır. Bütün bu kurallar her parti üyesi tarafından en baştan bilinen ve uyulması kabul edilen kurallardır. En kısa ifadesi ile Demokratik merkeziyetçilikle ifade edilen bu kurallar; adından da anlaşılacağı üzere, demokrasi ve merkeziyetçiliği birlikte içermektedir. Demokrasi ve merkeziyetçiliğin sınırları, devrimin her dö-*

*neminde, partinin içinde bulunduğu her anda aynı kalmaz. Bunlar duruma göre daralır, genişler. Esas olan, içinde bulunulan her anda, an' ın mümkün kıldığı en geniş demokrasiyi; merkeziyetçiliği sarsmayacak biçimde uygulamaktır. Demokratik Merkeziyetçiliğin demokrasi yönü, **öncelikle** parti içinde görüş ayrılıkları üzerine serbestçe tartışılması; ideolojik mücadelenin yürütülmesi; parti içinde ilkesel konulardaki görüş ayrılıklarının (yalnızca ilkesel konularda olanların değil, ama ilkesel konularda **mutlaka**, sunuş biçimi ve zamanı şartlara bağlı olarak) kamuoyuna da yansıtılması; Partinin ve partiyi destekleyenlerin ve devrimci kamuoyunun parti içinde görüş ayrılıklarının durumunu yazılı belgeler üzerinden bilmesi, denetleyebilmesi; partiyi kontrol edebilmesi ve ideolojik mücadeleye katılabilmesi, müdahale edebilmesi imkanına sahip olması anlamına gelir.*

Parti içinde, Parti Programı çerçevesinde ve parti kurallarına uygun olarak yürütülen tartışma ve eleştiri özgürlüğü, demokrasinin gereğidir. Ancak bu özgürlük hiçbir şekilde, partinin aldığı ve uygulamaya geçilen bir eylem kararının uygulanmasında eylem birliğini bozma özgürlüğüne dönüştürülemez. Eleştiri özgürlüğü, eylem birliğini sabote etmeyecek biçimde ele alınır ve uygulanır." (age., sayfa 31-32)

Parti içinde "bürokratik" sapmaların gelişmesini engellemenin yolu; parti içi işleyişte demokrasi ilkesinin, varolan durumun elverdiği ölçüde en yüksek biçimde kullanılmasından geçmektedir.

Parti içinde "bürokratik" eğilim, kendini en fazla, sorunları öncelikle direktifler ile çözme ve alttan gelen inisiyatifleri boğma şeklinde göstermektedir. "Gözlerimi kaparım vazifemi yaparım" anlayışı, bürokratik eğilimin yeşermesi için en uygun ortamı teşkil etmektedir.

Bizim somutumuzda ortaya çıkan veya çıkabilecek bürokratik davranışların bazılarını şu şekilde sıralayabiliriz;

* Karar alınmadan önce **imkan olduğu halde, alınacak karar üzerine yeteri kadar tartışmamak,** bunun yerine eldeki örgütsel yetkiyi kullanarak kararlar almak. Bu bürokratik sapma, önceden üzerine yeteri kadar tartışılsa, belki de görülebilecek olan bir dizi yanlışın sonradan problem olarak karşımıza çıkmasına yol-açmaktadır. Bu yüzden, alacağımız kararın doğruluğu bizim açımızdan açık olsa bile, imkan olduğu durumlarda, bu karar üzerine çevremizde en az bir tur tartışmak, tartışmaya, başka türlü düşünen veya açılardan yaklaşan yoldaşların düşüncelerini de katacağından, alınacak karar şüphesiz daha sağlıklı olacaktır.

* Karar alırken kararı uygulayacak kurumların, kademelerin veya insanların durumlarını, yeteneklerini, özelliklerini **yeterince** incelememek. Bu, kolaycı bir bürokratik yaklaşımdır. Örneğin görev dağıtılırken çıkış noktası olarak; görevlerin **en iyi biçimde kimler** tarafından yapılabileceği değil, **kısa zamanda** görevleri dağıtarak, **görev dağıtma sorumluluğundan kurtulmak** alınmaktadır.

* Kararların doğru uygulanabilmesi için, alınan kararların **kavratılmasına,** bu konuda kararı uygulayacaklara yardımcı olunmasına, **yol gösterilmesine gerekli önemi** vermemek. Alınan kararların doğru uygulanabilmesi için sadece görevlerin **en uygun biçimde dağıtılması** da yetmemektedir. Eğer bu kararların veya verilen görevlerin ne anlama geldiği, nasıl uygulanacağı, uygulamada nelere dikkat edilmesi gerektiği ve ne gibi problemlerin çıkabileceği vb. noktalarda görevi **uygulayacaklara yol göstermezsek** önderlik görevimizi tam olarak yerine getirmiyoruz demektir.

* Kararlar doğru ve tam uygulanmadığında, bunun **sebepleri** araştırılacak yerde hemen idari tedbirlere sarılmak. Verilen görevler **istenilen** biçimde yerine getirilmediğinde sorunları "halletmede" oldukça sık kullanılan bürokratik yöntemlerden biri de budur! Aslında bir dizi durumda yanlış hedef tespiti, uygun olmayan kişilerin görevlendirilmesi, koşulların yanlış tahlil edilmesi veya hesapta olmadan ortaya çıkan bir dizi etki **sonucu da,** verilen görevler istenildiği biçimde tam ve eksiksiz yerine getirilemeyebilir! Biz bu durumda **bu etmenleri gözönüne almadan**, görevi yerine getiremeyeni cezalandırarak sorunu "halletmeye" çalışırsak, bu, yanlış ve gelecekte de bu tür hataların ortaya çıkmasına zemin hazırlayacak olan, bir bürokratik "sorun çözme" yöntemidir. Bu yüzden verilen görevlerin tam ve eksiksiz yerine getirilmediği durumlarda, önce bunun **nedenlerini araştırmalı**, ondan sonra gerekli ise, ceza da vermeliyiz!

* Yukarıdan talep edilen hedefleri gerçekleştirirken, somut durumun, hedefin gerçekleşmesini mümkün kılmadığı durumlarda, hedefin gerçekleştirilmesi için **alttakilere baskı yapmak** veya hedef gerçekleştiği durumlarda hedefi aşmak mümkün iken, bunun için **çaba sarfetmemek.** Bu yaklaşım tarzı, "sadece benden istenileni yerine getiririm" şeklindeki bürokratik anlayışın en belirgin ifadelerinden biridir. Bu "bürokratlar" için **önemli olan**; bir yandan yukarıdan talep edileni gerçekleştirmek mümkün olmadığı halde, buna karşı hiçbir mücadele vermeksizin, bir hedefin yanlışlığını, hedefi koyanlara kavratmaya çalışmaksızın, sanki hedef gerçekçi imiş gibi, **mutlaka** yerine getirmeye çalışır görünerek, "yukarıya" karşı **sorumluluktan kurtulma** ve diğer yandan daha fazla iş yapmak mümkün olduğu halde yapmayarak gelecekteki **yükümlülükten kurtulmadır.** Bu "bürokratlar" tarafından yerine getiremeyeceği görevler verilip de bunu başaramayan kişiler "beceriksizlikle" suçlanmakta, diğer yandan "verilen hedefleri aşma imkanının olduğunu" söyleyen ve bunun için öneriler getiren kişilere; "ya sen bizim başımıza bela mı getirmek istiyorsun, daha fazla yaptığımızı gören parti, gelecek sefer bizden daha fazlasını talep eder, işine bak otur oturduğun yerde" denerek mümkün kazanımlar engellenmektedir. Bu durumda da esnek ve inisiyatifli davranılmalı, istenilen hedeflerin gerçekleştirilmesi durumu yok ise, bu durum gerekçeleri ile partiye, karar veren organlara bildirilmeli, konulan hedeflerin daha fazlasını gerçekleştirmek mümkün ise, canla başla bunun için savaşılmalıdır.

* Kendi altındaki kademeler veya insanlar, kendinden habersiz veya onlardan beklenenin dışında birşeyler yapmaya çalıştığında, bu durumu **"kendi altının oyulması"** olarak yorumlamak ve bu işlere "onların değil kendisinin karar verebileceğini" söylemek. Bu yaklaşımın ufku, kendi dar **bürokratik otorite** anlayışı ile sınırlıdır. Bu bürokratik yaklaşımın çıkış noktası da; yapılan işin parti ve devrime yararlı mı yararsız mı olduğu kaygısından çok; "düdüğü kimin öttüreceği" anlayışıdır. Bu yaklaşım sonucunda alttan veya çevreden inisiyatif gelmesi mümkün değildir! Bu ve benzeri durumlarda yapılması gereken, "otorite sarsılıyor" diye alttan gelen inisiyatifi engellemek değil, bu inisiyatiflerin yolunu açarak, onların gelişmesine yardım ederek "gerçek otoritenin" kazanılmasına çalışmaktır.

* Bölgesinde meydana gelen gelişmelere, eğer doğrudan **kendi görevi değil ise sessiz kalmak**, iş yapmak için yukarıdan direktif veya tavır beklemek. İnisiyatifli davranacak yerde, amirinden

emir bekleyen memur tavırları içinde olmak. Bu bürokratları da sadece "sınırlı sorumlu" oldukları alan enterese eder, gerisi onları ilgilendirmez! Çevrelerinde önemli toplumsal, siyasal olaylar da olsa, bu onları ilgilendirmez! Onlar sadece kendilerinden **önceden** istenmiş olanı yerine getirirler, **bu arada** meydana gelen yeni olaylar, onların "eylem disiplinini" bozamaz! Biz çevremizdeki gelişmelere **her zaman duyarlı** olmalıyız. Kendi eylem programımızda başka şeyler olsa bile, eğer çok önemli toplumsal, siyasal gelişmeler varsa, **eylemimizi** buna göre **şekillendirmeyi** bilmeliyiz. Yoksa kitlelere doğru önderlik etmek bir yana, tüm çalışmalarının merkezine kendi problemlerini koyan tekkelerden bir farkımız kalmaz!

* Çevresinde gördüğü yanlışlara, kendisini doğrudan ilgilendirmiyorsa, gözlerini kapamak, görmemezlikten gelmek. Bu bürokratik yaklaşımın temel hatası da; ilgi ve sorumluluk alanı olarak sadece **doğrudan** kendisinin **sorumlu olduğu alanı** görmek, çevresinde olup bitenlerden kendisini sorumlu görmemektir. Halbuki komünistler, doğrudan kendi sorumluluk alanlarına girmese de, çevrelerinde gördükleri yanlışlara karşı da mücadele etmelidirler.

* Kendini sadece **kendi işleri** ile sınırlamak, koşullar elverse bile daha fazlasını yapmak için çaba göstermemek. Bu bürokratik yaklaşıma sahip kişileri **yalnızca** onlara verilen görevler veya işler ilgilendirir. Kendi işlerini bitirmeye, bu işler bittikten sonra da başka birşeye "burunlarını sokmamaya" özen gösterirler. Çevrelerine karşı "vurdumduymaz" bir tavır içindedirler. Tabii ki biz öncelikle "kendi işlerimizi", görevlerimizi yerine getirmek ile yükümlüyüz. Fakat bu, hiçbir şekilde, çevremizdeki gelişmeleri karşı vurdumduymaz bir tavır içine girmemizi beraberinde getirmemelidir! Parti çalışmasının bir bütün olduğundan yola çıkarak, çevremizdeki gelişmelere de **gerekli** olduğu **yerde ve ölçüde** müdahale etmeliyiz.

* Altındakilere, bile bile onların **başaramayacağı** işler vermek, sonra da "bu görevleri neden başaramadınız" diye onları eleştirmek. "Bürokrat", görev dağıtırken, görev verdiği insanlar arasında bu görevi en iyi kimin yerine getireceğine, görev verilenin bu görevi gerçekten başarıp başaramayacağına fazla dikkat etmez. Onun için önemli olan, "dağıtması gereken görevleri dağıtmaktır". Öyle ya, yetki de ondadır, istediği görevi istediği kişiye verir! Vermesine verir de, bu işten pek hayırlı bir sonuç çıkmaz! Bizim için önemli olan, sadece "görevleri dağıtıp sorumluluktan kurtulmak" olmamalıdır. Görev dağıtırken herkesin yeteneklerine dikkat etmeli, görevi verdikten sonra da, görevin nasıl daha iyi yerine getirilebileceği hakkında **yol gösterici** ve **yardımcı** olmalıyız!

* Yoldaşça ilişkiler geliştirmek yerine **üstekilere** karşı **"memur"**, **alttakilere** karşı **"amir"** tavrı takınmak. Bürokratik yaklaşımın en belirgin özelliklerinden biri de bu yaklaşımdır. Bu yaklaşıma sahip insanlar, "amir" olarak gördükleri kendi üstleri karşısında "kuzu" kesilirken, "memur" olarak gördükleri kendi astları karşısında "aslan" kesilirler. Bu tür yaklaşımlara Komünist Parti içinde yer yoktur! Parti içinde sırtı sıvazlanacak "amirler" veya ezilmesi gereken "memurlar" değil, gönüllülük temelinde omuz omuza mücadele eden **yoldaşlar** vardır!

* Kişisel, ulusal, cinsel **özellikleri gözönüne almadan** herkesten **aynı verimliliği** ve **sorumluluğu** beklemek. Bu da sakat bir bürokratik yaklaşım biçimidir. Unutulmamalıdır ki herkes aynı yeteneğe, birikime, tecrübeye vb. özelliklere sahip değildir. Bu yüzden aynı koşullar altında mücadele etseler bile, aynı verimliliği ve sorumluluğu gösteremeyebilirler. Bu durumu gözönüne almadan, bu insanların **suçlanması** veya yanlış bir şekilde diğerleri ile **karşılaştırılması** bizi yanlış sonuçlara, kişiler arasında gereksiz **sürtüşme** ve **rekabete** götürür.

* Sorunlara içerik açısından değil, daha çok "yetki kimin" bakış açısından bakmak.

* Pratikle ilgili eleştirileri "yetkiye" saldırı; yetkinin zayıflatılması vb. olarak kavramak.

...

Burada saydığımız "bürokratik" sapmalara verilebilecek örnekler şüphesiz çoğaltılabilir.

Fakat, bu konuda en fazla dikkat etmemiz gereken husus; kararları almada ve uygulamada kavratma, yol gösterme yerine, "eldeki yetkileri kullanarak işleri direktifler ile halletmeye" çalışma; görev dağıtırken yetenekleri, özellikleri gözönüne almama; işler iyi gitmediğinde, bunun sebeplerini araştırma yerine, sorunu hemen idari tedbirler ile çözmeye kalkışma; alttan ve dışarıdan gelen inisiyatifi boğma; yukarıya karşı "memur" alttakilere karşı "amir" tavırları takınma şeklinde kendini gösteren davranışlardır.

Bu idari "hastalıklar", mücadelenin her döneminde şu veya bu biçimde, şu veya bu ölçüde karşımıza çıkan ve çıkacak olan ve sürekli mücadeleyle aşılması gereken hastalıklardır. Bolşevik Parti, ancak bu hatalardan arındığı ölçüde, adına layık bir parti haline gelir!

Bizim çıkış noktamız; **herşeye rağmen**, kendi kişisel veya kademesel örgütsel otoritemizin sağlanmaya çalışılması değil, **her zaman partinin otoritesinin ve çıkarlarının öne alınması olmalıdır**. Çevreden bir öneri veya inisiyatif **geldiğinde** önemli olan; bunun bize danışılıp **danışılmadan yapılmış olması değil**, gelen inisiyatif veya önerinin doğru mu, **devrime**, **partiye** yararlı mı olup olmamasıdır.

Bu bürokratik yaklaşımların panzehiri; **koşullar elverdiği ölçüde, örgütsel işleyişte mümkün olan en fazla demokrasiyi kullanmak**, "amir"-"memur" ilişkileri yerine, yoldaşlık ilişkilerini geçirmek, kararları alırken ve uygularken, içinde bulunulan koşulları ve imkanları, kararı uygulayacakların özelliklerini ve yeteneklerini dikkate almak, alttan ve çevreden gelen inisiyatife açık olmak, kararları uygularken katı değil esnek olmaktır.

Biz **"vazifemizi gözlerimiz açık olarak yapmalı"**, çevremize karşı, öğretici, yol gösterici, esnek ve örnek olmalı, kendimizi bizden istenilen ile sınırlamamalı, bu konuda **sınır tanımayarak** mümkün olan en fazlasını yapmaya çalışmalıyız.

Bu bağlamda en önemlisi de, çifte standartçı olmamalıyız, Yani kendimize karşı liberal; başkalarına karşı sekter ve bürokrat olmamalıyız. Ancak bu şekildedir ki, içimizde "bürokratik" sapmalar ortaya çıkamaz, çıksa bile yeşeremez, yeşerse bile büyüyüp başımıza bela olamaz!

Bu anlayışla diyoruz ki; biz, örgütümüzde **"amir"**, **"memur" değil**, "vazifesini gözleri açık" yapan, çevresindeki insanların değerini bilen, onların inisiyatif geliştirmesine destek olan, "şekle" değil "öze" değer veren, kararları alırken mümkün olan en geniş tartışma ortamını yaratan, kararları uygularken esnek olan, yoldaşlarının yeteneklerini, özelliklerini dikkate alan, idari tedbiri insanları kaybetmek için değil, kazanmak için kullanan **yoldaşlar** istiyoruz.

Bürokrat hataları aşmak için, bütün yoldaşları kendi somutlarından yola çıkarak deneyimlerini yazıya dökmeye, Yazı Kurulumuza ulaştırmaya çağırıyoruz.

Mart 1995 ▲

Parti kim sorununun bir başka yönü üzerine...

Tek tek partili yoldaşlar ve tek tek parti kurumları, partinin onların şahsında da değerlendirildiğinin bilincinde olarak davranmalı, iş yaparken yapılması kaçınılmaz olan hataları minimuma indirmek için çaba sarfetmeli; bu bağlamda her şeyden önce de özeleştiri silahını doğru kullanmasını öğrenmelidir.

Tek tek yoldaşların ve kurumların parti tarafından onlara emanet edilmiş olan "otoritesi", onların örnek çalışması sayesinde, kendileri tarafından her gün yeniden kazanılmak zorundadır. Emanet edilmiş otorite, kazanılmış otoriteye dönüştürülmek zorundadır.

Kendi otoritesi altındaki yoldaşlardan çokça eleştiri alan, kendi otoritelerini kabul ettirmekte zorlanan yoldaş ve kurumlar, bu durum karşısında, ciddi bir şekilde, kendilerinin ne hatalar yapmış olabileceği sorununa kafa yormak zorundadır. Otoritesi sarsılan yoldaş ve kurumlar, bu otorite sarsılmasının nedenlerini önce kendilerinde aramak yükümlülüğüne sahiptir.

Her yoldaşımız, partinin bütün kurum ve kişileriyle bir bütün olduğunu kavramak zorundadır. Bu, partinin her kişi ve kurumuna partinin kendi dışındaki kişi ve kurumlarını da güçlendirmek için çaba sarfetmek yükümlülüğünü getirir.

92. sayımızda "Parti kim?" sorusuna cevap veren bir yazı yayınlamıştık. Aşağıda, bu yazının devamı olarak kavranmasını istediğimiz yazıda, aynı sorunun bir başka yönü üzerinde duracağız.

Parti içinde ve çevresinde yer yer, yerel örgütlerin ve tek tek yoldaşların yaptığı gerçek veya varsayılan hatalardan da yola çıkarak, "ben şu veya bu yoldaşın", "şu veya bu organın" verdiği görevleri, direktifleri ciddiye almam, tavırları takınılabiliyor.

Kuşkusuz bunu açıkça bu biçimde ifade eden, yok denecek kadar az ve fakat pratik tavırda bu hiç de azımsanmayacak ölçüde yaşanıyor. Bu tavırlar takınılırken, bu tavır içinde olan yoldaşlar, hiç de parti otoritesine karşı bir iş yaptıklarını düşünmüyorlar.

Öyle ya, parti şu veya bu şahıs, şu veya bu kurumdan oluşmuyor. Parti şu veya bu kişiden, şu veya bu kurumdan çok daha geniş bir yapı. O halde şu veya bu yoldaş, şu veya bu kurumun kararlarını pratikte uygulamamak veya o anlama gelen propagandalar yapmak, çok yanlış yapan veya yaptığı varsayılan bir parti kurumu hakkında uluorta konuşmak, küçük düşürücü tavırlar takınmak, "partiye karşı", ona zarar veren tavırlar değil!!!

Bunun ötesinde, özellikle yine gerçek hatalar yapan veya hata yaptığı düşünülen tek tek yoldaşlara karşı da, hiç de yoldaşça olmayan, onları diğer yoldaşlar içinde küçük düşürücü tavırlar vb. de takınılabiliyor. Bu bağlamda da, bizim her bir parti kurumu ve yoldaşımızın şahsında partinin küçük düşürüldüğü kavranmıyor.

Bu noktada bizim bir çok kez söylediğimiz "birbirimizi sevmek zorunda değiliz" sözlerimize atıfta bulunulabiliyor. Bu konuda da yanlış tavırlar içinde olan tüm yoldaşlarımızı uyarıyoruz:

Parti bir bütündür. Partinin içinde tek tek tüm yoldaşlar ve tek tek tüm kurumlar, kendi başlarına parti olarak kavranmak zorundadır. Bundan iki sonuç çıkar:

–Tek tek partili yoldaşlar ve tek tek parti kurumları, partinin onların şahsında da değerlendirildiğinin bilincinde olarak davranmalı, iş yaparken yapılması kaçınılmaz olan hataları minimuma indirmek için çaba sarfetmeli; bu bağlamda her şeyden önce de özeleştiri silahını doğru kullanmasını öğrenmelidir.

Kötü olan hata yapmak değildir. Stalin'in dediği gibi, *"yalnızca ölüler hata yapmaz"*. Kötü olan, hatalar gösterildiği halde, hatalarda ısrarcı davranmak, eleştirileri kişiliğine saldırı olarak kavramak vb.'dir.

Böyle davrananlar partiye zarar vermektedir. Çünkü ciddiyetin en temel ölçütlerinden biri, hatalara karşı takınılan tavırdır. Tek tek her partili ve tek tek her parti kurumu, partiyi temsil ettiğinin bilincinde, parti otoritesini sarsacak, onun prestijini düşürecek hatalardan kaçınma yükümlülüğüne sahiptir.

Tek tek yoldaşların ve kurumların **parti** tarafından onlara emanet edilmiş olan **"otoritesi"**, onların örnek çalışması sayesinde, kendileri tarafından **her gün yeniden kazanılmak zorundadır.** ***Emanet edilmiş otorite, kazanılmış otoriteye dönüştürülmek zorundadır.***

Otorite eğer yalnızca, "Parti bana bu görevi verdi. Yetki benim elimde. Benim verdiğim direktifler uygulanacaktır" çerçevesinde ele alınırsa ve partinin verdiği, kişiye, kuruma bir anlamda emanet ettiği bu otorite, kişinin, kurumun kendi otoritesi altında çalışan insanlara doğru önderlik etmesi ile tamamlanamazsa, süreç içinde bu kişi ve kurumun, onların şahsında da bir bütün olarak partinin otoritesi

sarsılır.

Bu bağlamda esas sorun, tek tek yoldaşların ve kurumların ***emanet edilmiş otoriteyi, kazanılmış otoriteye dönüştürme*** görevini ne ölçüde başarıyla çözdükleri sorunudur. En basit konularda bile hata yapan bir kurum veya yoldaşın eleştirilere uğraması gayet anlaşılır bir şeydir. En basit konularda eğer hatalar yapılıyorsa, o hataların sorumluları, yaptıkları hataların faturasının bir bütün olarak partiye çıktığını bilmeli, ona göre sorumlu davranmayı öğrenmelidirler.

Özellikle yönetici durumunda olan kişi ve yoldaşlar, partinin çizgisinin doğru bir biçimde hayata uygulanmasında özel bir sorumluluk duyumsamak zorundadırlar.

Örneğin eğer bir yönetici organ, kişi, kurum, bizim yıllarca önce çözdüğümüz sorunlarda, örneğin bir eylem birliği sorununda çizgiye ters işler yaparsa, bunun vereceği zarar büyük olur. En basit işlerin örgütlenmesinde (örneğin bir bildirinin çoğaltılması, ya da yayınların eylem yerine götürülmesinin örgütlenmesi vb.), eğer hatalar yapılırsa, bunlar yalnızca o hataların andaki doğrudan sorumlularının prestijini değil, bir bütün olarak partinin prestijini sarsar; yalnızca hatanın doğrudan sorumlularına değil, bir bütün olarak partiye zarar verir.

Ve eğer bunun gibi hatalar, eleştirilere rağmen şu veya bu ölçüde savunulmaya çalışılırsa, durum çok daha vahim olur. Çünkü hata olduğu görülmeyen, kabul edilmeyen hataların aşılma imkanı da yoktur.

Bu yüzden kendi otoritesi altındaki yoldaşlardan çokça eleştiri alan, kendi otoritelerini kabul ettirmekte zorlanan yoldaş ve kurumlar, bu durum karşısında, ciddi bir şekilde, kendilerinin ne hatalar yapmış olabileceği sorununa kafa yormak zorundadır. Otoritesi sarsılan yoldaş ve kurumlar, bu otorite sarsılmasının nedenlerini önce kendilerinde aramak yükümlülüğüne sahiptir.

Otorite sarsılmasını, kendileri hakkında başka kişi ve kurumlar tarafından yapılan veya yapıldığı varsayılan eleştiri, dedikodu vb.'ne bağlamak; ya da kimi kişilerin otorite tanımazlığına bağlayıp; "örgüt sopasını" göstererek, kimi idari tedbirlerle çözmeye çalışmak, en kolaycı ve yanlış yoldur. Bu, yine emanet edilmiş otoritenin ardına gizlenip, kendi olası hatalarıyla hesaplaşmamak anlamına gelir.

Bir başka yanlış yol da, eleştirilerin yoğunlaştığı bir ortamda, görevden alınmasını istemektir. Eleştirileri olası hatalarını aşmak için bir yardım olarak kavrayacak yerde, bunları kişiliğine saldırı olarak kavrayıp, gücenmek ve "madem ki ben yapamıyorum, o halde ben bu göreve layık değilim, görevi daha iyi yapacak gelsin" vb. tavırlar takınmak kolaycılıktır.

Kişilere ve kurumlara görevler, o kişiler ve kurumlar, verilen görevleri yerine getirebilirler değerlendirilmesine sahip olunduğu noktada verilir. Kuşkusuz, yanlış değerlendirmeler yapılması mümkündür. Ve bu, pratik içinde ortaya çıkabilir. Bu durumda görevlendirmelerin gözden geçirilip, bu alanda yapılan yanlışların düzeltilmesi gündeme gelir. Fakat bunun gündeme geldiği nokta, gerçekten de, görev verilen kişi ve kurumların verilen görevleri çözme bağlamında, kendilerini son sınırlarına kadar zorlamış oldukları, özeleştiri silahını doğru bir biçimde kullanmış oldukları ve sorunun gerçekten yetenek sorunu, göreve uygunluk sorunu olduğunun, sözkonusu yoldaş ve kurumların sözkonusu görevleri andakinden daha iyi yapmalarının mümkün olmadığının ve bu görevi daha iyi yapacakların olduğunun pratikte görülmüş olduğu noktadır. Bunun olmadığı yerde "beni görevden alın" önerisi, komünistçe bir tavır olmaz.

–Tek tek partili her yoldaş ve kurum, kendileri dışındaki tüm partililerin ve kurumların otoritesinin de, prestijinin vb.'nin de, bir bütün olarak partinin otoritesi ve prestiji olduğunu kavrayıp, ona göre davranmalı; tek tek yoldaş ve kurumları, bunlar partinin insanları ve kurumları olduğu sürece, en az kendisi kadar savunmalıdır.

Savunmaktan anladığımız, kuşkusuz, hatalara göz yummak, hatalarla uzlaşmak vb. değil. Hayır, bundan anladığımız; tek tek bütün yoldaş ve kurumları, onların da komünizm davası için örgütlü çalıştıklarının bilincinden kaynaklanan saygılı bir yaklaşımla değerlendirmek; içerik olarak en ağır eleştirileri bile getirsek, tartışmayı niyet alanına kaydırmamak; çok yanlışlar yaptığını düşündüğümüz kişi ve kurumları aşağılayıcı, onların kararlarını uygulamayı zorlaştırıcı tavırlardan da kaçınmak vb.'dir.

Her kişi ve kurum için, diğer kişi ve kurumların "***emanet edilmiş otoriteyi, kazanılmış otoriteye dönüştürmek***" için yürüttüğü çabaları desteklemek yükümlülüğü vardır. Bunun tersi bir tavır, kişi ve kurumlar arasında küçük burjuva rekabetçisi, birbirini yaralayan, küçümseyen, kendi otoritesini diğerinin otoritesini yıkarak, zayıflatarak sağlamaya yönelik bir tavır, partinin her kişi ve kurumun şahsında yaşadığını kavramayan bir tavırdır.

Bu bağlamda oldukça sık yaşadığımız bir tavır, tek tek kimi yoldaş ve kurumlarımızın kendi otoritelerini sağlayabilmek için, tek tek kimi yoldaş ve kurumlara, onları yaralayacak bir biçimde davranmasıdır. Belki bu tavırla sözkonusu kişi veya kurumun otoritesi, kısa bir dönem için gerçekten de sağlanabilir. Fakat bu tip bir otorite sağlanması yolu, komünistçe değil, küçük burjuvaca bir yoldur.

Sonuç olarak, partinin bir kurumunu, kişisini yaraladığı noktada, bir bütün olarak partiyi yaralamaktadır, bir bütün olarak partiye zarar vermektedir. **Her yoldaşımız, partinin bütün kurum ve kişileriyle bir bütün olduğunu kavramak zorundadır.** Bu, partinin her kişi ve kurumuna partinin kendi dışındaki kişi ve kurumlarını da güçlendirmek için çaba sarfetmek yükümlülüğünü getirir.

Bu bağlamda, "birbirimizi sevmek zorunda değiliz" sözlerimiz de doğru kavranmalıdır. Biz, önce, bunu tek başına söylemedik. Şunu ekledik: "Fakat, aynı parti içinde çalıştığımızın bilincinde olarak, birbirimize yoldaşça bir saygı ile yaklaşmak zorundayız."

Kaldı ki, birbirimizi sevmek zorunda olmadığımızı söylemek, birbirimizi sevmeyelim anlamına da gelmiyor. Tersine, **ideal olan şey, bütün yoldaşlarımızın birbirlerini gerçekten sevmesi, yoldaşların başarısı ve başarısızlığını kendisinin başarısı ve başarısızlığı olarak da kavraması ve yoldaşlarına sonuna kadar güvenmesi, yoldaşlarının da ona sonuna kadar güvenebilmesidir.**

Biz bunu varılması gereken hedef olarak görüyoruz. Bütün yoldaşlar, kendileri dışındaki bütün yoldaşların, aynen kendileri gibi partinin insanları olduğunun bilincinde olmalıdır. Bütün partililer ve partinin çevresinde örgütlü olan bütün insanlar, yüce bir amaç uğrunda gönüllü bir birlik oluşturmaktadırlar.

En geri, kişisel özellikleri itibarıyla bize en ters gelen örgütlü insanımız bile, örgütsüz, en ileri gördüğümüz, kişisel özellikleri itibarıyla çok beğendiğimiz bir insandan çok daha yakındır bize. Yoldaşımızdır!

Bu sözcüğün gerçek anlamını iyi kavrayıp, birbirimize ona göre davranmak zorundayız!

20 Mart 1995 ▲

8 Mart'la ilgili eylemlilikler...

BU yıl, 8 Mart ile ilgili olarak, Merkezi Kadın Komisyonu adına bir merkezi bildiri çıkarıldı. Ayrıca yine merkezi olarak kuşlamalar hazırlandı. Sözkonusu bildiriler ve kuşlamalar, çalışma yaptığımız tüm alanlarda kullanıldı.

Çeşitli alanlarda, 8 Mart eylemlilikleri içine Bolşevik görüşler, bu araçlarla taşındı.

Aşağıda merkezi bildiri ve kuşlama örneklerini yayınlıyor, bunun yanında gelen kimi haberleri sunuyoruz...

Yurtdışında, Bolşevik Partizan Kadın Grupları adına Almanca/Türkçe bir gazete çıkarıldı. Çalışma yapılan alanlarda, *"Proleter kadınların mücadelesi, sınıf mücadelesidir!"* başlığı taşıyan bu gazete, 8 Mart eylemleri içinde satıldı ve dağıtıldı. Bunun yanında şimdiye dek gelen haberlere göre, Almanya'da iki şehirde Berlin ve Duisburg'ta, çeşitli devrimci gruplarla eylem birliği içinde yürüyüş, miting eylemleri gerçekleştirildi. Her iki eylem için de ayrıca eylem birliği içindeki kimi gruplarla ortak çağrı çıkarıldı.

Aşağıda, çeşitli milliyetlerden 400'e yakın kadının katılımı ile yapılan Berlin'deki eylemden kimi fotoğraflar sunuyoruz.

YAŞASIN 8 MART

ULUSLARARASI PROLETER KADINLAR GÜNÜ!

Proleter kadınların mücadele günü olan 8 Mart'ta, **biz Bolşevik kadınlar** tüm ezilen ulus ve milliyetlerden, işçi ve emekçi kadınlara sesleniyoruz...

Bu yıl da işçi ve emekçi kadınların durumunda değişen birşey yok. Değişen sadece, daha fazla baskı, açlık ve ölüm olmuştur.

Emperyalizmin ayrılmaz yol arkadaşı olan savaş, bütün dünyayı kan gölüne çevirmeye devam ediyor. İşte eski Yugoslavya, işte Haiti, Ruanda, Çeçenistan! Savaşın kadınlara getirdiği: açlık, sefalet, tecavüz, çocukların ölümü ve yıkım...

İşte Kuzey Kürdistan-Türkiye! İlan edilmemiş savaş tüm iğrençliğiyle devam etmektedir. Yakılan-yıkılan köyler, göçe zorlanan insanlar, faili belli olan cinayetler, ev baskınları, sokak infazları, gözaltında kaybolanlar, işkence görenler, Kürt halkı tarafından seçilmelerine rağmen cezaevinde olanlar, bütün bunlara muhalefet ettiği için kapatılan, bombalanan dergi ve gazeteler ve bütün bunlardan ağır şekilde nasibini alan yine işçi ve emekçi kadınlardır...

Tüm dünyada olduğu gibi, bu gerici savaşta da, en çok etkilenenler işçi ve emekçi kadınlardır. Savaşta tecavüze uğrayan kadınlar, çıplak cesetleri sergilenen gerilla kadınlar, tutuklamalarda çıplak aranan-tecavüz edilen kadınlar...

Bütün bunların sorumlusu, erkek egemenliği de demek olan **emperyalizm**dir!

Emperyalizm; barbarlıktır, faşizmdir, gericiliktir, haksız savaşlardır!

İşçi ve emekçi kadın!

Emperyalizm senin için, herşeyden önce erkek egemenliği demektir!

Hayatın her alanında erkeklerin kadınlar üzerindeki baskısının garantisidir. Kadınlar için baba, kardeş, koca dayağıdır. Aile içinde kadınlara yönelen cinsel baskı ve tecavüzdür. Sokakta cinsel tacizdir!

Sana rağmen senin adına emperyalist nüfus planlaması demektir!

Fabrikada erkeklerle aynı işi yaptığın halde daha az ücret almandır. Kriz dönemlerinde kadınların en önce işten atılarak eve geri gönderilmesidir. Evin tüm işinin ve çocuk bakımının senin üzerinde olmasıdır. En sağlıksız işlerde en düşük ücretle senin çalıştırılman demektir!

Kürt kadınları ve diğer ezilen milliyetlerin kadınları için cinsel, sınıfsal, ulusal baskı, yani üçlü baskıdır. Tüm sömürü düzenlerinde olduğu gibi, emperyalizm de seni, bir de din afyonu ile köleleştirmektedir!

Bunlar senin için kader değildir!

Daha ne kadar susacaksın? Bütün bunları erkek sınıf kardeşlerin ile beraber değiştirip sömürüsüz bir dünya yaratmak senin ellerindedir!

İşçi ve emekçi kadın!

Kurtuluş; özel mülkiyetin olmadığı, sömürünün olmadığı, erkek egemenliğinin olmadığı, ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırıldığı, eşit işe eşit ücretin olduğu, tüm insanlar gibi senin de insanca yaşaman demek olan **Sosyalizm**'dedir!

Sosyalizmi kurmak, komünizme varmak senin ellerindedir. Bunun da yolu örgütlü mücadeleden geçmektedir...

Sosyalizmin yolunu açacak olan, Demokratik Devrimi gerçekleştirecek tek güç, BOLŞEVİK PARTİ'dir! Seni de kurtuluşa götürecek olan tek örgütlü güç BOLŞEVİK PARTİ'dir!

Tüm ezilen ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, hepinizi Bolşevik Parti'de örgütlenmeye, Bolşevik Parti'ye güç vermeye çağırıyoruz...

Kaybedeceğiniz dayaktır, cinsel baskıdır, sömürüdür, ezilmedir, aşağılanmadır!

Kazanacağınız; sömürüsüz, baskısız, yepyeni bir dünyadır!

Kahrolsun erkek şovenizmi! Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türden gericilik!

Eşit işe eşit ücret, kadın ücretleri derhal artırılsın! Her kadına iş; 7 saatlik iş günü!

8 Mart'ta mücadeleni alanlarda yükselt!

Şubat 1994

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkezi Kadın Komisyonu

"Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye hayır! Her gün 8 Mart Şenliği"nden notlar...

EMEKÇİ Kadınlar Birliği tarafından, Adana'da 5 Mart 1995'de, "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye hayır! Her gün 8 Mart Şenliği" yapıldı. Biz Bolşevik kadınlar olarak, böyle bir şenliğin yapılacağını duyduğumuzda, katılmak için hazırlandık. Tertip komitesine verilmek üzere bir mesaj kaleme aldık.

Yapılan çağrıda, saat 12.30'da şenliğe başlanacağı belirtilmişti. Saat 12.20'de şenliğin yapılacağı salonun önündeyiz. Giriş kapısının önünde, kadın ve erkeklerden oluşan, çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu bir kalabalık var. Girişte polisler bekliyor. Girenler aranıyor. Biz de aramadan geçerek içeri giriyoruz. Salon dolmuş durumda. Zar-zor oturacak yer bulup, oturuyoruz. Ayakta kalan bir sürü insan var.

Salonun duvarlarında göz gezdiriyoruz. Sahnenin karşısına şenliğin çağrısı, büyük bir bez afiş şeklinde asılmış. Salonun çeşitli yerlerine, kartonlar üzerine yazılan sloganlar asılmış.

Belirtilen zamanda şenlik başlamıyor. Salona hala girenler var. Bu arada, sahneden, kapı önünde yığılma olduğu, kadınların içeri girebilmesi için, erkeklerin gönüllü olarak yerlerini kadınlara vermeleri yönünde çağrı yapılıyor. Giriş kapısı önünde yığılan kalabalığı, polisin dağıtmak için tehdit ettiği, erkeklerin dışarıdan da duyabilecekleri söyleniyor. Bu çağrı birkaç kez tekrarlandı. Bu çağrıya rağmen, salonun hemen hemen yarısını oluşturan erkekler. istiflerini bozmuyorlar. Sadece birkaç kişi çağrıya uyarak dışarı çıkıyor.

Saat 13.00 oluyor. Yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile şenlik başlıyor. Yapılan kısa açış konuşmasında, 8 Mart'ın anlam ve önemine değiniliyor. Kuzey Kürdistan'da yürüyen kirli savaş üzerine, Kürt kadınının durumu üzerine özel olarak değiniliyor. Emekçi kadınlar üzerine genel laflar söyleniyor. Konuşmada erkek egemenliğinden, erkek şovenizminden tek kelime yok. Salonda coşkulu bir kitle var. Çoğunluğu kadın ve erkek gençler oluşturuyor. Açış konuşması sık sık alkışlarla, sloganlarla kesiliyor. Salonun her tarafından zılgıt sesleri, alkışlara karışıyor. Salonun her tarafından, zafer işaretlerini şenlik boyunca görmek mümkün.

Açış konuşmasından sonra, Yeni Gün müzik topluluğu sahnedeki yerini alıyor. Yeni Gün müzik topluluğu, söylediği devrimci türkülerle topluluğu çoşturuyor. Halaylar çekiliyor. Bu arada biz hazırladığımız mesajı tertip komitesine ulaştırıyoruz.

Yeni Gün müzik topluluğu görevini tamamlıyor. Sahneye gelen sunucu kadın arkadaş, şenliğe gelen mesajları okumaya başlıyor. Bütün mesajları okuyamayacaklarını, bazılarını okuyacaklarını söylüyor. İHD mesajını, Pir Sultan Abdal Derneği, Atılım gazetesi mesajlarını okuyor. Şimdi sıra Can Şenliği tiyatro grubunda. "Newroz" adlı oyunlarını sergiliyorlar. Kitle, oyunu zılgıtlarla, sloganlara karışan alkışlarla karşılıyor. Mesajların okunmasına devam ediliyor. İHD Kadın Komisyonu, HADEP kadın kolu, Kızıl Bayrak kadın temsilciliğinin mesajları okunuyor.

Mezepotamya Kültür Merkezi çocuk korosu sahnede yerini alıyor. Kürtçe, Türkçe türküler söyleniyor. Mezepotamya Kültür Merkezi çocuk korosu sahnedeyken, salonun giriş yerinde bir hareketlilik var. İlk başta fazla olmayan, resmi polisler çoğalıyor. Tertip komitesi ile polisler arasında tartışmalar oluyor. Atılım gazetesini salonda satan bir kadın arkadaş gözaltına alınıyor. Kürtçe kaset satan bir arkadaş gözaltına alınıyor. Sahneye gelen sunucu arkadaş, polisin Mezepotamya Kültür Merkezi çocuk korosunun şenliğe çıkarılmasını bahane ederek, şenliğin devamına izin vermediğini, kitle dağılmadığı taktirde zor kullanarak şenliği dağıtacağını belirterek, kitleyi olgun bir şekilde salonu boşaltmaya davet ediyor. "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganı atılıyor. Kitle yavaş yavaş salonu boşaltmaya başlıyor. Biz de çıkıyoruz.

Şenlikte şu sloganlar atıldı: "Kirli savaşa son!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Şehit namırın!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!"...

Şenlik için hazırladığımız mesajda, Kürt kadınlarına değinmemiş olmamızı özeleştirisel olarak belirtmek istiyoruz.

Yaşasın uluslararası proleter kadınlar günü 8 Mart!

06.03.1995 ▲

Şenliğe katılan BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye) taraftarı bir grup kadın.

MESAJ:

Bütün dünyada, proleter kadınların emperyalizme, erkek egemenliğine, ırkçılığa ve faşizme karşı, mücadele günü olan 8 Mart'ı kutlamak amacıyla düzenlediğiniz geceyi selamlıyor, başarılar diliyoruz.

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadın arkadaşlar! Genç kızlar!

8 Mart 1995'te, işçi ve emekçi kadınların durumunda değişen bir şey yok. Varolan sorunlarımız çözülmedi. Tam tersine sorunlarımız arttı. Mücadeleyi kendi ellerimizle yürütmediğimiz sürece, sorunlarımız çözülmeyecek. Cinsel, sınıfsal, ulusal baskı altında bulunan biz emekçi kadınların, haklarımız ve daha iyi bir yaşam için mücadele taleplerimizi alanlarda haykırmamızın zamanı geldi, geçiyor. Sömürü düzeni varolduğu sürece, erkek egemenliği varolduğu sürece, biz emekçi kadınların kurtuluşu mümkün değildir.

Kurtuluşumuz, özel mülkiyetin olmadığı, sömürünün ve erkek egemenliğinin olmadığı, ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırıldığı, eşit işe eşit ücretin olduğu Sosyalizmdedir.

İşçi ve emekçi erkek sınıf kardeşlerimizle beraber, sömürü düzenine karşı örgütlenmek, yeni bir dünya yaratmak bizim ellerimizdedir.

8 Mart 1995'de,

Emekçi kadınlara iş ve işsizlik sigortası için, eşit işe eşit ücret için, 7 saatlik işgünü, resmi hafta sonu tatili, sözleşmeli çalışma, iş yeri güvencesi, sendikal örgütlenme hakkı için, ev işi ve çocuk bakımının toplumsallaştırılması için, dayağa ve cinsel tacize karşı, erkek egemenliğine, erkek şovenizmine karşı, ücret ve cinsiyet köleliğine karşı mücadelemizi alanlarda yükseltelim!

–Yaşasın 8 Mart, Uluslararası Proleter Kadınlar Günü!
–Kahrolsun erkek egemenliği ve erkek şovenizmi!
–Kahrolsun ücret ve cinsiyet köleliği!

03.03.1995

BOLŞEVİK KADINLAR

8 Mart; erkek egemen sisteme, emperyalizme-kapitalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı; emekçi kadınların mücadele günüdür!

8 MART'A SAHİP ÇIK!

İşçi ve emekçi kadınlar! Devrimciler, demokratlar, yoldaşlar!

Bu 8 Mart'ta emperyalist "yeni dünya düzeni"nin ne kadar bize düşman bir düzen olduğunu giderek daha iyi tanıyoruz. "Yeni" ve "eski" emperyalist dünya düzeninin ezilen kadınlara da verdiği şeyin; savaş, doğanın talanı, açlık, işsizlik, sömürü, baskı, faşizm olduğunu günbegün görüyor ve yaşıyoruz. Erkek egemen kapitalist-feodal sistemin kadınlara sunduğu iyi anlamda yeni hiçbir şeyin olmadığını da görüyor ve yaşıyoruz.

İlkönce işsizliğe itilen kadınların, en ucuz işgücü olarak işlev gören kadınların, fuhuş ve cinsel tacize uğrayan kadınların... durumunda köklü bir değişikliğin olmadığı ve bu emperyalist dünya sistemi yok edilmedikçe de, köklü bir değişikliğin olmayacağını, her gün biraz daha iyi görüyor ve yaşıyoruz.

Baştan sona kadar kokan bu sistem, sosyalizm-komünizmin "öldüğü" yalanını az söylememişti. Ancak her geçen gün biraz daha, sosyalizm-komünizmin bu lanet emperyalist-gerici dünya sisteminin biricik alternatifi olduğunu daha iyi görüyor ve yaşıyoruz. Henüz Dünya Komünist Hareketinin Bolşevik birliği sağlanmamış da olsa, sosyalizm-komünizmin "öldüğü" yalanına karşı en iyi cevabı; dünyanın çeşitli ülkelerinde devrim, sosyalizm-komünizm uğruna mücadele eden halklar veriyor ve verecektir. Sosyalizm-komünizm, emperyalist barbarlıktan kurtulmanın tek umudu ve yoludur.

Bu 8 Mart'ta da; "Ya barbarlık, ya Sosyalizm!" şiarı, başta biz Bolşevik kadınların olmak üzere, tüm işçi-emekçi kadınların şiarı olmalıdır! Emperyalist dünya sisteminin ayrılmaz bir parçası olan faşist TC'nin de bu 8 Mart'ta biz ezilen kadınlara sunduğu iyi anlamda yeni bir şey yoktur! Gelen gideni aratmıyor. Faşist cunta öncesi, sırası ve sonrasında giden ve gelen tüm hükümetlerin, bu arada bir kadın (!) Başbakan önderliğinde kurulan son koalisyon hükümetinin ve gelecekte kurulacak hükümetlerin de, emekçi kadınlara sunduğu ve sunacağı, tek kelimeyle; ZULÜMdür! Bu zulme karşı İSYAN haklı ve gereklidir. Ancak zulüm düzenine karşı başarılı bir isyan tüm kötülüklerin kökünü kazıyabilir ve kazıyacaktır!

İşçi-emekçi kadınlar, genç kızlar! Bolşevik kadınlar olarak size sesleniyoruz: Uyanın ve devrim için örgütlenin!

Artık yeter demenin zamanıdır. Üçlü baskı olan; cinsel, sınıfsal ve ulusal baskı altında inlediğimiz yetsin artık. Faşist Türk hakim sınıflarının çokça övündüğü "Medeni Kanun"un 69. yılında hala yasal/hukuki açıdan bile eşit olmadığımız faşist bir devlette yaşıyoruz: Medeni Hukuk Kanunu; ikametgah, aile reisliği ve ailenin bakım yükümlülüğü, soyadı, evlilik birliğinin temsili, husumet ehliyeti ve hukuki işlemler, evlilik yaşı, mal rejimi, eşlerin meslek ve sanatı, miras, boşanma ve ayrılık konusunda geçici tedbirler, ev eşyalarından yararlanılması, bilgi verme yükümlülüğü, evlilik birliğini koruyucu önlemler, resmi nikah, nafaka, boşanma gibi eşitsizliklerle, erkek egemen sistemin kadınlar üzerindeki cenderesiyle doludur.

Bu düzenden medet mi umacağız? Asla! Bu yasalara mı saygı göstereceğiz? Asla! Bu yasaların sahiplerine mi boyun eğeceğiz? Asla! Ezilen kadın-erkek emekçilerle elele verip, bu köhnemiş faşist sistemi devrimle yıkarak ve sosyalizmi adım adım kurarak, gerçek hukuki eşitliğe mutlaka kavuşacağız. 69 yıl beklediğimiz fazla da, artar da. %94 erkek olan hakim sınıf sözcülerinden beklediğimiz ne olabilir ki? Kaldı ki, onların çıkardığı ve çıkaracağı yasalardan bize hayır gelmez. Faşist diktatörlük varolduğu sürece; en demokratik görünümlü yasalar, sadece aldatmak ve tekrar rafa kaldırmak için vardır. Ki, özünde faşizm, yasa tanımamak üzerine kuruludur. Sözde, işkence yasal açıdan yasak ama, karakola düşen, gerçekte işkencenin ne kadar yasak olup olmadığını yaşar. Örneklerin en çarpıcı olanı işkence, bu devletin yasaları hakkında bize yeterince bilgi veriyor. Pratikte yaşadığımız acıların bini bir para...

İşsizlik, yoksulluk, faşist devlet terörü, ucuz işgücü, sendikasızlık, Kürt ulusundan ve diğer tüm milliyetlerden ezilen kadınlara katliam, tecavüz ve aşağılanma, her gün tırmandırılan zam; kadın sığınma evlerine bile tahammül etmeyip kapatmaya çalışmaları az mı? Budur bu faşist diktatörlüğün emekçi kadınlara sunduğu.

Bu ortamda, din ve allah adına, kadının kaderine şükretmesini vaaz eden çoğaldı. Dinci gericiliğe karşı, sözde mücadele eden kemalist faşistler, kadınları gerçekte zaten "laik" olmayan devletin etrafında "laik"lik adına toplama çalışmalarını sürdürerek, emekçi kadınları aldatmaya çalışıyorlar. Yani onlar da, bizi, kemalist faşist diktatörlüğe şükretmeye çağırıyorlar. Tercihimizi; kırk satır mı, kırk katır mı? yönünde yapmamızı istiyorlar. Bırakalım burjuva kadınları ne derse desinler, bizim tercihimiz açıktır: Hepinize, topunuza hayır! Ne islami gericilik, ne de faşist diktatörlük! Bizi kurtaracak olan devrim ve Sosyalizmdir! Yeter artık! demenin zamanı gelmelidir. Mücadele taleplerimiz temelinde kavga yürütmenin zamanı gelmelidir!

İşçi-emekçi kadın arkadaş!

* Üretimde çalışır durumda olan nüfusun işsiz çoğunluğunu oluşturan kadınlardır. Herkese ve özelde de her kadına iş; herkese ve özelde de her kadına işsizlik ve emeklilik sigortası gereklidir ve istiyoruz.

* Üretimde çalışan tüm nüfus içinde, azınlığını oluşturan kadınların, büyük çoğunluğu sigortalı bile değil. Eşit işe eşit ücret alır durumda değiller. Herkese sigorta zorunluluğu, eşit işe eşit ücret! "Asgari ücret" köleliğine hayır!

* Kadınlara, devlet tarafından tüm masrafları karşılanan meslek eğitimi! Sağlığa zararlı işlerde çalıştırılmaya hayır!

* Ücretli üretimde çalışan kadının büyük oranda ev işlerini de üzerlendiği gözönüne alındığında, ücretli işte çalışan kadın; kural olarak 8 saatin üzerinde çalışmakta ve ayrıca ev işinde çalışarak harcadığı zaman da gözönüne alınırsa, kadının neredeyse tüm zamanı çalışmakla geçmektedir. Ücretli işte herkese ve özel-

de de kadın işçilerin çalışma süresi derhal, tam ücret karşılığı, günde 7 saate indirilmelidir! Haftasonu, zorunlu tatil ve haftada 5 iş günü olmalıdır! Kız ve erkek çocukların çalıştırılması derhal yasaklanmalıdır!

* Ücretli işlerde çalışan kadının, çocuğuna ücretli bakıcı bulması, ya da ayrıca çocuğuna da bakmak zorunda olması yerine; tüm masrafları işverenler, ya da devlet tarafından karşılanan kreşler açılmalıdır!

* Özellikle kadınların yoğun olarak çalıştığı işyerleri, sendikasız işyerlerinin başında gelmektedir. Sendikalaşmaktan dolayı işten atılmalara hayır!

* İşçi-memur ayrımına son, her kesime grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı! Lokavt yasaklanmalıdır!

* Tüm işçi ve emekçilerden vergi denen haraçlara hayır! Kesilen vergilerle bugün özelde Kürt ulusundan kadınların en fazla acı içinde olduğu kirli savaşın finanse edilmesi hayır! Kürt ulusuna karşı yürütülen kirli savaşa son verilmelidir! Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı! Tüm ulus ve milliyetlere tam hak eşitliği için; yaşasın Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm! Yaşasın BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye)!

* Sendikalı işyerlerinde kadınların işyeri sendika temsilciliklerinde ve sendika yönetimlerinde yeralmaları istisna halindedir. Bu ise kadınların hak arama mücadelesini zayıflatmakta, sendika bürokrasisini ve işvereni güçlendirmektedir. Her iş yerinde, en az, çalışan kadın sayısı oranında temsil hakkı tanınmalıdır!

* Ücretli işte çalışan hamile kadınlara, ücreti işverenler, ya da devlet tarafından ödenmek kaydıyla; doğumdan önce altı ay ve doğumdan sonra da 1 yıllık zorunlu izin hakkı!

Türk olmadığında dolayı aşağılanıp horlanan Kürt, Ermeni, Arap, Rum, Çerkez, Roman... tüm milliyetlerden ezilen kadın arkadaş!

Seni ırkçı-faşist baskı ve terörle ezen, milli haklarından yoksun bırakıp horlayan ve aşağılayan, emperyalizmin işbirlikçisi ve uşağı faşist Türk hakim sınıflarının devletidir. Ancak tüm milliyetlerden işçi sınıfının örgütlü öncülüğü şartlarında tüm ezilenlerin birliği ve devrimi, milli baskıyı ortadan kaldırıp tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlayabilir ve ayrılma özgürlüğünü garantileyebilir. Kürt ulusu ve tüm ezilen milliyetlerden işçi ve emekçilere, özelde de kadınlara çağrımız; gelin özgürlük mücadelesini faşist Türk devletinin sınıfsal temeldeki devrim mücadelesine bağlı ele alalım. Bolşevik kadınlar olarak sizleri; Kuzey Kürdistanlı Kürt ulusu ve tüm milliyetlerden ezilenleri, özelde de kadınları, BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan) saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz. Bimre koledari, bijî azadî!

Kadın olduğundan dolayı cinsel baskı altında kalan emekçi kadınlar!

Kadınların cinsel baskı altında tutulması; erkek egemen toplumun (pederşahiliğin) ortaya çıkması, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla, yani sınıflı toplumun doğmasıyla başlamıştır. Kadınların cinsel baskı altında tutulmasının ortadan kaldırılması ise; sınıflı-sömürücü toplumun ortadan kadırılmasına bağlıdır. Toplumlarda, gerçek anlamda kadın-erkek eşitliği ancak bu şartlarda sağlanabilir. Kahrolsun ücretli kölelik sistemi! Yaşasın sınıfsız-sömürüsüz sosyalist ve komünist toplumun gerçekleşmesi için, mücadelesini verdiğimiz Demokratik Halk Devrimi!

Devrim ve Sosyalizm dışında gerçek bir alternatif yoktur ve olamaz da! Cinsel köleliğin ortadan kaldırılması için de, tek yol olan devrim mücadelesine sarılınız. "Saçı uzun, aklı kısa" olmakla suçlanmak istemiyorsak; "eksik etek, dayak-kötek"lik olmak istemiyorsak, erkeğin malı ve onun zevk aracı olmak istemiyorsak; seks ticaretini istemiyorsak, işyerinde cinsel tacize uğramak istemiyorsak, genç kızlar olarak "iffet" muamelesine tabi tutulmak istemiyorsak, eğitimde fırsat eşitsizliğine uğramak istemiyorsak, yasalar önünde eşit olmayan muamele görmek istemiyorsak, cinsel şiddet toplumunun ürünü olarak "karısıdır, döver de-sever de", "kızını dövmeyen, dizini döver" geleneğinin maruzu olmak istemiyorsak, sürekli tecavüz tehlikesiyle yaşamak istemiyorsak; erkek şovenizminin ince ve kaba biçimlerine karşı, mücadelenin en ön saflarında yerimizi almak zorunndayız.

Ancak ve ancak bilimsel sosyalizm ideolojisi, erkek egemen toplumun, erkek şovenizminin can düşmanıdır. Ancak ve ancak bilimsel sosyalizmin öngördüğü Bolşevik örgütlenme gerçek kurtuluşu sağlayabilir. Ezilen kadının kurtuluşu, ezilen erkek sınıf kardeşleriyle elele vererek sınıflı-sömürücü toplumu yıkıp; sınıfsız-sömürüsüz toplumu kurmasıyla gelecektir...

–Kurtuluş yok tek başına!

–Kadın erkek elele devrime, Sosyalizme!

–Yaşasın 8 Mart, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü!

–Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz! Devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulmaz!

Şubat sonu 1995

BOLŞEVİK KADINLAR
Marmara Bölgesi

Bir 8 Mart haberi...

İstanbul'da .. derneğinde; 8 Mart akşamı, yarısı kadın, 70 civarında kişinin katıldığı 3 saat kadar süren bir toplantı/panel düzenlendi. Bizim dışımızda üç konuşmacının daha katıldığı bu toplantı, genel anlamda, bizim belirleyici orandaki katkımızla; ilgi ve beğeniyle karşılandı.

Kadın sorununun ortaya çıkış; 8 Mart'ın ortaya çıkışı ve özü; üçlü baskı, kadın sorunun çözümü; "yeni dünya düzeni" ve kadınlar; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da kadınların durumu; şeriat-laiklik tartışmaları ve kadınlar; Kuzey Kürdistan ve TC genelinde emekçi kadınların durumu, talepleri ve görevleri; kadın sorununda yanlış yaklaşımlar; ince-kaba erkek şovenizminin yansımaları ve doğru tavır; proleter/emekçi kadınların örgütlenmesi ve mücadelesinin zorunluluğu, nasıl olması gerektiği konularında konuşmalar yapıldı.

Bizden yoldaşın yaptığı konuşmalar, büyük ilgiyle karşılandı. Yoldaşın konuşması oldukça anlaşılırdı ve genel kitabi tavır takınıp orada durmak değil, kadın sorununa Marksist-Leninist yaklaşımın gayet somut olarak, ne olduğunu; herkesin anlayabileceği şekilde; yaşanılan, somut pratiğin cevap beklediği sorulara yanıt veren nitelikteydi.

Bu açıdan toplantı, Bolşevik görüşlerin kabul gördüğü, hakim kılındığı bir toplantı oldu.

İstanbul, 12 Mart 1995

Bekaret kontrolüne hayır!

TC Milli Eğitim Bakanlığı'nın, orta öğretim kurumları ödül ve disiplin yönetmeliğinde, "bekaret kontrolü" ile ilgili bir maddenin yeralması ortalığı karıştırdı.

Bu madde kız öğrenciler hakkında, "iffet testi yapma" yetkisini okul disiplin kurullarına veriyor. Sözkonusu yönetmelikte yeralan madde hiç de yeni değildir. Bu maddenin bu kadar tepki çekmesinin nedeni, yeni olması değil, ortaöğretim kurumlarına gönderilen yeni yönetmelikte, eski olan bu maddenin yer alması ve bunun kamuoyuna yansımasından ibarettir.

Geçmiş yıllarda bu madde onlarca genç kız/kadının hayatlarının son bulmasına neden olmuştur. "İffetli" olmadığından kuşkulanılan genç kız/kadınlar devlet kurumları tarafından bekaret kontrolüne tabi tutulmuş, bu aşağılanmaya dayanamayan onlarca genç kız/kadın hayatlarına kendi elleriyle son vermişlerdir.

Peki, eski olan bu maddenin, yeni yönetmelikte de yer alması ardından kopartılan gürültüye ne demeli? Burjuva basının, düzen partileri sözcülerinin düzen yanlısı sözde kadın örgütlerinin, bu konuda kopardıkları gürültüyü nasıl açıklayabiliriz? Tek kelime ile ikiyüzlülük ile! Çünkü bu bay ve bayanlar hiç de "bekaret kontrolüne" karşı değiller. Karşı oldukları, bunun devlet tarafından yapılmasıdır. *"Çağ atlayan Türkiye'de"*, *"modern Türkiye'de"* devletin bunu yapması ayıp olur. *"Bu, ailenin görevidir."* vs.

Bu nedenle, "bekaret kontrolünü" savunanların, bu çıkışları sahtedir, ikiyüzlücedir.

Bu bağıntıda Kuzey Kürdistan-Türkiye'de toplumun durumu ise kısaca şöyledir: Topluma hakim olan düşünce açısından, kadının evlenmeden önce "eldeğmemiş" olması, yani "kız" olması mutlak şarttır. Şu ya da bu nedenle bekareti bozulan kadın, ailenin yüz karası olarak görülmektedir. Kadın, bekaretini evleneceği erkeğe saklamak zorundadır. Topluma egemen olan bu düşüncenin arkasında feodal-pederşahi namus ve ahlak anlayışı yatmaktadır. Bu düşünce ve anlayış, kadın için tek eşliliği ve ömür boyu kocasına sadakati öngörürken, erkeğe de çok eşliliği layık görmektedir.

Kadınlar üzerindeki feodal-pederşahi anlayış, aynı zamanda din afyonu tarafından da desteklenmektedir. Kadın hakları konusunda, "ilerici" olarak gösterilen islam dini; kadınlara cinselliklerini tamamen erkeğin hizmetine sunma, erkeğin her arzusuna boyun eğmeyi örgütleyen bir dindir. Kadın, erkeğin cinsel ihtiyaçlarını gideren bir nesne olarak görülmektedir. Erkeği baştan çıkaran, onu ayartan, temiz olmayan, namazı bozan, cehennemde yanan hep kadındır.

Erkek egemenliğinin, feodal-pederşahi anlayışların egemen olduğu Kuzey Kürdistan-Türkiye'de; bekaret kontrolü genç kız/kadınların toplumsal olarak aşağılanmasının, en açık, iğrenç biçimidir. Bekaret kontrolü, genç kız/kadınların kişiliklerine saldırıdır. Onların onurlarının ayaklar altına alınmasıdır. Bu nedenle reddedilmelidir. Biz komünistler, ister devlet tarafından, isterse aile tarafından bekaret kontrolünün yapılmasına karşıyız. Bu alanda da görevimiz, feodal-pederşahi anlayışlara, bunların toplum içerisindeki görüntülerine karşı mücadele etmektir.

–Kahrolsun feodal-pederşahi namus anlayışı!

–Kahrolsun erkek egemenliği!

–Bekaret kontrolüne hayır!

8.2.1995

Bir Bolşevik Partizan okuyucusu.

8 Mart eylemlerinde kullanılan kuşlamalar

Kadınların kurtuluşu Bolşevizmdedir!
BOLŞEVİK PARTİ

Ev işi ve çocuk bakımının toplumsallaştırılmasını istiyoruz!
BOLŞEVİK PARTİ

Emekçi kadınlara iş ve işsizlik sigortası!
BOLŞEVİK PARTİ Kadın Komisyonu

Haydi emekçi kadınlar, 8 Mart'ta mücadele alanlarında gücümüzü gösterelim!
BOLŞEVİK PARTİ Kadın Komisyonu

Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve erkek egemenliği!
BOLŞEVİK PARTİ Kadın Komisyonu

Kadınların kurtuluşu devrimledir; gerisi ham hayaldir!
BOLŞEVİK PARTİ Kadın Komisyonu

Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerin kadınları elele, faşist devlete karşı mücadeleye!
BOLŞEVİK PARTİ Kadın Komisyonu

Emekçi kadınların kurtuluşunun tek yolu devrimdir!

OKUYUCU MEKTUBU

Aşağıda "aile içi tecavüzler" ile ilgili BP'de çıkan makalelere gelen bir eleştiri yazısını yayınlıyoruz. Yazar, konuya şimdiye kadar Bolşevik Partizan'da çıkan makalelerin yaklaşmadığı bir açıdan, olumlu olarak yaklaşmakta, bu anlamda konu ile ilgili tartışmayı ilerletmektedir. Bu anlamda okuyucumuzdan gelen bu olumlu tepkiyi selamlıyor ve okuyucularımızdan Bolşevik Partizan makaleleri ile ilgili eleştiri, öneri ve tavsiyelerini bekliyoruz.

Ailenin temellerine saldırmadan, aile içi tecavüze karşı, komünist yaklaşım olmaz!

Son üç Bolşevik Partizan (91-92-93) sayısında, aile içi ve yakın çevresinde çocuklara uygulanan cinsel şiddet, tecavüz üzerine yazılar çıkmıştır.

Devrimci çevrede (Kuzey Kürdistan-Türkiye), sanırım ilk defa bu soruna tavır takınılmakta. Bu sevindirici bir durumdur. Bu sorun tartışılmalı, kafalarımız açılmalıdır.

Fakat her üç yazıda, maalesef sorunun özünün sistem sorunu olduğu dışında, değerlendirmelerin hiçbiri yeni değildir. Yeni olmadığı gibi, tamamı burjuva, feminist araştırmacıların değerlendirmeleridir.

Burjuva araştırmacıları, bu sistemi hedef almayacağına göre, biz onların değerlendirmelerini olduğu gibi alıp kullanmamalıyız. Bu konuyla yeni ilgilenmemiz ve bu konuda devrimci araştırmalar olmadığından, burjuva feminist araştırmacılarının konuyla ilgili bilgilerinden yararlanmamızı yanlış bulmamakla beraber, onların değerlendirmelerini kendi düşüncemiz gibi yayınlamayı yanlış buluyorum.

Burjuva feministlerin pek çoğu, Bolşevik Partizan'da yayınlanan yazılarda olduğu gibi; "cinsel tacize uğramış çocukların, genç kız ve erkeklerin hiçbir suçluluk duygusu hissetmeden bu tacizi anlatmalarını, bu çocukların devlet tarafından korunmasını, suçluların daha fazla cezandırılmasını" istemekteler. Bu talepler tabii ki yanlış talepler değil, bizim de sahip çıkmamız gereken talepler. FAKAT ONLAR DİYORLAR Kİ; "ÇOCUKLUĞUNDA TECAVÜZE UĞRAMIŞ İNSANIN KİŞİLİĞİ TAHRİP OLUR, ÖMÜR BOYU YARALI DOLAŞIR". BP'DEKİ YAZILARDA DA AYNI İDDİA VAR!

Feministlerin kişilik tahribatı dedikleri şey nedir, bir örnekle açıklamaya çalışayım: Örneğimizde babası tarafından sürekli tecavüze uğrayan bir çocuğu ele alıyoruz, bu çocuğun kafasında neler oluşuyor:

a) Babasının tecavüz ederken, o salyalı, aşağılık görüntüsü, bu tecavüzü gizlemeye, bir sır olarak saklamaya zorlanması, çocuğun saf pembe dünyasının "cart diye yırtılmasına" yol açıyor, çocuğun otorite olan babaya karşı güvenini temelden yıkıyor.

b) Birkaç kez anlatmaya çalışıyor, herkes kulağını tıkıyor, demek ki herkes ona düşman.

c) Hatta annesi görüyor, ama görmemezlikten geliyor, demek ki o ünlü "anne sevgisi" de hava-cıva.

d) Zamanla çocuk büyükleri ciddiye almıyor ve onlara güvenmiyor.

e) Bu koskoca dünyada yapayanlız hissediyor kendini.

f) Çocuk yaşadığı acı gerçekle, her gün önünde herkesin oynadığı toz pembe dünya arasındaki ikiyüzlülüğün farkına varıyor.

g) Bütün bu erken yaşta yapılmış kötü hayat tecrübeleri, çocuğu bilinçsiz başkaldırıya itiyor ve "uyumsuz", "inatçı", "söz dinlemez" bir çocuk oluyor sonuçta.

h) Çocuk büyüdüğünde, kendisine mutlu bir maske takıp, mutlu insanlar arasına katılmak istiyor, ama bu sistemde her alanda ikiyüzlülük dizboyu olduğundan, genellikle hiçbir yere uyum gösteremiyor. Topluma uyumsuz kalıyor, başkaldırısı bilinçsiz ve bireysel olduğundan yeniliyor.

İşte burjuva feministlerin kişilik tahribatı dedikleri şey, bu topluma uyumsuzluktur. Bu yüzden onlar tecavüze uğramış kişilerin, bu ikiyüzlü aşağılık burjuva toplumuna kazanılmasıyla uğraşırlar.

Biz komünistler olarak, "cinsel şiddet kızların ve kadınların kişiliklerini tahrip ediyor" demekle ne demek istiyoruz?! Tecavüze uğramış olanlar kişiliksizdir, ne yapacakları belli olmaz mı demek istiyoruz?

Hem bir yandan yazılarda bize açıkça derdinizi anlatın, biz size inanacağız (bu ne demek oluyorsa inanmama ihtimali de mi var?), bize güvenin deniliyor; diğer taraftan ömür boyu kişiliklerinde derin yaralar taşıyacakları tespit ediliyor. Hadi bakalım cinsel şiddete uğramış biri olarak anlat derdini! Ben olsam anlatmam! Çünkü o zaman bu, örneğin, bu yazıları kaleme alan yoldaşların beni kişiliği zedelenmiş bir zavallı olarak görmelerini beraberinde getirir.

* * *

Tecavüz nedir?

1) Bir insanlık suçudur.

2) Erkek egemen sistemlerin en iğrenç baskı araçlarından biridir.

3) Üzerinde hiçbir zaman açıkça konuşulmayan, ama her zaman erkeklerin egemenliği altında olan cinselliğin, toplumda tabu olmasından kaynaklanan ve erkek egemen düzenin çıkarlarına uygun olarak gerçekte, sahip olmaması gereken anlamlara sahip olan ve son zamanlarda neredeyse ayakkabımızın ayağımızı sıkmasını bile cinselliğe bağlayan anlayışlar...

4) Namus denilen erkeklerin ürettiği ama sadece kadınlar için geçerli olan ne idüğü belirsiz terimin zedelenmesidir.

Tecavüze nasıl yaklaşmamız gerekir?

1) Tecavüz –tartışılan bağıntıda– bacak arasına yapılan erkek egemen şiddetten başka bir şey değildir.

2) Eğer kişiliğimizin büyük bir porsiyonu bacak aramıza yapılan işkenceden zedelenecekse veya bunu böyle görüyorsak, bizden devrimci olmaz.

3) Tecavüzcüler hiçbir şekilde affedilmemeli, bunlar manyak bile olsalar (çünkü bu sistemin manyakları bile erkek egemen çıkarlara göre manyaklıklarını dışa vururlar), cezalandırabilecek gücümüz olduğunda, onları, işkencecileri nasıl cezalandıracaksak öyle cezalandırmalıyız.

4) Örneğin; işkencehanelerde bir işkence biçimi olarak tecavüzü uyguluyorlar ve bunun sonucu pek çok devrimciyi çözmeyi başarıyorlar. Bu işkence yöntemi uygulananlar çözülmemiş olsalar bile, bunu onur kırıcı olarak buluyorlar, halbuki bu apışımız bu kadar "önemli" olmasa, bu işkencenin üzerimizde bırakacağı

etki diğerlerinden farklı olmayacaktır.

Burjuva feministlerin savundukları "cinsel şiddet kadınların, kızların kişiliklerini tahrip ediyor!" tezi, burjuva toplumuna uygun bir yargıdır. Erkek egemen bir yargıdır. Onlar her ne kadar tecavüzcüleri suçlu ilan etseler de, kurbanları (yani kadınları, kızları) ömür boyu "kişiliksizliğe" mahkum ederler. İşte bu yüzden biz komünistler onların bu yargısına karşı mücadele etmeliyiz, çünkü bu yargı, apışları arasında bir parça et sallananların egemenliğinin yargısıdır.

Bu yazının amacı, sanki "tecavüzün hiçbir etkisi kalmaz, unutulur veya önemsizdir" demek değildir. Amacı burjuvazinin bu soruna getirdiği açıklamalara, "çözümlere" ve bunların bir komünist dergide olduğu gibi aktarılmasına başkaldırıdır.

Tabii ki çocukken tecavüze uğramış olmak, öyle kolay kaldırılır bir yük değildir. Ama çocukluğunda tecavüze uğramış kişilerin kişiliklerinin "ömür boyu tahrip olduğu" savı, kişiliği bacak arasına sıkıştıran bir görüş olmakla beraber, bu kişiler için tamamen taşınılamaz ağırlıkta olan bir yüktür ki, insanı intihara götürür.

Bu tecavüz olayının insanın üzerinde bıraktığı en büyük etki, –eğer tecavüz aile veya yakın çevre içindeyse– aileye karşı güvenin kaybolmasıdır. Hani çocukluğu "mutlu" geçmiş insanlarda varolan "ailem bana hep sahip çıkar, beni korur" şeklindeki güven yoktur! Bunun sonucu aile dışı insanlara yönelme ve orada güvenli ortamlar arama isteği vardır.

Ama burjuva toplumu, insanlara hiçbir zaman bu güven ve koruma ortamını yaratmaz. O, bu ortamın yaratılmasını "mini minnacık" ailelere devretmiştir ve böylelikle aileye olan güven sarsıldığında, insan kendini köksüz bir ağaç gibi hisseder. İnsan ne kadar kendine güvenirse güvensin, kök salacağı toprağı bulamazsa solar. Çünkü insan toplumsal hayvandır. Ama sadece tecavüz böyle etki bırakmaz, çocukluğunda her allahın günü dövülen kişide de, üvey anne veya üvey baba tarafından her gün aşağılanan kişide de, ailesi tarafından terkedilen, sevilmeyen kişide de aileye güven yoktur.

Benim demek istediğim şudur ki; nasıl insanlar diyelim ki ,çocukluğunda dayak yediğini rahatça anlatabiliyorlarsa, ve hiç kimse bu kişinin kötü bir çocukluk geçirdiğinden başka bir şey düşünmüyorsa ve onların kişiliğinden şüphelenilmiyorsa, aynı şey tecavüze uğramış insanlar için de geçerli olmalıdır. Yani çocukluğunda tecavüze uğramış insanlara da, aynı yürek rahatlığıyla, masumiyetlerinden şüpheye düşmeden anlatabilecekleri bir ortam yaratmalıyız.

Ama başından itibaren onları kişiliksizliğe –çünkü tahrip olmuş kişilik demek, sağlam olmayan kişilik demektir aynı zamanda– mahkum edip, sadece onlara acıdığımızdan dolayı yardım ateşiyle yanıp tutuşacaksak, bu bizim hala toplumsal yaraların esas temelini görmediğimiz anlamına gelir. Bu durumda çocukluğunda tecavüze uğramış kişilere benim tavsiyem, bu olayı sadece en güvendiğiniz kişiye açın, çünkü insanların çoğunda, bunlara "komünistler" de dahil, bu konu üzerinde fazla konuşulmayan, ama bir kere de konuşuldu mu hiç kimsenin aklından çıkmayan bir konudur. Sakın ha, sakın size "acınılmasına" müsaade etmeyin, masumluğunuza güvenin, insanların size sakatmışsınız gibi, psikolojik hastaymışsınız gibi muamele etmesine başkaldırın.

Ben bir kadın tanıyorum, o çocukken tecavüze uğramış ve bunda kendisinin masum olduğunu biliyordu. Genç kızlık çağında devrimci olmuştu ve devrimcilerin herşeyi devirmeye niyetli olduğunu düşündüğünden, çevresindeki çoğu devrimci arkadaşa büyük bir rahatlıkla çocukluğunda başından geçenleri anlatıyordu. Haklı olduğundan o kadar emindi ki, gülüyordu bile anlatırken, biliyordu ki, bu erkek egemen, sınıflı toplumun ayıbıdır.

Ama anlattığı insanlar, ona acayip davranmaya başlamıştı, bazı erkekler onu "kanatları altına alıp korumak", bazıları onunla evlenip, onu "kurtarmak", diğer bazıları ise "açılmış yoldan –genç kızın kızlık zarı yoktu ya(!)– geçmek gerek diye", kızın adını kullanmağa "utandığımız" organını yol geçen hanına çevirmek istemekteydiler. Kadınlar ise duyduktan sonra bir daha bu konuyu ağızlarına almamışlar, bazıları gerçi acımışlar kıza, ama kızın her yaptığı "olağanüstü" hareketi bu olaya bağlamışlar, kızcağız bağırsa, kızsa, sussa, ağlasa, gülse, zayıflasa, şişmanlasa, ne yaparsa yapsa, hatta bir erkekle çok uzun mutlu bir beraberlik bile sürdürmüş olsa, her şey çocukken uğramış olduğu tecavüze bağlanmıştır.

İşte bu kadın, sonunda kendisinde mutlaka bir "eksikliğin" olması gerektiğine inandı. Çevresindeki insanlara hak vermeğe başladı. Sevgilisiyle sevişmekten de zevk almıyordu, çünkü başkaları ve bu konu üzerine yazılmış kitaplar zevk almamasını telkin ediyorlardı.

Sonunda kadıncağız insanların yüzüne bakamaz oldu, uzak ülkelere gitti, bu "dostlarından" kurtulmak için, ama daha önce yazıda anlattığım gibi, kadın gittiği yerlerde de kök salacak zemini bulamadığından soldu, yenildi. Böyle yazdığıma bakmayın, zamanında ben bile anlayamamıştım onu, halbuki en iyi arkadaşımdı. Bu yüzden derim ki; bu erkek egemen burjuva toplumu devirmeğe niyetli olan, ve bunu eninde sonunda becereceklerine inandığım komünistlerin ve onların partisinin böyle insanların kök salabileceği güven zeminini yaratmaları gerekir. Bu da ancak onlara karşı dürüst, açık ve yoldaşça davranmakla olur. Onları burjuvaların yaptığı gibi kişiliksizliğe mahkum etmekle değil.

Bizim yapabileceğimiz en doğru şey, çocukluğunda tecavüze uğramış insanlara hiçbir önyargı olmadan, çocukluğu "mutlu" geçmiş olanlarla arasında herhangi bir ayrım yapmadan yaklaşmamız, onları olduğu gibi kabul etmemiz gerekmektedir. Eğer devrimciler olarak, bacaklarımız arasındaki, doğası gereği elimizden ayağımızdan daha önemli olmayan o güzel organlarımız ve onlarla yapabildiğimiz o güzel ve zevkli etkinliklerimizi tabu olmaktan çıkartabilirsek, her türlü tecavüz olayının ortaya çıkması daha kolay olur.

Ama biz devrimciler olarak "cinselliğe", "aile hayatına" özeldir, "kimse karışmamalı" diye yaklaşırsak, kadınlar ve çocuklar için erkeğin gardiyan olarak görevlendirildiği o aile denilen mini minnacık hücrenin temellerini hedef almazsak, bu konuda pek başarılı olacağımızı sanmıyorum... (Aile konusunda başka bir zaman yazmayı düşünüyorum, şimdilik bu tezle idare edin.)

Buradan çocukluğunda tecavüze uğramış insanlara şöyle seslenmek istiyorum; çocukluğunda veya sonra tecavüze uğramış kızlar, kadınlar, erkekler, bu olay sırtınızın kamburu değil, sadece acı bir hayat tecrübesidir, o kadar. Kişilik de, namus da insanın kafasındadır. Çocukluğunuzda veya daha sonra tecavüze uğradığınız için ne diye utanıp, kahrolasınız. Utanması gereken size tecavüz edenler, kahrolması gereken burjuva erkek egemen düzendir.

Bununla beraber şuna da dikkat çekmek istiyorum, Türkiye'de 80 yenilgisinden sonra ortaya çıkan, ezen sınıfların sözcüleri olan "aydınlar" zaten devrimcilerin çoğunun cinsel problemleri olduğu için devrimci olduklarını, eğer bir kız "verseymiş" onlara, "devrimci olmazlarmış", bu yüzden de "kişilikleri bozukmuş" da vs. diye saldırdılar. Bu saldırı, feministlere yapılan, "çirkin olduğu için feminist olmuş" saldırısı kadar saçma olduğu halde, pek çok insan tarafından ciddiye alınmıştır.

BURJUVAZİNİN DE, ONUN AYDINLARININ DA, PSİKOLOGLARININ DA, DÜZEN FEMİNİSTLERİNİN DE, HEPSİNİN KÖKÜNE KİBRİT SUYU!

Mart 1995

Komünist olmaya çalışan selamlarımla. ▲

"Bayramlaşma Şöleni" ya da "Grev Şenliği"nden notlar...

24 Şubat 1995'de, Adana'da, Tekstil iş kolunda çalışan binlerce işçi greve çıktı. DİSK'e bağlı Tekstil-İş'in örgütlü olduğu; Bossa 1'de 2200 işçi, Bossa 2'de 450 işçi, Teksa'da 1500 işçi, Mensa'da 1400 işçi toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması sonucu greve başladılar. Hak-İş'e bağlı, Öz İplik-İş'in örgütlü olduğu Güney sanayinde 3000 işçi de aynı tarihte greve çıktılar.

Daha önce Türk-İş'e bağlı, TEKSİF sendikası, tekstil iş kolunda çalışan 70 bin işçi adına, işverenlerin önerdiği toplu sözleşmenin altına imza atmıştı. Böylece TEKSİF, DİSK ve Hak-İş ile beraber toplu sözleşme görüşmelerinde ortak hareket etme tavrını terkediyor, patronların istediği sözleşmeleri imzalıyordu.

TEKSİF'in yaptığı toplu sözleşme şöyledir: Ücretlere ilk yılın ilk altı ayında %55, ikinci altı ay için %30, ikinci yılın ilk altı ayı için 930, ikinci altı ay için %30 artış öngörüyor.

İşverenler TEKSİF'in imzaladığı sözleşmeyi, DİSK ve Hak-İş'in de aynen imzalamasını istiyorlardı. Enflasyon oranının %160 olduğu bir dönemde, böyle bir sözleşmenin altına imza atmak, çok açık bir ihanet olurdu. Özellikle DİSK'in yeni yeni örgütlenmeye başladığı bir dönemde, böyle bir sözleşmenin altına imza atması, kendi elleriyle örgütlenmenin önüne set çekmek demekti. Yoksa DİSK farklı olduğunu nasıl gösterecekti? Bunun için grev yapılması lazımdı. Mücadele içinde grev satılsa bile, DİSK çıktığı grevi savunacak, ne kadar işçi hakları savunucusu olduğunu söyleyecek, buna tekstil grevini örnek gösterecek!

Grevin 10. gününde Tekstil-İş, bayramın 3. gününde, "bayramlaşma şöleni" adı altında, bir şölen düzenledi. Şölene 8000 civarında işçi katıldı. Şölen, halk oyunları ile başladı. Ardından, Tekstil-İş genel başkan vekili Süleyman Çelebi bir konuşma yaptı. Bay Çelebi konuşmasında şölene katılan ve grevde bulunan işçilerin bayramını kutladı. Grevin 10. gününde daha güçlü ve daha kararlı olduklarını vurgulayarak, sonuna kadar, haklarını alana kadar, mücadeleyi sürdürmeye kararlı olduklarını söyledi.

Bay Çelebi'den sonra, kürsüye DİSK genel başkanı Rıdvan Budak geldi. Bay Budak konuşmasında, 12 Eylül sonrası yok edilen sendikacılığın, Tekstil grevi ile yeniden doğduğunu söyledi. TEKSİF'e de çatan bay Budak, Türk-İş'in bugüne kadar işveren ne önerdiyse, ne buyurduysa altına imza attığını söyleyerek, kendilerinin farklı olduğunu belirtmek istedi. DİSK'in farklı olup olmadığını, işçiler süreç içerisinde görecek. Bize göre ise, DİSK ile Türk-İş arasında hiçbir nitel farklılık yoktur.

Şölen, halk müziği sanatçısı Belkıs Akkale'nin söylediği türkülerle sona erdi.

Şölende şu sloganlar atıldı. *"İşte işçi, işte sendika!"*, *"Yaşasın Tekstil, yaşasın DİSK!"*, *"İşçi sizinle gurur duyuyor!"*, *"Haklıyız, söke söke alırız!"* sloganını atmak isteyen bir işçi, görevliler tarafından engellendi.

BAZI SONUÇLAR:

–Tekstilde, öncelikle Sabancı'ya ait işletmelerde, çok uzun bir dönemden beri ilk defa işçiler greve çıkıyor. Adana genelinde 10.000'e yakın, Kuzey Kürdistan-Türkiye genelinde 17.000 işçi grevde bulunuyor.

–Tekstil grevi esas itibari ile ekonomik temeller üzerinde yükseliyor. Grevin esas hedefi, ücretlerin yükseltilmesidir. Bu anlamda grev mücadelesi düzen içidir. Varolan yasalar doğrultusunda grev gelişmektedir. Tabii ki bunun en temel nedeni, greve önderlik eden sendikaların niteliğidir. Bu durum aynı zamanda, işçilerin bilinç ve örgütlenme seviyeleri ile de ilintilidir.

–Grevde bulunan binlerce işçi resmen evlerine gönderilmiş durumda. Çünkü fabrika içinde bulunmak, yasal olarak yasak. Fabrikada sadece grev gözcüleri var. Sendikalar da çok yasalcı oldukları için, bu yasayı delme yönünde herhangi bir çabaları yok. Bu durum, grevin uzaması durumunda, işçilerin moralini bozacak, işçileri pasifleştirecektir.

–Grevin başarılı olabilmesi için, işçilerin grev ve mücadele komitelerini kurup, mücadeleyi kendilerinin yürütmeleri zorunludur. Mücadele, sendikalara bırakıldığı sürece, grevin başarılı olması mümkün değildir. İşçiler alttan sendikalar üzerinde baskı oluşturmalı, onları işverenlerle pazarlıklarda yanlız bırakmamalıdır. Bu yapılmadığı sürece, grev mücadelesi, yarı yolda, sendika ağaları tarafından boğulacak, işçiler yine satılacaktır.

–Grev bir okuldur. İşçilerin kendi güçlerini görmeleri, deneyimlerden öğrenmeleri açısından grev faydalı olacaktır.

08.03.1995 ▲

Şölene katılan bir Bolşevik Partizan okuyucusu işçi.

18 Mart eylemi

18 Mart'ta, Almanya'nın Stuttgart kentinde, Bolşeviklerin ulusal soruna nasıl yaklaştıklarını gösteren bir Newroz yürüyüşü düzenlendi. Yürüyüş ertesinde de Böblingen'de bir gece düzenlendi. Gecede de ulusal sorunda Bolşevizmin propagandası yapıldı. Bu eylem ile ilgili olarak fotoğrafları bir dahaki sayımızda sunacağız.

Kahrolsun milli zulüm! Asimilasyona hayır!

Arapça filme 84 milyon ceza

Hatay'ın Samandağ ilçesinde yayın yapan yerel Anadolu Radyo ve Televizyonu'na (ARTV) Arapça yayın yaptığı için 84 milyon lira ceza verildi. ARTV'nin bir hafta önce yayınladığı Arapça 'Yasino' adlı komedi filmine ceza verilmesi Samandağ halkı arasında tepkiyle karşılandı. Daha sonraki günlerde ARTV'nin canlı programını arayan yüzlerce kişi, ARTV ile maddi ve manevi dayanışma içerisinde olduklarını belirterek, Arapça yayınların bundan sonra da sürmesini istediler. ■ **Hatay / Ülke**

FAŞİST TC devleti, bir halklar hapishanesidir. Bu devlet ,"misaki-milli" sınırlar içinde yaşayan, başta Kürt ulusu olmak üzere, Ermeni, Arap, Laz, Rum, Çerkez, Arnavut, Roman, Abaza, Gürcü vb. milliyetlerin haklarının gaspı üzerine kurulmuştur.

Kürt ulusu ve diğer milliyetler yok sayılmış, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan herkes Türk sayılmıştır. Yoğun bir milli baskı, asimilasyon politikaları ile Kürt ulusu ve diğer milliyetler Türkleştirilmeye çalışılmıştır. Koçgiri'de, Ağrı'da, Zilan'da, Dersim'de Kürtler katliamlardan geçirilmiş, yüzbinlercesi öldürülmüş, yüzbinlercesi sürülmüştür.

Faşist TC devletinin bu siyaseti, bugün de aynen devam ediyor. Faşist devlet Kuzey Kürdistan'da zoraki birliği korumak için kirli bir savaş yürütüyor. Kuzey Kürdistan'da yaşanan bir vahşet var. Ormanlar, köyler yakılıyor, yıkılıyor, milyonlarca insan yerinden yurdundan zorla göç ettiriliyor.

Diğer milliyetler üzerinde asimilasyon politikası devam ediyor. Her ne kadar, Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelenin yükselmesiyle, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de *"etnik kökeni itibariyle 29 farklı grubun"* olduğu şeklinde laflar edilmesine rağmen, devletin bu alandaki siyaseti değişmiş değildir. "29 farklı kimlik" Türk görülüyor. "Farklı kimliklerin" kendi dillerini konuşmaları, kendi dillerinde eğitim, kendi dillerinde yayın vb. gibi hakları yok. Buna somut bir örnek, son dönemlerde yaşandı. Biz bunu Bolşevik Partizan okuyucuları için aktarmak istiyoruz:

Hatay iline bağlı Samandağı ilçesinde yerel yayın yapan, Anadolu Radyo ve Televizyonuna (ARTV) Arapça "Yasino" adlı komedi filmi yayınladığı için 84 milyon TL para cezası verildi.

Arap milliyetinin yoğun olarak yaşadığı Samandağı ilçesinde, bırakalım Arapça yayını, Arapça bir film yayınlandı diye, ARTV'ye ceza veriliyor. ARTV'ye verilen ceza, faşist Türk devletinin Kürt ulusu ve diğer milliyetler üzerindeki milli baskı ve asimilasyon politikalarının bir parçası ve somut bir örneğidir.

Faşist Türk devleti varlığını sürdürdüğü sürece, Kürt ulusu ayrı devlet kurma hakkına kavuşamayacak, diğer milliyetler tam hak eşitliğine kavuşamayacaktır. Kürt ulusunun özgürlüğü, diğer milliyetlerin tam hak eşitliği, ancak demokratik devrimle, faşist devletin yıkılmasıyla kazanılacaktır. Düşmanımız bir olduğu için mücadelemiz de bir olmalıdır.

- Kürt ulusu ve diğer milliyetler üzerindeki milli baskıya, asimilasyon politikalarına son!
- Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

31.1.1995

Çukurova'dan bir grup BP okuru. ▲

"Özelleştirme ve sendikal haklar" panelinden notlar...

ADANA "İşçi Platformu" tarafından düzenlenen, "Özelleştirme ve sendikal haklar" konulu panel, 5 Şubat tarihinde yapıldı.

Panele katılan konuşmacılar şunlardı: Ekonomist Aslan Başer Kafaoğlu, DİSK örgütlenme daire başkanı Çetin Uygur, Harb-İş Sendikası eğitim uzmanı Murat Akıncılar, Eğit-Sen eski genel başkanı İsmet Aktaş. Panel, Tek Gıda-İş Sendikası bölge teşkilatlanma sekreteri Mustafa Berk tarafından yönetildi.

Panele 500'ün üzerinde işçi katıldı. Konuşmacılar, konuşmalarına başlamadan önce, Çukobirlik'ten bir işçi, Çukobirlik "İşçi Platformu" adına bir konuşma yaptı. Bu işçi arkadaşın yaptığı konuşmada, olgu olarak şu önemli tespitler vardı:

"Sendikalar sermayenin özelleştirme saldırısına, gerekli yanıtı verememişlerdir. İşçiler sendikalara olan güvenlerini gittikçe yitiriyorlar. İşçiler bir arayış içerisindedir. İşçi platformu bu arayışın bir ifadesidir."

Bu konuşmanın ardından, panele katılan konuşmacılar sırayla konuşmalarını yaptılar. Bütün konuşmacılar, konuşmalarında aynı düşünceyi savundular:

"Özelleştirme, sermayenin işçi sınıfına saldırısıdır. Bu saldırı geri püskürtülmelidir. Saldırı karşısında ilk raundu sendikalar kaybetmiştir. Fakat henüz her şey kaybedilmiş değildir. Sermayeye karşı, emek cephesi kurulmalıdır. vs."

Bütün konuşmacılar konuşmalarında, özelleştirmenin sonuçları üzerine dururken, kamu işletmelerinde işçilerin durumları üzerine durma gerekliliğini duymadılar. ***İşçi sınıfı açısından devlet kapitalizmi ile özel kapitalizm arasında özsel bir farklılığın olmadığı, olamayacağı; sorunun ücretli kölelik düzeninin yıkılması gerçeği olduğunu es geçtiler.*** Gerçekleri, doğru yolun ne olduğunu, zaten sendika bürokratları, ağaları açıklayamaz. Bu görev komünistlerin görevidir. Komünistler sendika ağalarına rağmen, bu konudaki gerçeği de işçi sınıfı içine taşıyacaklardır.

Panelistler içinde en genci olan, Murat Akıncıların konuşması dikkatle ve ilgi ile izlendi. Böyle olmasının nedeni ise, Murat Akıncılar'ın konuşmasında, işçilere doğru gelen bir dizi olgu tespitini yapması idi. Harb-İş'in eğitim uzmanı olan, Murat Akıncılar konuşmasında bize de doğru gelen şu tespitleri yapıyordu:

"Türkiye'de işçi aristokrasisi vardır. Kim yok diyorsa yalan söylüyor. Sendikalar ile işçiler arasında uçurum vardır. Sendikalara güvenmeyin. Mücadeleyi kendi ellerinize alın. Sendika kastı işçileri satıyor. Ben o konumda olsam bile, bana da güvenmeyin. Ben de satarım. Bunun için işçilerin mücadeleyi doğrudan ele almaları lazım. Yasaların engel olduğunu düşünmeyin. Yasalara rağmen memurlar mücadele etti. Sendikaları tanındı. Mücadele olmadan hiçbir şey, yasalar da değişmez. 12 Eylül'ün yarattığı suskun ortamı yıkmalıyız. Üzerimizden korkuyu atalım. Devrimci olduğumuzu, işçi sınıfının da yıkacağı birşeylerin olduğunu söylemekten çekinmeyelim."

Panelde konuşmak isteyen işçilere söz hakkı verilmedi. Gerekçe olarak da, toplantı ve gösteri yasasına göre konuşmacıların önceden bildirilmesi gerektiği, buna uyulmadığı taktirde, paneli düzenleyenlerin zor durumda kalacağı gösterildi. İsteyenin yazılı olarak soru sorabileceği, sorulan sorulara konuşmacılar tarafından cevap verileceği belirtildi. Soru sormak isteyenler yazılı olarak sorularını ilettiler.

Panelin ikinci bölümünde sorulan sorulara, konuşmacılar tarafından kısa kısa cevap verildi. Bizim sorduğumuz soruya bir cümle ile cevap verildi.

Anlaşılan soru işlerine gelmemişti: Konuşmacıların konuşmalarında sadece işin bir yanı ile uğraştıklarını, özelleştirmenin kötülüklerini anlattıklarını, oysa devlet kapitalizmi ile özel kapitalizm arasında nitelik farkının olmadığını, sorunun sömürü düzenine son vermek olduğunu belirterek, bu konuda ne düşündüklerini sormuştuk...

Verilen cevap, *"bunu işçi sınıfına anlatamayız"* dan ibaretti?!!

Bizim de, sendika ağalarından böyle bir beklentimiz yok!

Katıldığımız bir panel ile ilgili durum bu. Bize düşen görev, gerçekleri işçi sınıfının içine taşımak, işçi sınıfını devrim için örgütlemektir.

8.2.1995 ▲

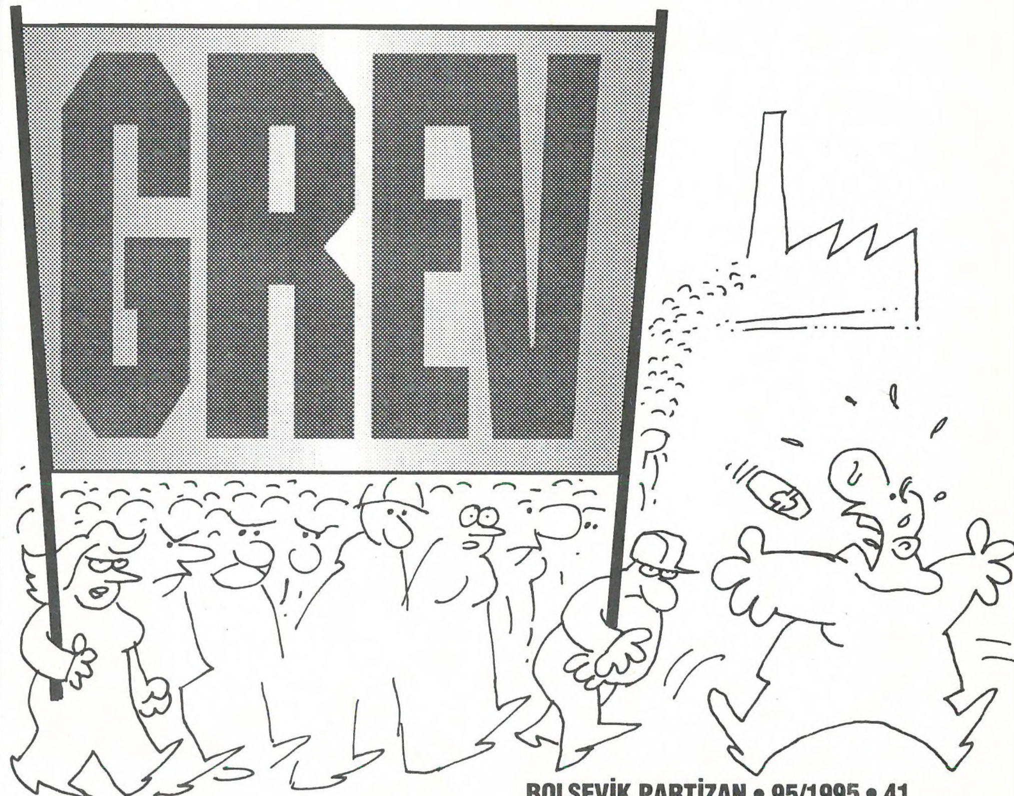
Panele katılan Bolşevik Partizan okuyucusu bir işçi.

Tekstil işçilerinin grevini destekle! Haydi greve! Haydi mücadeleye! Haydi dayanışmaya!

Adana'da yaşayan
tüm ulus ve milliyetlerden
kadın ve erkek işçiler!
Emekçiler! Gençler! Tüm ezilenler!
Grevde bulunan
kadın ve erkek işçi arkadaş!

Adana'da Tekstil iş kolunda çalışan binlerce işçi, 24 Şubat 1995 tarihinde greve başladı. DİSK'e bağlı, Tekstil-İş'in örgütlü olduğu Bossa 1'de 2200 işçi, Bossa 2'de 450 işçi, Teksa'da 1500 işçi, Mensa'da 1400 işçi olmak üzere, Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş'in örgütlü olduğu Güney Sanayinde 3000 işçi toplam 8500 işçi greve çıktı.

Tekstil iş kolunda çalışan işçiler, 2.5 milyon ile 3 milyon 800 bin lira arasında değişen oranlarda ücret alıyorlar. Enflasyon oranının resmi rakamlarla yüzde 160'ı vurduğu, her gün yeni yeni zamların olduğu, fiatların atbaşı gittiği bir ortamda, Tekstil patronları işçilere yüzde 55'lik oranda komik ücret artışını reva görüyorlar. Patronlar zenginlik içerisinde yaşarken, kârlarına kâr katarken, onların zenginliklerinin yaratıcıları olan işçiler, yoksulluk, açlık ve sefalet içeri-

sinde yaşıyorlar.

Türk-İş'e bağlı, Teksif sendikası, daha önce 70 bin Tekstil işçisini patronlara sattı. Patronların, istediği toplu sözleşmenin altına imza attı. Bu ihanet sözleşmesine göre, patronlar işçi ücretlerine birinci yılın ilk altı ayında yüzde 55(!), ikinci altı ay için yüzde 30(!), ikinci yıl ilk altı ay için yüzde 30(!) ve ikinci altı ay için de yüzde 30(!) gibi komik ücret artışını öngörüyor.

Bu ihanet sözleşmesini imzalamayıp, greve çıkan Öz İplik-İş sendikası, ne hikmetse, çok değil grevin 13. gününde, başta karşı çıktığı, imzalamadığı, sözleşmenin altına imza atıyor, o da işçileri patronlara satıyordu.

Grevde bulunan kadın ve erkek işçi arkadaş!

Teksif, Öz İplik-İş sendikalarında örgütlü işçilerin akibetine uğramak istemiyorsan, mücadelene rağmen, görüşme masalarında patronlara satılmak istemiyorsan, mücadeleyi kendin yürüt! Mücadeleyi sendika ağalarına bırakma! Her fabrikada çalışan bütün işçiler tarafından seçilen, **grev ve mücadele komiteleri** oluştur. Grev ve mücadele komiteleri önderliğinde, grev mücadeleni yürüt! Kendi öz gücüne güven! Sendika ağalarına, bürokratlarına güvenme! Patronlarla görüşme masalarında, sendika ağalarını yalnız bırakma! Taleplerini, isteklerini formüle ederek, toplu sözleşmeye girmesini sağla!

Daha fazla ücret artışı için yürüttüğün mücadele haklı ve meşrudur. Ama yeterli değildir. Daha fazla ücret alsan bile, biraz daha iyi şartlarda, köle olarak kalmaya, ezilmeye, sömürülmeye mahkum kalacaksın. Bu nedenle daha fazlasını, iktidarı istemelisin. Ezilmenin, sömürülmenin kaynağı olan, sömürü düzenini yıkmayı hedeflemelisin! Unutma! Üreten sen, yöneten de sen olmalısın.

Sana grev mücadelende önderlik eden DİSK'e bağlı, Tekstil-İş sendikası; reformist, patron ile işçi arasında sınıf barışını savunan bir sendikadır. DİSK kapitalist ücret köleliğinin sınırlarını aşmayan, en iyi halde ücret köleliğinin şartlarını biraz olsun düzeltmek ve böylece ücretli kölelik düzeninin yamalıklarını kapatmaya çalışan, buna da devrimcilik diyen bir sendikadır.

Bu nedenle DİSK ile Türk-İş, Hak-İş arasında özde bir farklılık yoktur. Olan farklılıklar özde değil, görünüştedir. Hepsi işçileri düzene bağlamanın araçları, işçileri görüşme masalarında patronlara satan sendikalardır. Senin ihtiyaç duyduğun, sarı, gerici, reformist sendikalar değil, acil taleplerini ve çıkarlarını savunacak olan devrimci sınıf sendikasıdır. Gerçek sınıf sendikası inşasına omuz ver!

Seni ezen ve sömüren patron ile senin aranda sınıf barışı olabilir mi? Sömürünün, baskının, haksızlığın olduğu yerde sınıf barışı olamaz. Sömürünün, baskının, haksızlığın olduğu yerde mücadele de vardır. Seni iliğine kadar sömüren, açlık, sefalet ve yoksulluk içinde yaşamanın nedeni olan kapitalist sömürü düzenine karşı başkaldır! Senin ile beraber tüm ezilenleri kurtuluşa götürecek biricik güç olan, BOLŞEVİK PARTİ'de yerini al! Örgütlen!

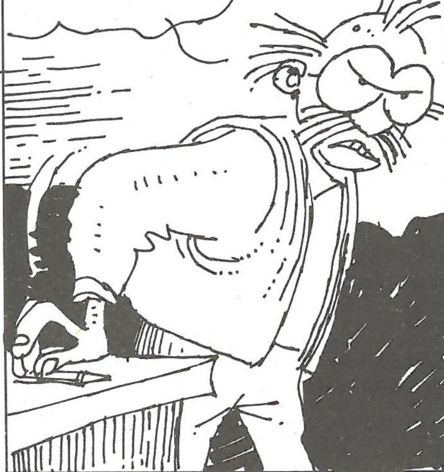
- Yaşasın tekstil işçilerinin haklı mücadelesi!
- Haydi mücadeleye! Haydi dayanışmaya!
- Herkese iş, herkese işsizlik sigortası!
- 7 saatlik işgünü, resmi hafta sonu tatili, iş yeri güvencesi, örgütlenme özgürlüğü istiyoruz!
- Ne özel, ne de devlet kapitalizmi! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
- Kahrolsun sarı, reformist sendika ağaları!
- Yaşasın devrim! Yaşasın sosyalizm!

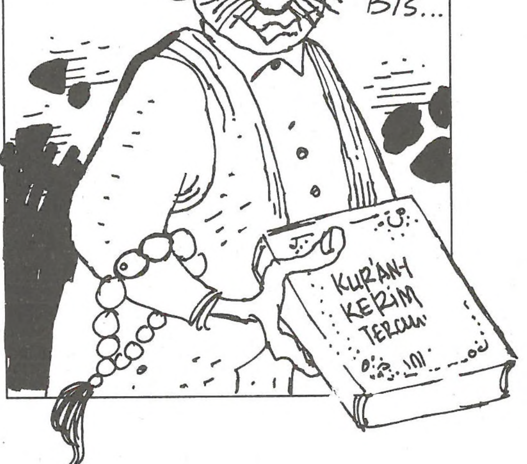
BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
taraftarı işçiler

10. 3. 1995 ▲

revizyonist

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

3. Armanca Zordestiya Netewî Çi ye?

Gor revîzyonîstên şefaqê armanca zordastiya netewî "tirsandina gelê Kurd" e. "İktidarên emerîkî ji bo çavê gelê Kurd bitirsîne dest bi zilm û êşkencên giran kirîye" (bine wê min xetkir = bwmx). Helbet armenceke îktiddarên emerîqîyan jî çavê gelê Kurd tirsandin e. Heta armanca zordestiya wan li ser gelê Tirk û bi gelemperî li ser Tirk, Kurd, Êrmenî, Rûm, Ereb, Laz ûhw. li ser hemû gelên Tirkiyê jî tirsandina çavê gel e. Emma armanca zordastiya netewi ev e? Eger wisa bûya, wê çawa zordestiya ku li bûrjûvaziya Kurd û axên erdên biçûk tê kirin karibûya bihata îzah kirin? Çi mehna qedexekirina Kurdî dima? Eger wisa bûya wê çi ferq di navbera zordestiya ku îktidarên emerikî li ser gelê Tirk û Kurd pêk tînin bima? Çimkî îktidarên emerîkî dixwazên çavê gelê Tirk jî bitirsînin û bi vê armancê li ser wî jî dest bi zilm û êşkencên mezin dike. Mehkemên rewşa awarte, bi sedan bi karker, gundî, ronakên Tirk yên şoreşger ve tije ne. Piştî bûyerên 15-16 hezîranê bi sedan karkerên Tirk ji aliyê polîsên Tirk bixwînxwarî hatin êşkencekirin. Gundiyên Tirk yên ku erd zeft kirin li qereqolan ava wan hat derxistin. Serok hatin zîndankirin. Wê çaxê armanca îktidarên emerîqiyan ji "cavê GELÊ KURD tirsandin"ê ne îbaret e. Ev polîtîka hemû îktidarên paşverû ne, bê ku li netewa wan bê mêzekirin, dijî hemû kedkaran pêktînin. Xeynî wê ne tenê "gelê Kurd" hemû netewa Kurd (be mistek feodal begên mezin), ne tenê ji bo tirsandinê, di eynî zemanî de ji bo pêkanîna armanceke hîn esasî jî tê "zilm û êşkence" kirin. Ev armanca, bi îfada herî gelemperî serdestê hemû bazar, dewlemendiyên maddî yên welêt bê raqîbbûn e. Bi dest xistina îmtiyazên nûh, îmtiyazên berê heta sînorên dawiyê ferehkirin û bikar anîn e. Ji bo vê yekê bûrjûvayen netewa serdest û axên erdan, di riya muhafeze kirina sînorên welêt yên siyasî de, herêmên ku netewên cûda tê de dijîn, qetandina ji welêt, her bi çi sûretî dibe bila bibe, di riya pêşî lê gitinê de hewla mezin nîşan didin. Ji bo ku bazirganî bi qeysa herî fereh pêşkeve, ji şertên ku pêwîstin yek jî yekitiya zimên e. Bi vê armancê bûrjûvayên netewa serdest û axên erdan, dixwazên zimanê wan li hemû derên welêt bê axaftin û heta cehd dikin vê bi zorê qebûl kirinê. Bi îfada hevrê Stalin "ki yê bibe serdestê bazarê?" Rastiya meselê ev e. Şiyarên "Yekitiya Netewî", "Yekitî û temamiya dewletê bi welat û bi netewa xwe ve ya nayê beşkirin", "temamiya erdê", îfada daxwaza serdestbûna bê qeyd û bend ya menfaeta wan a ezoyî li ser bazarê ye.

Hevrê Stalin vê jî îlawe dike:

"Lê belê îş her tim li bazarê naqede. Büroqrasiya netewa serdest ya nîv-feodal, nîv-bûrjûva jî bi metodên 'zordarî û parastina aktif' tê tevî tekoşînê dibe... 'hez' dibe yek û dijî burjuva netewa bindest pêkanîna gelek tedbîrên hacirî dest pe dikin, bi kurtayî piştî demeqê şûn ve tedbîrên ku bênijad dibin û dikevên şiklê zordetiyê... Tekoşîn ji qada aborî diguhêze qada siyas^. Kêm kirina azadiya gerê, astangên ku ji bo xeberdana zimên tên derxistin, kêm kirina mafên hilbijartinê, kêm kirina hêjmara dibistanan, astengên ku li ber pêkanîna erf û edetên olî tên derxistin wv. dest pê dike li ser serê reqîb were barîn. Qet bê şik e ku, ev tedbîrên wisa tenê bi menfaeta çînên bûrjûva netewa serdest ve namîne, di eynî zemanî de armancên bêlî jî dike. Armancên kast yên büroqrasiya serdest" (Marksizm ve Milli Mesele, s. 25)

Bûrjuvaziya netewa serdest û axên erdan ku ji bo "bazar"ê, "armancên kast" yên büroqrasiya serdest zordestiya netewî pêk tîne, xwe hetanî çopandina mafên demoqratîk û qetliyamên girseyî (ango jenosîd=nijadqirkirin) dirêj dike. Li Tirkiyê gelek mînakên jenosîdê jî hene.

Dûmahik Hêye

Netewe Kurd'ra heqa veqetin!

Yaşasın Newroz!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı!

Bo bratiya gelan tek rê şorêş e! Pırsgırêk netewi rast a ferisandin li navnetewakari proleter e!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Newroz piroz bê!

BI AGIR E NEWROZE OCAXÎ ŞORÊŞ E KÛRIK BIKA!

NEWROZ ATEŞİ İLE DEVRİM OCAĞINI KÖRÜKLE!

Partîya Bolşewîk
/ Ya Kurdistana Bakur

Bolşevik Parti
/ Kuzey Kürdistan